

A. C. CLARKE

DELFINÉK SZIGETE

A. C. CLARKE
DELFINÉK SZIGETE

DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RÓNASZEGI MIKLÓS

Előkészületben
RÁTH-VÉGH ISTVÁN
A TENGERI KÍGYÓ

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A. C. CLARKE
DELFINÉK SZIGETE

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Arthur C. Clarké: Dolphin Island
© Arthur C. Clarké, 1963
Victor Gollancz Limited, London, 1972

Fordította: TÖRÉK MARGIT

BENKŐ SÁNDOR rajzaival

© Törék Margit Hungárián translation, 1980

1.

Johnny Clinton mélyen aludt, amikor a légpárnás hajó sebesen haladt előre odalent a völgyben, a régi útelágazás mellett. A sípoló zúgás egyáltalán nem zavarta Johnny éjszakai nyugalmát, kicsikora óta megszokta. A XXI. században bűvös hang volt ez minden srác számára, mely távoli országokról mesélt, és furcsa rakományokról, melyeket az első, szárazon és vízben egyforma könnyedséggel mozgó hajók szállítottak.

Nem, a légsavarak ismerős dübörgésére Johnny már nem ébred fel, legfeljebb álma lesz kicsit nyugtalanabb. Most azonban hirtelen megszűnt a zúgás - itt, a szárazföldet átszelő 21. számú autópálya közepén. Erre már Johnny is felült az ágyában, megdörzsölte szemét, és feszülten fülelt az éjszakába. Mi történhetett? Lehetséges, hogy az egyik szárazföldi járat éppen itt álljon meg, 400 mérföldre a legközelebbi állomáshelytől?

Nos, egyet tehetett, ha meg akarta tudni, mi történt. Egy pillanatig habozott ugyan, mert nem volt ínyére szembenézni a téli zimankóval. Aztán összeszedte bátorságát, takarót csavart maga köré, óvatosan kinyitotta az ablakot, és kilépett az erkélyre.

Gyönyörű, tiszta éjszaka volt, a hold sárga fénye bevilágította az alvó vidék minden zegzugát. A ház déli oldaláról Johnny nem láthatta az útelágazást, de a régimódi épületet körbefutó erkélyen pillanatok alatt átlopózhatott az északi oldalra. Nagynénje és unokatestvére, hálószobái előtt fokozott óvatossággal haladt el; nagyon is jól tudta, mi történne, ha felébresztené őket

A ház azonban némán aludt a téli éjszakában, és kellemetlen rokonai közül egyik se moccant, amikor lábujjhegyen elment az ablakuk előtt.

A következő percben aztán már el is felejtette őket, mert kiderült, hogy nem álmodott!

A légpárnás hajó maga mögött hagyta a széles útelágazást, és néhány száz méternyire az autópályától, villogó lámpákkal, mozdulatlanul feküdt a földön. Johnny teherszállítónak vélte, mivel csupán egy megfigyelő fedélzete volt, az is csak egy részét képezte a 150 méter hosszú járműnek. Johnny magában önkéntelenül is egy óriási vasalóhoz hasonlította a hajót -csak hogy ezen a hosszanti fogantyú helyett egy keresztirányú, áramvonalas híd volt, a hajó orrától körülbelül 50 méterre. A híd fölött vörös vészfény villogott, figyelmeztetve minden más, esetleg arra vetődő hajót.

„Valami baj történhetett vele - gondolta Johnny. - Vajon meddig marad itt? Lesz-e annyi időm, hogy odarohanjak, és igazából megnézzem?” Sohasem látott légpárnás hajót közelről, leállítva pedig még egyet sem! Messziről sem sokat látni belőlük, amikor óránként 300 mérföldes sebességgel zúgnak tova.

Pillanatok alatt határozott. Tíz perccel később, miután magára kapkodta legmelegebb ruháit, óvatosan kinyitotta a hátsó ajtót. Amikor kilépett a fagyos éjszakába, nem is sejtette, hogy utoljára lépi át e ház küszöbét. De ha sejtí, se bánta volna.

2.

Amint Johnny feléje közeledett, a hajó egyre hatalmasabbnak tűnt. Pedig még a nyomába se jöhetett azoknak a százezer tonnás óriás olaj- vagy gabonaszállítóknak, melyek néha süvítve száguldottak keresztül a völgyön; ez mindössze 15-20 ezer tonnás lehetett. Orrán kissé megfakult felírás:

SANTA ANNA, BRAZÍLIA

Johnny még a holdfényben is megállapította, hogy a hajóra igencsak ráférne némi festék és egy általános nagytakarítás. Ha a motorok is ugyanolyan állapotban vannak, mint a kopott és foltozott hajótest, akkor érthető ez a kényszerpihenő.

Az életnek leghalványabb jele sem mutatkozott, amikor Johnny körbekémlelte a megfeneklett szörnnyet. Ez azonban nem lepte meg; a teherszállítók nagymértékben automatizáltak, és lehetséges, hogy ennek a típusnak a kezeléséhez is elég talán tíz ember. Márpedig ha így van, akkor valószínűleg mindannyian a motorházban vannak, és a hibát keresik.

Mivel a légsűrítők leálltak, a Santa Anna mozdulatlanul pihent hatalmas, összelapult légpárnáin. A légpárnákat határoló gumilemezek végigfutottak a hajó teljes hosszán, és amint Johnny elhaladt mellettük, kiugró falként meredtek föléje. Néhány helyen a hajótestbe vájt lépcsők vezettek a földtől körülbelül hat méter magasban nyíló bejárathoz.

Johnny elgondolkodva figyelte ezeket az ajtókat. Minden biztonnal zárva vannak - de mi lesz, ha ő mégis fölmege a fedélzetre? Egy kis szerencsével talán lesz ideje alaposan körülnézni, mielőtt a

legénység elkapja és kidobja. Ilyen alkalom az életben csak egyszer adódik, és sohasem bocsátaná meg magának, ha elszalasztaná...

Egy percig sem habozott tovább, megindult felfelé a legközelebb eső létrán. Mikor már körülbelül négy méterre volt a földtől, eszébe jutott valami, és egy pillanatra megállt.

Már későn. A kérdést eldöntötték helyette. A hatalmas, domború fal, amelyhez Johnny úgy tapadt hozzá, akár egy légy, váratlanul remegni kezdett. Dühöngő tornádóhoz hasonló, harsogó dübörgés törte meg az éjszaka csendjét. Johnny lenézett: a hajó alól földdarabok, kövek, fűcsomók spricceltek szanaszét, amint a Santa Anna nehézkesen megemelkedett.

Már nem fordulhatott vissza; a hajó alól kicsapó légörvény úgy elfújná, akárcsak egy tollpihét. Egyetlen módja volt a megmenekülésnek: ha feljut a fedélzetre - mégpedig mielőtt a hajó elindul. Arra nem is mert gondolni, mi történik akkor, ha a bejáratot zárva találja.

Szerencséjére a vasajton, amely egy gyengén világított folyosóra nyílt, elmozdítható reteszt talált. Egy pillanattal később Johnny már biztonságban volt a Santa Anna belsejében. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Amint becsukta az ajtót, a légsűrítők sivítása tompa dübörgéssé halkult - és Johnny érezte, hogy a hajó megindul.

Ezzel megkezdte utazását egy ismeretlen cél felé.

Erre a gondolatra szinte még a szívverése is elállt a rémülettől, de aztán rájött, hogy nincs mitől félnie. Megkeresi a parancsnoki hídhoz vezető utat, és ott szépen elmagyarázza, mi történt; a legközelebbi állomáson pedig majd kiteszik. A rendőrség segítségével néhány óra alatt újra otthon lesz.

Otthon. De hiszen neki nincs is otthona, valójában sehová se tartozik. Tizenkét évvel ezelőtt, amikor még csak négyéves volt, egy légi szerencsétlenség következtében elvesztette a szüleit, és azóta anyja nővérénél lakik. Martha néninek is megvolt a maga családja, és nem örült túlságosan az új gyerekek. Elviselhetőbb volt a helyzet, amíg a vidám, pocakos James bácsi élt; halála óta azonban Johnny számára egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy idegen a házban.

Miért is kellene visszamennie? - legalábbis amíg nem kényszerítik? Ilyen alkalom úgyszem adódik még egyszer. Minél tovább elmélkedett ezen, annál inkább arra a meggyőződésre jutott, hogy a sors keze van a dologban. Megnyitott előtte egy utat, és ő azon végig fog menni.

Legelőször is rejtekhelyet kell keresnie. Ez nem nagy gond ekkora járművön; de sajnos, halvány sejtelve sem volt a Santa Anna belsejéről, és ha nem elég óvatos, még belebotlik a legénységbe. Talán a rakodótér lenne a legbiztonságosabb; nem valószínű, hogy bárki is bemenne oda, amíg a hajó úton van.

„Akár egy tolvaj, olyan vagyok” - gondolta Johnny, és felfedező útra indult. Hamarosan teljesen eltévedt. Úgy rémlett, már mérföldeket gyalogol homályos folyosókon és átjárókon keresztül, csigalépcsőkön fel, függőleges létrákon le, tolóablakok és rejtélyes felírásokkal ellátott ajtók mellett. Egyszer vette is a bátorságot, és benyitott az egyik ilyen ajtón: egyszerűen nem tudott ellenállni a „Gépház” felírásnak. Óvatosan résnyire nyitotta csupán. A mélyben egy turbinákkal és kompresszorokkal felszerelt óriási terem tárult eléje. Hatalmas légvezetékek - vastagabbak, mint egy ember - hálózták be a termet vízszintes és függőleges irányban, és vad hurrikánhoz hasonló süvítés remegtette meg Johnny dobhártyáját. A szemközti falat műszerek és ellenőrző készülékek borították; az előttük álló három ember olyan elmerülten figyelte a berendezéseket, hogy Johnny teljes nyugalomban leskelődhetett. Elvégre több mint tizenöt méterre álltak tőle, és aligha vehették észre, hogy valaki résnyire kinyitotta az ajtót.

Nyilvánvalóan tanácskoztak - jórészt jelekkel, mivel ekkora zajban lehetetlen volt beszélgetni. Johnny hamarosan rájött, hogy itt sokkal inkább vitáról, mint tanácskozásról van szó; a férfiak hevesen gesztikuláltak, egyre a mérőműszerekre mutogattak, és sűrűn vonogatták a vállukat. Végül egyikük egy „Mosom kezeimet!” mozdulattal széttárta a karját, és méltóságteljesen kivonult a gépteremből. A Santa Anna nem valami szerencsés hajó.

Néhány perccel később Johnny talált egy rejtekhelyet. A hat négyzetméternyi kis raktárszoba zsúfolva volt mindenféle áruval és csomaggal. Amikor Johnny látta, hogy minden egyes címzés Ausztráliába szól, már tudta, hogy jó ideig biztonságban lesz, és hogy nagyon-nagyon messze távolodik majd hazájától. Ugyan kinek jutna eszébe bejönni ide, mielőtt a hajó, keresztülszelve a Csendes-óceánt, át nem jut a világ másik oldalára?

A ládák és poggyászok között Johnny helyet csinált magának, majd egy megkönnyebbült sóhajjal leült a földre, és hátát nekitámasztotta az egyik „Bundaberg Vegyészeti Rt.” feliratú

csomagnak.. Fogalma sem volt, mit jelenthet az az „Rt.”, mielőtt azonban rájött volna, hogy a részvénytársaság szó rövidítése, az izgalom és a kimerültség levette a lábáról, és mély álomba zuhant a kemény fémpadlón.

Amikor felébredt, a hajó éppen állt; ezt azonnal megállapíthatta, mivel csend volt körülötte, és megszűnt a vibrálás. Johnny az órájára nézett: öt órája van már a fedélzeten. Ezalatt - feltéve, hogy nem állt meg közben - a Santa Anna megtehetett vagy ezer mérföldet. Valószínűleg a Csendes-óceán valamelyik nagy kikötőjében vannak, és amint befejezik a rakodást, máris nekivágnak az óceánnak.

Ha most nyakon csípi, hamarosan vége a kalandnak. Legjobb lesz, ha helyén marad, amíg a hajó el nem indul, és messze kint nem jár a vízen. Onnan már bizonyosan nem fordulnak vissza, hogy partra tegyenek egy tizenhat éves potyautast.

Erősen megéhezett és megszomjazott. Előbb vagy utóbb mindenképpen szereznie kell valami ételmet és vizet. A Santa Anna talán napokig is itt vesztegel, akkor pedig el kell hagynia rejtekhelyét, ha nem akar éhen pusztulni...

Elhatározta, hogy nem gondol az evésre, bár ez nehezen ment, mert éppen reggeliidő volt. Johnny azzal biztatta magát, hogy a nagy kalandkeresők és felfedezők ennél sokkal nagyobb megpróbáltatásokat is elviseltek már.

Szerencsére a Santa Anna csak egy órát töltött az ismeretlen kikötőben. Csakhogy végre... - Johnny érezte, hogy a padló remegni kezd, és meghallotta a légsűrítők süvítését is. Határozottan érezte az emelkedést, amint a hajó elszakadt a földtől, majd újabb rázkódás jelezte, hogy útnak indultak. Két óra múlva - gondolta Johnny -, már jócskán kint leszünk az óceánon, hacsak nem tévedtem, és valóban ez volt az utolsó szárazföldi állomás.

A tőle telhető legnagyobb nyugalommal várta ki a két órát, aztán határozott: most már nyugodtan felfedheti magát. Kissé izgatottan indult el a legénység felkutatására - és remélte, hogy végre ehét is valamit.

Igen ám, de nem volt olyan egyszerű körbejárni a hajót, mint képzelte; a Santa Anna kívülről is hatalmas volt, belülről pedig egyszerűen óriásinak tűnt. Johnnynak már kopogott a szeme az éhségtől - és még mindig nem látott sehol egy teremtett lelket.

Aztán mégis talált valamit, ami határozottan felvidította. Egy kerek hajóablakot, ahonnan végre megnézhetné, mi is van odakint. Sok látnivaló nem akadt, de az éppen elég volt. Közel s távol semmi - csak szürke, tarajos hullámok. Szárazföld sehol - mindenütt csak sebesen tovasuhanó víz.

Johnny most látta életében először az óceánt. Eddig a szárazföld belsejében élt, a természetlen arizonai sivatag farmjai és Oklahoma újonnan telepített erdei között. A hatalmas, vad és zabolátlan víztömeg látványa csodálatos volt, de egyben kissé félelmetes is. Csak állt, és csodálkozva bámult ki, az ablakon; igyekezett fölfogni aényt, hogy valóban sebesen távolodik szülőföldjétől - egy számára teljesen ismeretlen ország felé. Most már nincs visszaút...

Az élelem kérdése egészen váratlanul oldódott meg. Rábukkant ugyanis a mentőcsónakra. A 7,5 méteres, teljesen zárt motorcsónakot a hajó egyik szelvényébe süllyesztették, amely úgy nyílt, mint egy óriási ablak. A csónak két kis hajódarun függött, melyek vízre bocsátáskor kifelé fordultak.

Johnny nem tudta megállni, hogy be ne másszon a kis csónakba - és a legelső, amit észrevett, egy láda volt, rajta a felírás: „Biztonsági élelmiszer-tartalék”. Rövid lelki tusa után nekilátott, jóízűen majszolta a kétszersültet és valamiféle darált húst. Egy tartály meglehetősen rozsdás vizével eloltotta szomját, és mindjárt sokkal jobban érezte magát. Persze luxusutazásról szó sem volt, de egyelőre úgy érezte, el tudja viselni a megpróbáltatásokat.

Korábbi tervét rögtön meg is változtatta. Semmi értelme, hogy felfedje magát; egész idő alatt jól elrejtőzhet - és az út végén egy kis szerencsével, észrevétlenül kísétálhat a szárazföldre. Mi lesz azután, arról fogalma sem volt; Ausztrália azonban nagy ország, és majd csak lesz valahogy.

Huszonegy órára elegendő élelemmel - ennél tovább csak nem tarthat az út - Johnny visszament búvóhelyére, és megpróbált pihenni. Hol elbóbiskolt, hol meg az óráját nézte, és megpróbálta kiszámítani, merre járhatnak. Kíváncsi volt, vajon kikötnek-e Hawaii vagy más csendes-óceáni szigeten, de remélte, hogy nem. Minél előbb szeretne volna elkezdni új életét.

Egyszer vagy kétszer eszébe jutott Martha néni. Vajon bánkodik-e, amiért ő elszökött? Nem valószínű, de abban biztos volt, hogy unokatestvére nagyon is örül, hogy megszabadult tőle. Egyszer, ha majd gazdag és sikeres ember lesz, meglátogatja őket, csak hogy lássa az ábrázatukat! Még inkább kíváncsi lesz az osztálytársai arcára, főleg azokéra, akik alacsony termete miatt „Tökmagnak” csúfolták. Majd megmutatná nekik, hogy az ész és az akarat sokkal fontosabb a pusztá erőnél... Jólesett átengednie

magát a képzelet szárnyalásának, amely szép lassan álomba ringatta.

Mielőtt végképp elaludt volna, váratlanul véget ért az utazás. A robbanás nyomban felébresztette, és néhány másodperc múlva érezte az erős rázkódást, amint a Santa Anna az óceánba süllyed. Kialudtak a lámpák, és Johnny teljes sötétben maradt.

3.

Még soha életében nem érzett ilyen eszeveszett, őrült félelmet. Remegett a lába, és a mellére nehezedő nyomástól alig kapott levegőt. Úgy érezte, megfullad - ami valóban bekövetkezhet, ha nem tud kiszabadulni ebből a kelepceből.

Meg kell találnia a kiutat! De a helyiség tele volt ládákkal és csomagokkal, és mialatt tapogatózva botladozott közöttük, teljesen elvesztette a tájékozódási képességét. Hasonlóan a lidérces álmokhoz, amikor az ember hiába próbál elfutni, nem sikerül - csak hogy ez nem volt álom, hanem a nagyon is igazi valóság.

Nekiütközött valaminek, de a fájdalom és az ijedség legalább visszaadta a lélekjelenlétét. Semmi haszna belőle, ha elveszti a fejét, és összevissza botorkál a sötétben. A legcélszerűbb, ha mindig csak egy irányban halad, amíg falhoz nem ér. Aztán már tapogatózva eljuthat az ajtóig.

A terv kitűnő volt, de a zsúfolt helyiségben egy örökkévalóságnak tűnt, amíg végre megérintette a sima fémfelületet, a kamra falát. Ezután már könnyen ment minden, és amikor felrántotta az ajtót, kis híján felkiáltott örömeiben. Azt hitte, hogy a folyosó is teljesen sötét, de tévedett. A lámpák ugyan kialudtak, de a szükségvilágítás halvány, kék fénye mellett könnyen tájékozódhatott.

Ekkor megérezte a füstszagot, és rájött, hogy a Santa Anna kigyulladt. Azt is észrevette, hogy a folyosó sem áll már vízszintesen - erősen lejt a hajó tatja felé, ahol a gépek vannak. A robbanás valószínűleg megrongálta a hajótestet, és utat engedett a víznek a hajó belsejébe.

Talán nincs nagy baj, de erről nem volt meggyőződve. Egyáltalán nem volt biztató, ahogy a hajó az oldalára dőlt, nem beszélve a hajótest baljós reccsenéseiről. A tehetetlen jármű kellemetlenül forgott, hánykolódott, és Johnny furcsa nyomást érzett a gyomra táján, amiről feltételezte, hogy a tengeribetegség első jele. Megpróbált nem törődni vele, és igyekezett arra összpontosítani figyelmét, hogyan menthetné az életét.

Ha süllyed a hajó, akkor a lehető leggyorsabban meg kell találnia a mentőcsónakot; mindenki más is így tenne. A legénység bizonyára meglepődik a plusz utastól, de Johnny bízott benne, hogy neki is jut még hely a csónakban.

De vajon hol van az a csónak? Csupán egyszer járt ott, és már biztos volt benne, hogy ha ideje lenne, megint megtalálná - de hát éppen az időnek volt most híján. Kapkodó idegességében állandóan elvettette az irányt, és mindig ugyanott kötött ki, ahonnan elindult. Egyszer egy acél válaszfal állta hirtelen útját, amely - meggyőződése szerint - előbb még nem volt ott. A fal két szélén füst gomolygott elő, és Johnny tisztán hallotta az egyenletes, sístergő hangot a túlsó oldalról. Megfordult, és amilyen gyorsan csak tudott, rohant vissza a homályos folyosón.

Kimerülten és a félelemtől reszketve talált rá végül a helyes nyomra. Megvan, ez a jó folyosó - a végén egy rövid lépcsőnek kell lennie, az vezet a mentőcsónakhoz. Futásnak eredt, most már közel járt a célhoz, nem kellett takarékoskodnia az erejével.

Nem csalt az emlékezete. Megtalálta a lépcsőt.

Hanem a csónak eltűnt!

A hajóderékon széles nyílás tátongott, a két kis hajódaru a víz fölé meredt, rajtuk - Johnny rémült megdöbbenésére - üresen himbálódzott a két csigasor. A csónak vízre bocsátása után szabadon maradt hatalmas nyíláson át vad szélökések kíséretében, sűrű permetként hatolt be a víz. A só íze már most megkeseredett Johnny szájában - pedig hamarosan nagyon is közlről kell majd megismernie az óceánt.

Csüggedten lépett a nyíláshoz, és körülnézett a végtelen vízfelületen. Éjszaka volt, de a hold, amely még a kalandja kezdetének is szemtanúja volt, fényesen ragyogva szemlélte a szomorú befejezést. Csupán egy-két méterrel alatta, dühös morajlással ostromolta a hajó oldalát a víz, egy-egy hullám újra meg újra átcsapott a hajótesten, és ott örvénylett lába körül. Ha a Santa Anna többi része még ellenállt is az óceán támadásának, ezen a helyen nem sokáig lesz képes rá.

Valahonnan a közlől tompa robbanás hallatszott. A szükségvilágítás pislogott egyet, aztán kialudt. Még szerencse, hogy eddig is kitartott. De hát számít ez egyáltalán? Johnny teljesen egyedül

volt egy süllyedő hajón, több száz mérföldre a szárazföldtől.

Kibámult az éjszakába, hátha észreveszi valahol a mentőcsónakot, de sehol sem látta. Hát persze, biztosan a hajó másik oldalán áll. Ez látszott a legvalószínűbb magyarázatnak, mivel a legénység aligha hagyhatta el a helyét, amíg a hajó még a felszínen lebegett. Vagyis nem vesztegették az időt, bizonyára tudták, hogy veszélybe kerültek. Vajon a Santa Anna szállít-e robbanó- vagy gyúlékony anyagokat - futott át Johnny agyán -, és ha igen, vajon mikor robban az fel?

Egy hullám az arcába csapott, a sós permet rövid időre teljesen megvakította; és a víz még e rövid idő alatt is szemmel láthatóan megemelkedett. Johnny alig akarta elhinni, hogy egy ekkora hajó ilyen gyorsan elsüllyedhet; de hát a légpárnás hajók tervezői nem számoltak ilyen megpróbáltatásokkal. A víz - vélte Johnny - körülbelül tíz percen belül éféri azt a magasságot, ahol ő áll.

Tévedett. Teljesen váratlanul megszűnt a lassú, egyenletes himbálódzás, a Santa Anna megbillent, felágaskodott, mint a haldokló állat, amikor még egyszer, utoljára lábra próbál állni. Johnny nem habozott; valami azt súgta: a hajó véstesen süllyed, legjobb lesz olyan messzire kerülni tőle, amennyire csak lehet.

Jéghideg vízre készülve, Johnny egy szabályos fejesugrással a hullámok közé vetette magát. Mialatt lefelé haladt, meglepetten tapasztalta, hogy a víz - meleg. Elfeledkezett arról, hogy azutóbbi néhány órában a télből a nyárba hajóztak.

Mihelyt a felszínre ért, teljes erejéből úszni kezdett, ügyetlen, de erőteljes karcsapásokkal. Háta mögül szörnyű bugyborékolást, recsegést-ropogást hallott, majd süvítő hangot, mint amikor egy gejzírbel hirtelen kiszökik a gőz. Aztán egyszerre minden elcsendesedett, csak a szél nyögése hallatszott, és a víz csobbanása, amint a hullámok tovagördültek mellette az éjszakában. A jó öreg Santa Anna szép egyenletesen, minden zaj nélkül süllyedt a mélybe, és a visszahúzó örvény - amitől félt - nem érte utol Johnnyt.

Miután megbizonyosodott arról, hogy elmúlt a veszély, leállt az úszással, taposni kezdte a vizet, és közben terepszemlét tartott. Az első dolog, amit meglátott, a mentőcsónak volt - nem egészen fél mérföldre tőle. Mindkét karjával elkeseredetten hadonászott a levegőben, és ordított, ahogy csak a torkán kifért, de hiába. A csónak már hallótávolságon kívül volt, és még ha valaki vissza is fordulna, szinte lehetetlen, hogy észrevegye. Ráadásul a legénységnek halvány sejtelve sem volt arról, hogy még egy túlélője van a szerencsétlenségnek, akit ki kell menteni.

Egyedül maradt hát, a nyugovóra készülő hold sárga korongja és a déli féltekének idegen csillagai alatt. Akár órákig is lebeghet még itt; arra ugyanis már rájött, hogy az óceánban könnyebb a felszínen maradni, mint az édesvíziúpatokban, ahol úszni tanult. De bármennyig tudja is magát tartani, a végen az mit sem változtat. A legkisebb esélye sincs arra, hogy valaki megtalálja; az eltávozott mentőcsónakkal együtt az utolsó reménye is szertefoszlott.

Valami hozzáütődött, és Johnny a meglepetéstől és ijedségtől nagyot kiáltott. Csak egy roncsdarab volt a hajóról. Amint jobban körülnézett, látta, hogy körös-körül úszó tárgyak lepik el a víz felszínét. Ez a felfedezés megcsillantotta előtte egy halvány reménysugarat; ha össze tudna tákolni egy kis tutajt, ez határozottan növelné esélyeit. Talán még a szárazföldet is elérheti, ahogyan a híres Kon-Tiki utasai, akik közel száz éve meglovagolták a csendes-óceáni áramlatokat.

A lassan forgó roncsok felé úszott, és érezte, hogy az óceán hirtelen sokkal nyugodtabb lett. Az elsüllyedt hajóból kifolyt olaj lecsendesítette a hullámokat, már nem csapkodtak mérgeesen körülötte, lomha mozgással emelkedtek, majd süllyedtek a mélybe. Magasságuk először megrémisztette Johnnyt, de amint a hullámmozgásokat követve ott lebegett a vízen, úgy érezte, nem árthatnak neki. Még ebben a nem túl rózsás helyzetben is izgalommal töltötte el az a tudat, hogy biztos könnyedséggel juthat fel a legnagyobb hullám hátára is.

Máris ott keresgélte a szerteszt lebegő dobozok, fadarabok, üres üvegek és mindenfajta roncsdarabok között. Egyiket sem találta használhatónak, egyik sem volt akkora, hogy ráülhessen. Már majdnem feladott minden reményt, amikor körülbelül másfél méternyire tőle egy sötét, téglalap alakú valami bukdácsolt föl-le a hullámokon.

Amikor elérte, örömmel látta, hogy egy hatalmas utazóláda. Némi küszködés után sikerült felkapaszkodnia rá - és az megtartotta! A tutaj nem volt túl stabil, még felborulással is fenyegetett, mígnem Johnny keresztben végighasalt rajta; aztán -mintegy nyolc centiméterre emelkedve ki a vízből - ráhagyta magát a hullámokra. A hold fényénél tisztán kivehette a ládára festett betűket: „Száraz, hűvös helyen tartandó!”

Rövid idő alatt csuromvizes lett, és fájni kezdett. Ráadásul átázott ruháján keresztülfújta a szél, amitől még jobban vacogott a foga, de napfölkeltéig ki kellett bírnia. Az órájára nézett, de meg se lepődött, amikor látta, hogy megállt. De hát édes mindegy, hogy mennyit mutat; aztán eszébe jutott, hogy a szerencsétlen sorsú Santa Annának útja során több időzónán is keresztül kellett haladnia. Órája tehát amúgy is legkevesebb hat órát sietne.

Johnny ott vacogott a kis tutajon és várt; nézte a hold lefelé gördülő korongját, és hallgatta az óceán mormolását. Aggódott, de szörnyű félelme mégis elmúlt. Hiszen egymás után kétszer is úgy menekült meg, hogy csak hajszálon múltott az élete; lassan kezdte azt érezni, már nem eshet semmi baja. Nem volt ugyan sem élleme, sem vize, de néhány napra biztonságban volt. A továbbiakra pedig egyszerűen nem akart gondolni.

A hold legurult az ég peremére, és Johnny körül megsűrűsödött az éjszaka. Ekkor meglepődve látta, hogy körös-körül apró fénypontcskák lebegnek a vízen: szinte fényárban úszik az egész óceán. Ezek hol kigyulladtak, hol meg elaludtak, akár az elektromos reklámfények, és csillogó ösvényt alkottak a hányódó tutaj mögött. Amikor Johnny belemártotta a kezét a vízbe, mintha lángfolyam ömlött volna szét az ujjai között.

Olyan csodálatos volt a látvány, hogy egy pillanatra megfeledkezett minden veszélyről. Már hallott arról, hogy élnek az óceánban világító lények, de álmában sem hitte volna, hogy miriádnyi van belőlük. Most először kezdett megsejteni valamit a földünk háromnegyed részét beborító hatalmas természeti elem csodálatos titokzatosságából, amely most az ő sorsát is irányítja.

A hold elérte a látóhatár szélét, egy pillanatilag, mintha még ingadozott volna, aztán végképp eltűnt. Johnny feje fölött az égbolton millió csillag ragyogott - a jól ismert, ősi csillagképek és azok a nagyon-nagyon fényes pontocskák, melyeket az ember juttatott oda az utóbbi ötven év alatt, amióta kimerészkedtek az űrbe. Ezek közül azonban egyik sem volt olyan csillogó, mint az óceán büliónyi fénypontcskája; a tutaj mintha lángtengerben lebegett volna.

A hold már nyugovóra tért, mégis örökkévalóságnak tűnt, míg lassan pirkadni kezdett. Johnny végre meglátta a keleti égbolton derengő halvány fényt, dobogó szívvel figyelte, amint ez a fény szétterül a látóhatáron, és a nap arany korongja felnyomakodik az égbolt peremére. Az égbolt és az óceán minden csillaga pillanat alatt eltűnt, mintha soha nem is létezett volna, és új nap virradt fel.

Johnnynak jóformán még arra sem maradt ideje, hogy élvezze a gyönyörű napfölkeltét, amikor meglátott valamit, ami szertefoszlott benne minden újjáéledő reményt. Nyugat felől, egyenesen feléje tartva több tucat szürke, háromszögletű uszony közeledett, olyan sebesen, hogy Johnny ereiben megfagyott a vér.

4.

Miközben ezek az uszonyok, hihetetlen gyorsasággal szelve a vizet, a ládatutaj felé siklottak, Johnnynak eszébe jutott minden hátborzongató történet, melyeket cápákról és hajótörött matrózokról valaha is olvasott. Az utazóláda közepére kuporodott, és amennyire csak tudta, összehúzta magát. A láda vészesen imbolygott, és Johnnynak nem maradt kétsége afelől, hogy a legkisebb lökés is elegendő a felboruláshoz. Legnagyobb meglepetésére azonban nem érzett különösebb félelmet, csupán valamiféle zsibbadt szomorúságot, és remélte, hogy ha a legrosszabb bekövetkezik, pillanatok alatt túl lesz mindenén. Csak azt sajnálta, hogy soha senki sem tudja majd meg, mi történt vele...

Aztán a sima, szürke testek ott ficánkoltak már a tutaj körül. Hullámvasútszerű mozgással vidámkodtak a felszín közelében. Johnny nem sokat tudott az óceán lakóiról, de abban biztos volt, hogy a cápák nem így úsznak. Azonkívül ezek az állatok éppúgy lélegzenek, mint ő; hallotta zihálásukat, amint elhúztak mellette, és futólag láthatta ki-be csukódó orrnyílásaikat is.

Hát persze - hiszen ezek delfinek!

Johnny megkönnyebbülten felsóhajtott, és már nem törte magát, hogy valamiképpen elrejtőzzék a tutajon. Gyakran látott delfineket a moziban meg a televízióban, és tudta, hogy barátságos, értelmes lények. Ezek is vidáman játszadoztak a Santa Anna roncsai között, mint a gyerekek. Áramvonalas orrukkal meg-megdöfködték a lebegő roncsdarabokat, s közben furcsa, sípoló-visító hangokat hallattak. Néhány méterrel odébb az egyik teljesen kiemelte fejét a vízből, és egy deszkalapot egyensúlyozott az orrán, mintha cirkuszi, idomított állat volna; szinte hengegett a társai előtt: „Ide nézzetek - milyen ügyes vagyok!”

A furcsa, nem emberi, mégis értelmes fej most Johnny felé fordult, és a delfin a meglepődés, félreérthetetlen mozdulatával dobta el játékszerét. Izgatott sivítással bukott vissza a vízbe, és néhány

másodperc múlva Johnnyt csillogó, kíváncsi fejek vették körül. Mosolyogtak. Legalábbis úgy tűnt, mintha szájuk egyfajta vigyorgásba merevedett volna - egyikük olyan ellenállhatatlan volt, hogy a fiú akaratlanul is visszamosolygott rá.

Johnny nem érezte magát többé egyedül; már volt társasága, noha nem emberi lényeké, és nem is segíthettek neki. Lenyűgöző volt figyelni galambszürke testüket, amint körülötte keringenek, és játszi könnyedséggel vadásznak a Santa Anna roncsdarabjai között. Johnny hamarosan rájött, hogy mindezt csupán játékos jókedvükben teszik; sokkal inkább hasonlítottak tavaszi mezőn kergetődző nyulakhoz, mintsem olyan élőlényekhez, amelyek a tengerben élnek.

A delfinek továbbra is fel-felbukkantak a vízből, és Johnnyra bámultak, mintha csak meg akarnának bizonyosodni róla, nem szökött-e meg. Kíváncsian figyelték, amint levetette átázott ruháit és kiterítette a napra száradni, és láthatólag alaposan gondolkodóba estek, amikor Johnny nagy komolyan megkérdezte tőlük:

- Miért, mi mást tehetnék?

A kérdésre egy válasz mindenesetre magától értetődő volt: feltétlenül készítenie kell valamiféle védelmet a trópusi nap ellen, mielőtt még pecsenyére sülne. Szerencsére ez a probléma hamar megoldódott; sikerült egy kis ernyőt eszkábálnia: néhány fadarabot összekötött a zsebkendőjével, majd ráborította az ingét. Amikor elkészült, büszke volt magára, és remélte, hogy nézőközönsége is értékeli ügyességét.

Jobb híján ebbe az árnyékba feküdt, hogy kímélje az erejét; a szél és az áramlatok pedig továbbvitték őt a nagy ismeretlen felé. Nem volt éhes, és noha ajka teljesen kicserepedett a szárazságtól, csak órák múlva jelentett neki komoly gondot a szomjúság.

Az óceán csendes volt. Alacsony, sima hullámok gördültek tova, szelíden ringatózva. Johnny valahol már hallotta a szólásmondást: „A mélység bölcsőjében ringott.” Most pontosan megértette a jelentését. Olyan megnyugtató, békés volt itt minden, hogy szinte meg is feledkezett reménytelen helyzetéről, meglepődéssel bámulta a kék eget és a kék óceánt, figyelte a körülötte sikló-csapkodó, furcsán-szép állatokat, amint időnként magasan a víz fölé emelkedtek, fitogtatván felhőtlen boldogságukat...

Valami nagyot lökött a tutajon, és Johnny felriadt. Egy pillanatig nem is akarta elhinni, hogy aludt, és hogy a nap majdnem a feje fölé ért. Aztán a tutaj újra megrázkódott - és most már látta is, hogy mitől.

Egymás mellett úszva négy delfin tolt a vízben. Már gyorsabban haladtak, mint egy úszó ember, és a sebességük egyre nőtt. Johnny elképedve bámulta a közvetlen közelében prüszkölő-fröcskölő állatokat: valami új játékot találtak volna ki?

Önmagának tette fel ezt a kérdést, s tudta a választ is: nem. Viselkedésük egész rendszere teljesen megváltozott: cselekvésük átgondolt és tervszerű lett. A játéknak vége. Johnny egy óriási delfincsapat közepében találta magát, melynek minden tagja céltudatosan egyazon irányban mozgott. Rengetegen voltak, talán százan is, előtte és, a háta mögött, jobbra és balra, ameddig csak ellátott. Úgy érezte, hogy egy katonai alakulat - egy lovassági dandár - kíséretében szeli át az óceánt.

Vajon meddig bírják? - tűnődött Johnny, a delfineken azonban nyoma sem látszott a fáradtságnak. Ha időről időre valamelyikük elhagyta a tutajt, azonnal egy másik foglalta el a helyét, így a sebesség változatlan maradt. Noha lehetetlen volt pontosan megállapítani, milyen gyorsan haladnak, Johnny szerint a delfinek több mint 5 mérföldet tettek meg óránként. A fiúnak fogalma sem volt, vajon északnak, délnek, keletnek vagy nyugatnak tartanak-e; a nap majdnem függőlegesen állt a feje fölött, így nem tudta betájolni magát.

Csak jóval később jött rá, hogy nyugat felé utaznak, mert a nap előtte bukott le. Johnny örült az estének, a perzselő nap után már alig várta az éjszaka hűvösét. Ekkorra már iszonyú szomjúság is gyötörte; ajka kicserepedett a szárazságtól, és bár rettenetesen csábította a körülötte hömpölygő víz, tudta, nagyon veszélyes inni belőle. A szomjúság annyira elhatalmasodott rajta, hogy az éhséget már nem is érezte; még ha lett volna valami ennielője, akkor sem csúszott volna le a torkán.

Csodálatos megkönnyebbülést érzett, amikor a nap aranyos bíborpalástjával nyugovóra tért. A holdvilágos, csillagfényes éjszakában a delfinek továbbra is nyugat felé vitték a kis tutajt. Ha egész éjjel ilyen sebességgel haladnak, Johnny számítása szerint legalább száz mérföldet tehetnek meg. Kell, hogy a delfineknek egy határozott céljuk legyen, de vajon mi lehet az? Kezdett benne felcsillanni a remény, hogy talán nincsenek messze a szárazföldtől, és hogy ezek a barátságos és értelmes állatok valamiféle ismeretlen okból odaviszik őt. Azt azonban elképzelni sem tudta, miért teszik ezt.

Ez volt Johnny életének leghosszabb éjszakája. Az egyre kízóbb szomjúság nem hagyta aludni. Ráadásul csúnyán le is égett a tűző napon, és hiába forgolódott ide-oda a tutajon, nem tudott kényelmesen elhelyezkedni. Leginkább hanyatt feküdt, ruhájával védve fájó testrészeit, miközben a hold és a csillagok csigalassúsággal vánszorogtak tovább az égbolton. Néha egy-egy fényes műbolygó siklott el az ellenkező irányba, nyugatról keletre, sokkal gyorsabban mozogva, mint bármely más csillag. Őrjítő volt tudni, hogy odafönt az űrállomásokon emberek tartózkodnak, és műszereik segítségével könnyen megtalálhatnák őt - ha eszükbe jutna keresni. De hát semmi okuk nem volt rá, hogy ezt tegyék.

Végre-valahára elhagyta őrhelyét a hold, és a hirtelen beállott sötétségben foszforeszkáló fényeivel még utoljára fellobbant az óceán. A körülötte úszó kecses, remekbe szabott áramvonalas testek szinte szikráztak a fényben; ha olykor egyikük-másikuk kiemelkedett a vízből, ugrásuk pályája ragyogó szívárványként ívelt az éjszakában.

Ezúttal Johnny egyáltalán nem örült a napfölkeltének; nagyon is jól tudta, milyen szánalmas eredménnyel védekezhet a trópusi nap ellen. Újra felállította kis ernyőjét, alábugt, és megpróbált nem gondolni az ivásra.

Lehetetlen volt. Lelki szemei előtt szinte percenként változott a kép: hideg turmixok, jeges gyümölcsital teli poharak, szökőkútból szertespriccelő csillogó víz. Még harminc órája sincs, hogy itt hányódik az óceánon; mások ennél sokkal hosszabb időt is kibírtak víz nélkül.

Az egyetlen, ami tartotta benne a lelket, az kíséretének határozottsága és lendülete volt. A delfincsapat még mindig nyugat felé haladt, változatlan sebességgel. Johnny már nem törte tovább a fejét az állatok különös viselkedésén; majd megtudja, ha eljön az ideje - vagy talán sohasem.

Aztán kora délelőtt megpillantotta a szárazföldet. Néhány percig még kételkedett, hátha csak egy felhő a látóhatár szélén - de ha így van, miért csupán ez az egy felhő látszik az égbolton, és miért éppen szemben? Hamarosan minden kétséget kizáróan megállapíthatta, hogy egy szigetet lát, ámbar úgy tűnt, mintha a víz fölött lebegne: a forró ködpára az égboltra vetítette csillogó, táncoló tükörképét.

Egy órával később már tisztán kivette a részleteket is. A sziget erdővel borított, hosszú, lapos földdarab volt. Keskeny partját vakítóan fehér homok fedte, a part fölött valószínűleg széles sziklazátony húzódott, legalábbis erre utalt a mintegy mérföldnyire megtörő hullámok fehér vonala.

Első pillantásra Johnny lakatlannak vélte, de nagy megkönnyebbülésére, hamarosan vékony füstcsíkot vett észre, amely a fák közül kigyózott a magasba. Ahol füst van, ott emberek is élnek - és víz is van, ami után most annyira sóvárgott.

Még jó néhány mérföldre voltak a szigettől, amikor a delfinek szörnyen megijesztették Johnnyt; irányt változtattak, mintha el akarnák kerülni a szárazföldet, amely pedig már ott volt előtte. Aztán megértette szándékukat. A zátony túlságosan nagy akadályt jelentett; kikerülik, és a másik oldalról közelítik meg a szigetet.

A kitérő legalább egy órát vett igénybe, de a fiú nem türelmetlenkedett, tudta, hogy most már hamarosan biztonságban lesz. Amikor a tutaj és a fáradhatatlan kíséret a sziget nyugati oldalára ért, Johnny először néhány lehorgonyzott bárkát pillantott meg, majd néhány alacsony, fehér épületet. Aztán észrevette a kis kunyhókat is meg a közöttük sürgölődő, sötét bőrű embereket. Meglehetősen népes közösség élt itt, a Csendes-óceán e magányos kis pontján.

A delfinek most mintha kicsit tétováztak volna; Johnnynak az volt az érzése, nem szívesen mennek a sekély vízbe. A tutajt lassan eltolták a lehorgonyzott bárkák mellett, aztán visszafordultak, mintegy jelezvén: „A többi a te dolgod.”

Johnnyt mély hála töltötte el, akart is néhány köszönő szót mondani, de szája annyira kiszáradt, hogy képtelen volt akár egy hangot is kinyögni. Óvatosan lemászott a tutajról. A víz csak a derekáig ért, és ő a part felé gázolt.

A part mentén emberek rohantak feléje, de ők még várhattak. Johnny a hatalmas és kedves állatok után fordult, akiknek ezt a valószínűtlen utazást köszönhette, és hálásan búcsút intett nekik. Azok már hazafelé vették útjukat, a nyílt óceán végtelen vizeire.

Aztán valami furcsa történt Johnnival: amint megérezte talpa alatt a homokot, egyszeriben semmivé foszlott a sziget, s vele a delfinek csapata - elvesztette az eszméletét.

5.

Amikor magához tért, egy alacsony ágyban találta magát. Négy fehér fal és ragyogó tisztaság vette

körül. Feje fölött egy ventilátor pörgött, az ablak összehúzott függönyén keresztül halvány fény szűrődött a szobába. Egy fonott szék, kis asztal, egy komód és egy mosdókagyló egészítették ki a berendezést. Johnny egyáltalán nem érezte a fertőtlenítő szagát, mégis tudta, hogy kórházban van.

Felült az ágyban, és abban a pillanatban felsikoltott a fájdalomtól. Úgy érezte, a feje búbjától a lába ujjáig tüzel mindene. Végignézett magán, gyulladt-vörös volt az egész teste, bőre hatalmas foltokban hámlott le róla. Már kapott orvosi kezelést, mert egyes részeken vastag kenőcsréteg fénylett.

Nem kísérletezett tovább a mozgással, egy újabb önkéntelen kiáltással visszahanyatlott az ágyra. Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy testes nő lépett a szobába. Karja, mint két hengerpárna, és fennmaradó részeit is ennek megfelelően méretezték. Legalább 110 kiló lehetett, mégsem volt egészségtelenül kövér - egyszerűen csak jól megtermett.

- Nos, fiatalember - mondta -, mi ez a láрма? Életemben nem hallottam ekkora hűhót egy kis lesülés miatt.

Csokoládébarna arcán széles mosoly ömlött szét, így aztán Johnny visszanyelte sértődött válaszát. Ehelyett ügyetlenül elvigyorodott, és engedelmesen tűrte, hogy a nővér megnézze a pulzusát, és megmérje a lázát.

- Most pedig elaltatlak - mondta a nővér, és eltette a hőmérőt -, mire felébredsz, megszűnik minden fájdalom. De előbb mondd meg a címedet, hogy értesíthessem a szüléidet.

Johnny teste hirtelen megfeszült, mit sem törődve az érzékeny bőrfelülettel. Ennyi viszontagság után - ezt erősen elhatározta - nem fogják hazaküldeni az első hajóval.

- Nincsenek szüleim - bökte ki. - Senkim sincs, akinek üzenni akarnék.

Az ápolónő szemöldöke hajszálnyira megemelkedett.

- Hmm - mondta kissé kételkedve. - Nos, ha így van, akkor máris hozom az italt.

- Egy pillanatra - kérlelte Johnny. - Tessék szíves lenni megmondani, hol vagyok. Ausztráliában?

A nővér nem válaszolt azonnal; előbb szép lassan átlátszó folyadékot töltött egy mérőpohárba.

- Igen is meg nem is. Ausztráliához tartozik, bár száz mérföldre fekszik a kontinenstől. A Nagy-korallzátony egyik szigetén vagy, és nagy szerencséd, hogy elérted. Tessék, idd meg, nem olyan borzasztó.

Johnny savanyú képet vágott, de a nővérnek igaza volt. Miután lenyelte a gyógyszert, megkérdezte:

- Mi a neve a szigetnek?

A testes ápolónő furcsán kuncogott, ami úgy hangzott, akár egy távolodó, kisebbfajta mennydörgés.

- Neked ezt tudnod kellene - felelte.

Johnny igencsak gyorsan ható gyógyszert kaphatott, mert a következő szavakat már alig-alig hallotta; újra eszméletlen álomba zuhant.

- Mi Delfin-szigetnek hívjuk.

Amikor felébredt, egész testén enyhe húzóást érzett, de az égési fájdalom teljesen megszűnt. Bőrének jó része lehámlott, és még néhány napig úgy vedlett, akár egy kígyó.

A nővér, akit Tessie-nek hívtak, és Tonga szigetéről jött ide, elégedetten figyelte, hogyan tünteti el Johnny a halom tojást, konzervhúst és trópusi gyümölcsöt. A kiadós evés után a fiú visszanyerte erejét, és azon minutában felfedező útra akart indulni.

- Ne légy olyan türelmetlen - nyugtatta Tessie -, rengeteg időd van. - Nagy halom ruha között matatott, Johnnyra illő nadrágot és inget keresett. - Tessék, próbáld fel. Ezt a kalapot is. És ne menj addig a napra, amíg rendbe nem jön a bőröd. Ha nem hallgatsz rám, újra visszakérsz ide, és akkor nagyon dühös leszek.

- Vigyázni fogok - ígérte meg Johnny; módfelett rossz ötlet volna felbosszantani a nővért, gondolta.

Tessie két ujját a szájába véve, éleset füttyentett, mire egy pöttöm kislány jelent meg az ajtóban.

- Itt az új delfin-fiúd, Annie - mondta Tessie. - Vezesd az irodába, a doktor úr már várja.

Johnny követte a gyereket a töredezett koralldarabok alkotta ösvényeken, melyek vakító fehéren csillogtak az izzó napsütésben. Hatalmas, árnyas fák között haladtak, melyek nagyon hasonlítottak a tölgyfára, csak a levelük volt sokkal nagyobb. Johnny kicsit csalódott, mindig azt hitte,

hogya a trópusi szigeteket pálmák borítják.

A keskeny út hatalmas tisztásba torkollott, ahol fedett sétányokkal egymáshoz kapcsolt földszintes betonépületek sorakoztak. Némelyiken hatalmas ablakok voltak, mögöttük látni lehetett a munkába merült embereket; a többi azonban vakon bámult a világba; valószínűleg gépeket tartottak itt, legalábbis erre utaltak az idevezető csövek és kábelek.

Johnny követte apró kísérőjét a főépülethez vezető lépcsőn. Amikor elment az ablakok előtt, észrevette, hogy odabentről kíváncsian bámulják. Ez érthető is volt, elvégre nem mindennapi módon került ide. El is gondolkodott azon, vajon nemcsak álmodta-e ezt a furcsa utazást - annyira hihetetlennek tűnt. Ezt a helyet valóban Delfin-szigetnek hívják, ahogy Tessie nővér mondta? A véletlenek ezt a játékát aztán már végképp lehetetlennek tartotta.

Johnny kísérője, aki vagy nagyon félénk volt, vagy megtiltották neki, hogy egy szót is beszéljen, abban a pillanatban eltűnt, amint odavezette őt a „Dr. Keith - Igazgatóhelyettes” feliratú ajtóhoz. Johnny kopogtatott, majd amikor odabentről megjött a „Tessék” válasz, belépett a nagy, légkondicionált irodába, amely kellemes hűvösséggel fogadta a kinti hőség után.

Dr. Keith negyven év körüli férfi volt, és pontosan úgy festett, mint egy egyetemi tanár. Íróasztalnál ült, de így is látszott, hogy szokatlanul magas férfi; ő volt egyébként az első fehér ember, akivel Johnny a szigeten találkozott.

A doktor egy székre mutatott, és kicsit orrhangon így szólt:

- Ül le, fiacskám.

Johnnynak egyáltalán nem tetszett, hogy lefiacskámozza, és furcsa volt neki a doktor ausztráliai kiejtése is, amivel eddig még sohasem találkozott. De nagyon udvariasan megköszönte, leült és várta a folytatást.

- Talán legjobb lesz - mondta Dr. Keith -, ha azzal kezded, mi történt veled. . . azután, hogy a Santa Anna elsüllyedt.

Johnnynak leesett az álla - minden terve semmivé foszlott. Bár csak félig kész tervei voltak, de abban bízott, rövid ideig talán meg tudja majd játszani, hogy hajótörést szenvedett matróz, aki elvesztette az emlékezőtehetségét. Ám ha ezek tudják, hogyan került ide, akkor azt is tudják, honnan jött, és akkor nincs mese, azonnal hazaküldik.

Elhatározta, hogy nem adja fel harc nélkül.

- Én még sohasem hallottam a Santa. . . vagy hogyishívjákról-felelte Johnny ártatlanul.

- Ne nézz minket bolondnak, fiacskám. Amikor ilyen regényes módon partot értél, természetesen rádión megkérdeztük a parti őrséget, ltűnt-e mostanában hajó. Megtudtuk, hogy a Santa Anna légpárnás teherszállító hajó legénysége Brisbane-ben kötött ki, ahol is jelentették, hogy hajójuk körülbelül száz mérföldre innen elsüllyedt. Azonkívül azt is jelentették, hogy mindenki megmenekült, még a hajó macskája is. A Santa Annát kihagyhattuk voma a számításból, de felötlött bennünk a gondolat, hátha potyautasként utaztál rajta. Ezután már egyszerű volt megtudni a rendőrségtől a Santa Anna útját.

A doktor elhallgatott, kezébe vette az asztalán heverő pipát, és elmélyülten vizsgálgatta, mintha most látna ilyet életében először. Johnny ebben a pillanatban szinte biztosra vette, hogy Dr. Keith csak ugratja, és belső ellenszenve a férfi iránt egyre nőtt.

- Nem is hiszed, mennyien szoknek el otthonról még ma is -folytatta a kellemetlen hang. - Eltartott néhány óráig, míg megtudtuk, ki vagy... s őszintén szólva, amikor felhívtuk Martha nénédet, hát nem repesett az örömtől. Valójában nem is hibáztatlak a szökésért.

„Talán mégsem olyan szörnyű ember ez a Dr. Keith. . .”

- És most mit akar velem csinálni? - kérdezte Johnny. Ijedten vette észre, hogy kicsit remeg a hangja, és hogy a csalódottság és reményvesztettség könnyei már a torkát fojtogatják.

- Pillanatnyilag nem sokat tehetünk - felelte a doktor, és Johnnynban máris éledni kezdett a remény. - hajónk odaát van a kontinensen, és csak holnapután tér vissza. Ezt követően pedig egy hét múlva száll újra vízre, tehát nyolc napod van, amivel számolhatsz.

Nyolc nap! Mégsem hagyta el a szerencséje. Rengeteg minden történhet ennyi idő alatt - és biztos volt benne, hogy történni is fog.

A következő félórában Johnny elmesélte a hajótörés utáni egész utazását; Dr. Keith közben jegyzetelt, és kérdéseket tett fel neki. Úgy látszott, semmi sem lepi meg, és amikor Johnny befejezte, egy köteg fényképet húzott elő az íróasztalfiókjából. A felvételek delfinekről készültek; Johnnynak fogalma sem volt arról, hogy ilyen sokféle van belőlük.

- Fel tudnád ismerni a barátaidat? - kérdezte a doktor.
- Megpróbálom - felelte Johnny, és végignézte a képeket. Jóformán mindegyiket félretette, csupán ötnél habozott: 3 talán és 2 valószínű.

Dr. Keith elégedettnek látszott Johnny választásával.

- Igen - mondta -, ezek közül az egyik lehetett. - Azután nagyon furcsát kérdezett: - Beszél hozzád valamelyik?

Johnny először azt hitte, tréfál, de látta, hogy Dr. Keith egészen komolyan gondolta a kérdést.

- Különféle hangokat adtak: csikorgás, füttyülés, csaholás, de semmi olyat, amit megérthettem volna.

- Semmi ilyesmit? - kérdezte a doktor. Megnyomott egy gombot az íróasztalán, és az iroda falára szerelt hangszóróból egy rozsdás ajtó nyikorgásához hasonló hang hallatszott. Majd egy újabb, egy egész sorozat, ami Johnnyt egy régi típusú gázmotorra emlékeztette, amelyet éppen begyűjtanak; végül pedig tisztán és félreérthetetlenül: „Jó reggelt, doktor Keith.”

A szavak az emberi beszédnél sokkal gyorsabban peregtek, de pontosan kivehetők voltak. És Johnny már az első hallásra tudta, hogy ez nem egyszerű visszhang vagy papagájszerű ismétlés. Az állatnak, amelyik azt mondta: „Jó reggelt, doktor Keith”, pontosan tudnia kellett, hogy mit beszél.

- Meglepettnek látszol - kuncogott a doktor. - Nem hallottál még arról, hogy a delfinek beszélni tudnak?

Johnny nemet intett.

- Nos, már ötven éve tudott dolog, hogy a delfinek bonyolult, saját nyelvrendszerrel rendelkeznek. Mi megkíséreljük ezt megtanulni - és egyidejűleg nekik is megtanítani az angol nyelv alapjait. Eddig már nagyon szép eredményeket értünk el, hála Kazan professzor módszereinek. Majd megismered, ha visszatér a kontinensről; ő is nagyon kíváncsi a történetedre. Addig is keresek valakit, aki törődik veled.

Dr. Keith megnyomott egy gombot, és a hangszóróból rögtön megérkezett a válasz.

- Itt az iskola. Parancsoljon, doktor.

- Szabad valaki most a nagyobbak közül?

- Igen, Mick... rendelkezék velem.

- Rendben... küldje át az irodára.

Johnny felsóhajtott. Még egy ilyen távoli kis szigeten sem szabadulhat meg az ember az iskolától.

6.

Mick Nauruval mint útikalauzzal csupán egy bökkenő volt - alaposan kiszínezte a dolgokat. Képtelen történeteinek nagy része olyan nyilvánvaló túlzás volt, hogy senki sem vette komolyan őket, de Johnnyban időnként mégis kétségek támadtak. Vajon igaz-e például, hogy Tessie nővér - vagy ahogyan a szigetlakók hívták: Kéttonnás Tessie - azért jött el otthonról, mert Tonga nagyra nőtt lányai kicsúfolták kis termete miatt? Johnny ezt nem hitte, de Mick erősködött, hogy ez a színtiszta igazság.

- Kérdezd meg tőle, ha nekem nem hiszel - mondta; fekete, göndör hajtincsekkel keretezett arca halálosan komoly volt.

Szerencsére, voltak könnyebben ellenőrizhető információk is, és ha igazán fontos ügyekről esett szó, nem lódtott. Amikor Dr. Keith Johnnyt rábízta, Mick gyorsan körbevezette őt a szigeten, és megismertette vele a terepet.

A sziget ugyan kicsi volt, de meglehetősen változatos, és Johnny csak néhány nap múlva ismerte ki magát rajta. Az első, amit megtanult, a Delfin-sziget lakosságának megoszlása volt: egyfelől a kutatóállomás tudósai és műszaki emberei, másfelől a halászok, akik a bárkákat kezelték, és a tengerből éltek. A halászközösségből kerültek ki az erőműtelep, a vízellátás és más, nélkülözhetetlen szolgáltatások emberei: mint a kifőzde, a mosoda dolgozói, valamint, akik a gazdaságban gondozták a tíz féltve őrzött tehenet.

- A teheneket azért hoztuk ide - magyarázta Mick -, mert a professzor megpróbálta felhasználni a delfintejet. Ez volt az egyetlen eset, hogy zendülés tört ki a szigeten.

- Mióta élsz itt? - kérdezte Johnny. - Itt születted?

- Á, nem, a Darnley-szigetről jöttünk, a Torres-szorosból. öt évvel ezelőtt költöztünk ide, amikor tizenkét éves voltam. Jó fizetést adnak, és a munka érdekesnek ígérkezett:

- És tényleg érdekes?

- Meghiszem azt! A világért se mennék vissza Darnley-ra vagy akár a kontinensre. Majd ha meglátod a zátonyt, rögtön megérted, hogy miért.

Letértek a taposott ösvényekről, és keresztülvágtak a kis erdőn, amely a sziget nagy részét beborította. A fák ugyan sűrűn nőttek egymás mellett, mégsem volt nehéz utat törniök közöttük, nem akadályozta őket sem tüske, sem kúszónövény, pedig Johnny eddig úgy képzelte, ezek minden trópusi erdőben megtalálhatók. A sziget növényvilága vadon nőtt, de nem okozott gondot senkinek.

Némelyik fa törzsét, közvetlenül a föld felett, mintha kis vesszőnyalábok támasztották volna, és Johnny csak később jött rá, hogy ezek a támasztékok tulajdonképpen a fák részei. Úgy látszik, nem bíztak a lágy termőtalajban, és a föld fölé, mintegy támfalként, külön gyökereket növesztettek.

- Pandanusok - magyarázta Mick. - Sokan kenyérfának hívják, mert gyümölcséből egyfajta kenyeret lehet csinálni. Egyszer ettem ilyen. Borzalmas! Vigyázz!

Már elkésett. Johnny jobb lába térdig besüppedt a talajba, és miközben azzal veszködött, hogy kiszabadítsa magát, a bal lába még mélyebbre merült.

- Sajnálom - mondta Mick, bár egyáltalán nem látszott szomorúnak. - Előbb kellett volna szólnom. Ez egy „birkamadár”-kolónia. A föld alatt készítik a fészkeiket, mint a nyulak, ezért néhány helyen rögtön beszakad a föld, amint rálépsz.

- Köszönöm a felvilágosítást - jegyezte meg gúnyosan Johnny, miközben nagy nehezen kikecmergett, és leporolta magát. Úgy látszik, még nagyon sok mindent kell megtanulnia a Delfin-szigeten.

Még jó néhányszor pórul járt a birkamadarak - illetve ékfarkú vészmadarak, hogy a rendes nevüket is említsük - föld alatti odúi miatt, míg kijutottak a fák sűrűjéből, és lesétáltak a partra, a sziget keleti oldalán, szembekerülve a Csendes-óceán végtelen, üres víztükrével. Szinte hihetetlen, hogy ő onnan, a távoli látóhatár mögül került ide, méghozzá csodával határos módon.

Rajtuk kívül teremtett lélek sem volt látható. Ez a partszakasz védtelen volt a szelek támadásaival szemben, ezért az egész település a sziget túlsó oldalán épült fel. Egy hatalmas fatörzs, amelyet a tűző nap hónapok-évek során fehérre szikkasztott, dühöngő hurrikán néma emlékeként feküdt a homokban. Több tonnányi hatalmas, simára kopott koralltömbök heverték a part mentén, melyeket csak viharos hullámverés sodorhatott ide. Most azonban körös-körül békés csend honolt.

A fiúk elindultak a homokfövenyen, az erdő és a korallok borította part között. Mick valami után kutatott, és hamarosan meg is találta, amit keresett.

Egy nagy valami mászott ki az óceánból, mögötte tankéhoz hasonló nyomok maradtak a homokban. A nyomok végén egy kiegyengetett homokfelület púposodott ki, amelyben Mick pusztá kézzel ásni kezdett.

Johnny segített neki, és körülbelül harminc centiméter mélységben több tucat pingponglabda nagyságú és formájú tojást találtak. Héjuk nem volt kemény, hanem hártyszerű és rugalmas. Mick leverette az ingét, batyut csinált belőle és telerakta tojásokkal.

- Tudod, mik ezek? - kérdezte Mick.

- Hát persze - vágta rá Johnny, szemmel látható csalódást okozva Micknek. - Teknőtojások. Egyszer láttam róluk egy filmet a tévében, hogyan kelnek ki a teknősbérik, és hogyan ássák ki magukat a homokból. Mit akarsz csinálni velük?

- Természetesen megenni. Nagyon finom megsütve, rizzsel.

- Fúj! - fintorgott Johnny. - Várhatod, amíg én megkóstolom!

- Sosem tudhatod - mondta Mick. - Kiváló szakácsunk van.

Johnny és Mick észak felől megkerülték a szigetet, majd nyugati irányban folytatták útjukat, míg végül visszajutottak a településhez. Mielőtt hazaértek, egy hatalmas medence került az útjukba, amelyet csatorna kötött össze a tengerrel. Mivel éppen apály volt, a csatornát zsilipkapuval zárták le, amely a dagály érkezéséig felfogta a medence vizét.

- Hát ez az! - mondta Mick. - E körül forog az egész sziget.

A medencében két delfin úszott körbe-körbe, pontosan úgy, ahogy annak idején a Csendes-óceánban látta őket. Johnny nagyon szerette volna közelebbről is szemügyre venni a két állatot, de a drótháló kerítés miatt nem lehetett a medence széléhez menni. A kerítésen piros betűs, figyelmeztető tábla függött:

CSÖNDET KÉRÜNK - HIDROFONOK BEKAPCSOLVA!

A fiúk, a kérésnek engedelmeskedve, lábujjhegyen odébb mentek.

- A prof nem szereti, ha a delfinek közelében beszélgetnek -magyarázta Mick -, szerinte ez megzavarja őket. Egyszer egy dilis, részeg halász idejött, és mindenféle durvaságot kiabált be nekik. Óriási botrány lett belőle: - a pasas csak úgy repült a következő hajóval!

- Milyen ember a prof? - kérdezte Johnny.

- Nagyszerű - kivéve a vasárnap délutánokat.

- Mi van akkor?

- Az öreg hölgy, a felesége, minden vasárnap reggel hívja, és megpróbálja rábeszélni, hogy menjen haza. Ő pedig nem akar, mert Moszkvában nyáron túl meleg van, télen pedig túl hideg, így aztán szörnyű harc dúl köztük, de néhány havonként kompromisszumot kötnek, és találkoznak valahol, például Jaltán.

Johnny elgondolkodott a hallottakon. Szeretett volna minél többet megtudni Kazan professzorról, abban a reményben, hogy így talán növelheti a szigeten maradásának esélyeit. Mick leírása ugyan kissé aggasztó volt; de mivel a vasárnap éppen elmúlt, a professzor néhány napig megint jókedvű lesz.

- És valóban beszél a delfinek nyelvén? - kérdezte Johnny. - Sose hittem volna, hogy bárki is utánozni tudná azokat a furcsa hangokat.

- Csupán néhány szót tud, de a komputerek segítségével le tudja fordítani a magnószalagra felvett beszédet. Aztán új szalagot tesz fel, és válaszol nekik. Bonyolult dolog, de bevált.

Mick közlése nagy hatással volt Johnnyra, és felkeltette kíváncsiságát. Mindig is szeretett tisztában lenni a világ dolgaival, és el sem tudta képzelni, hogyan lehet egyáltalán hozzákezdni a delfinnyelv megtanulásához.

- Nos - felelte Mick, amikor Johnny feltette neki a kérdést -, nem gondoltál még soha arra, te hogyan tanultál meg beszélni?

- Azt hiszem úgy, hogy anyámat figyeltem - mondta Johnny kissé szomorúan, mert már alig emlékezett az édesanyjára.

- Nyilvánvaló. A prof is szerzett egy anyadelfint az újszülöttjével együtt, és betette őket egy medencébe. Aztán figyelte a beszélgetésüket, ahogy a bébi növekedett; és így, vele együtt, ő is megtanult delfinül.

- Ez túl egyszerűen hangzik - vélekedett Johnny.

- Ne hidd, hosszú évekig tartott, és még mindig tanul. A szókincse már több ezer szóból áll, és most elkezdte a delfinek történelmének megírását.

- Történelmének?

- Igen, nevezhetjük annak is. Mivel könyvet nem olvasnak, csodálatosan kifejlődött a memóriájuk. El tudják mesélni, mi történt az óceán mélyén sok-sok évvel ezelőtt, legalábbis a prof ezt mondja. És ebben van valami; mielőtt az emberek kitalálták az írást, mindent a fejükben kellett tárolniuk. A delfinek ugyanígy tesznek.

Johnny hazáig ezeken a meglepő dolgokon tűnődött, és ezzel véget ért a szigeti körséta. Amikor végignézett az épületeken, melyek oly sok szorgalmas embernek és gépnek adtak hajlékot, egy nagyon is gyakorlati kérdés jutott az eszébe.

- Ki fizeti ezeket? Egy vagyona kerülhet a fönntartásuk.

- Nem olyan sok, összehasonlítva a világűrre költött pénzüsszeggel - felelte Mick. - A prof tizenöt évvel ezelőtt kezdte, körülbelül hat segítőtárssal. Az első sikerek után a nagy tudományos alapítványok megadtak neki minden szükséges támogatást. Úgyhogy most hathónaponként rendbe kell raknunk a telepet, egy csomó begyepesedett agyú ember miatt, akik ellenőrző bizottságnak nevezik magukat. Hallottam, amikor a prof mondta, hogy sokkal vidámabb volt minden a régi időkben.

Lehetséges - gondolta Johnny. De úgy tűnt, még mindig akad egy csomó vidámság - és elhatározta, hogy ezekben ő is részt vesz.

7.

A Repülőhal szárnyashajó ötven csomóval száguldva közeledett nyugat felől, két óra alatt szelve át az óceánt Ausztrália partjaitól. Amikor a Delfin-sziget zátonyának közelébe ért, behúzta hatalmas vízisítálpjait, a vízbe merült, mint a hagyományos hajók, és alig 10 csomóval, kényelmesen fejezte be utazását.

Amikor a hajó feltűnt a láthatáron, a sziget egész lakossága a hullámtörő gáthoz özönlött.

Johnnyt is odahajtotta a kíváncsiság, türelmesen ácsorgott a parton, és a fehérre festett hajót figyelte, amint óvatosan, a korallok között szirénázva navigált a csatornában.

Kazan professzor - makulátlan fehér tropikál öltönyben, fején széles karimájú kalappal - elsőként lépett a partra. A fogadó bizottság - műszakiak, halászok, a hivatali személyzet, a gyerekek serege - lelkesen üdvözölte. A szigeten élő kis közösség rendkívül demokratikus volt, az emberek között teljes egyenlőség uralkodott. De Kazan professzor, ezt Johnny hamarosan észrevette, valahogy mégis különcnek számított, és a szigetlakók a tisztelet, a ragaszkodás és a büszkeség furcsa elegyével kezelték őt.

Johnny azt is megfigyelte, hogy aki az érkezésére lejtött a partra, annak illett segítenie a kirakodásnál. A következő órában Johnny is részt vett a csomagok és utazóládák látványos hömpölygésében, ahogy a hajóról a raktárakba kerültek. Éppen befejezték a munkát, és Johnny jólesően hajtott fel egy pohár hideg italt, amikor a hangszórón keresztül felkérték, mielőbb jelentkezék a műszaki részlegnél.

Amint megérkezett, egy elektronikus berendezésekkel zsúfolt, hatalmas helyiségbe vezették. Kazan professzor és Dr. Keith egy bonyolult ellenőrzőasztal mellett ültek, és ügyet sem vetettek rá. Johnny nem bánta, figyelmét teljesen lekötötte az ott folyó munka.

A hangszóróból furcsa hangok sorozata ismétlődött újra és újra. Nagyon hasonlított a delfinek hangjához, amit Johnny már hallott, de volt benne valami alig észrevehető különbség. Aztán vagy tucatnyi ismétlés után rájött, hogy mi az. A hangokat nagymértékben lelassították, hogy az apró részletek az emberi fül számára is pontosan kivehetők legyenek.

De ez még nem volt minden. A hangszóróból kiszűrődő delfinhangokkal egyidejűleg egy hatalmas televíziós képernyőn fény- és árnyfoltok jelentek meg. A világos és sötét hullámsávok egyfajta térképet alkottak, és bár Johnny gyakorlatlan szeme semmit sem tudott kiolvasni belőle, a tudósok számára nyilvánvalóan nagyon sokat jelentett. Elmélyülten figyeltek minden egyes felvillanást, és néha állítottak valamit a vezérlőművön, ami a képernyő egyes részeit megvilágította, a többit pedig beárnyékolta.

A professzor észrevette Johnnyt, kikapcsolta a hangot, és forgószekén pördült egyet.

A képet azonban nem kapcsolta ki, s az hangtalanul és folyamatosan villogott tovább, szinte hipnotizáló ritmussal, úgyhogy Johnny önkéntelenül is oda-odapislogott.

Mindazonáltal Johnny kihasználta az alkalmat, hogy alaposan szemügyre vegye Kazan professzort. A tudós hatvan felé járó, ősz hajú, zömök férfi volt; kedves, de kissé réveteg arc kifejezése arról árulkodott, hogy bár mindenkit a barátjának tekint, jobban szereti, ha magára hagyják a gondolataival. Remek társalgó lehetett a pihenés óráiban, de máskülönben, még ha beszélt is valakihez, úgy tűnt, gondolatban valahol egész, en máshol jár. Mindamellet nem lehetett rásütni a köznapi értelemben vett „szórakozott professzor” bélyeget; senki sem tudott úgy koncentrálni, mint ő, ha gyakorlati munkáról volt szó. Mintha képes lenne egyszerre két síkban is mozogni: agyának egyik részében a mindennapi élet eseményeit raktározza, a másikban pedig mélyreható, tudományos problémákkal viaskodik. Nem csoda hát, ha gyakran előfordult, hogy valamiféle belső hangra figyelt, amit rajta kívül senki sem hallhatott.

- Ül le, Johnny - szólalt meg végül. - Dr. Keith üzent nekem rólad, mialatt odaát voltam a kontinensen. Remélem, tudod, milyen szerencsés vagy?

- Igen - felelte Johnny komolyan.

- Már néhány száz éve tudjuk, hogy a delfinek néha partra segítik az embert - valójában ezek a legendák több mint kétezer évre nyúlnak vissza, de mostanáig senki sem vette túl komolyan őket. Téged azonban nemcsak egyszerűen partra löktek, hanem több száz kilométeren keresztül vezettek is. És ráadásul éppen ide hoztak. De miért? Ez az, amit nagyon szeretnénk megtudni. Esetleg van valami ötleted?

Johnnynak hízelgett a kérdés, de nem tudott mit kezdeni vele.

- Hát - kezdte lassan -, talán tudták, hogy maguk itt delfinekkal foglalkoznak. De hát vajon honnan tudták?

- Erre könnyű a válasz - szólt közbe Dr. Keith. - Azok a delfinek, akiket szabadon engedtünk, elmondták nekik. Emlékezzék csak, professzor úr, a fényképekről, melyeket első alkalommal megmutattam neki, Johnny ötöt felismert közülük.

Kazan professzor bólintott.

- Igen... és ez nagyon értékes információ. Azt jelenti, hogy a part menti fajok, melyekkel

dolgozunk, és mélytengeri rokonaik azonos nyelven beszélnek. Ezt eddig nem tudtuk.

- De a szándékaikat illetően még mindig sötétben tapogatózunk - mondta Dr. Keith. - Ha ennyi nehézséget vállalnak olyan delfinek, akiknek soha nem volt közvetlen kapcsolatuk az emberrel, akkor feltehetően akarnak valamit tőlünk,.. mégpedig nagyon. Johnny megmentése talán olyasmit jelent, hogy: „Segítettünk nektek - most segítsetek ti nekünk.”

- Elfogadható elmélet - helyeselt Kazan professzor. - De csupán találgatással nem kapunk választ a kérdésre. Egyetlenegy mód van rá, hogy megtudjuk Johnny barátainak a célját: ha megkérdezzük tőlük.

- Amennyiben megtaláljuk őket.

- Ha valóban akarnak tőlünk valamit, nem lehetnek nagyon messze. Meglehet, hogy kapcsolatba tudunk lépni velük, anélkül hogy elhagynánk ezt a szobát.

A professzor beállított egy kapcsolót, és a levegő újra megtelt hangokkal. Johnny hamarosan rájött, hogy ezúttal nemcsak egyetlen delfin hangját hallja, hanem az egész óceán minden hangját-zaját.

Sziszegés, csikorgás, morajlás szinte hihetetlen keveréke. A hangkavalkádba csiripelés is vegyült, valószínűleg madaraké, halk, távoli morgás és a milliányi hullám mormolása.

Egy ideig mindannyian a különböző zajok e lenyűgöző tarkaságát figyelték, aztán a professzor egy másik gombot nyomott meg a hatalmas gépen.

- Ez a nyugati hidrofon volt - magyarázta Johnnynak. - Ez pedig most a keleti. Ez mélyebben van a víz alatt, a zátony végénél.

A hangkép megváltozott, a hullámok mormolása elmosódottabbá vált, de az óceán ismeretlen lényeinek morgása, csikorgása sokkal erősebben hallatszott. A professzor egy ideig még figyelte a zajokat, majd az északira, végül pedig a délire kapcsolt.

- Átvizsgálná a szalagokat az analízátorral? - kérdezte Dr. Keith-től. - De most is esküdni mernék rá, hogy húsz mérföldes körzeten belül nem találunk nagyobb delfincsapatokat.

- Ebben az esetben fuccs az elméletemnek!

- Nem feltétlenül, húsz mérföld semmi a delfineknek. Ne feledje, hogy vadászok, és nem maradhatnak egy helyben. Mindenhová követniük kell zsákmányukat. A csapat, amely megmentette Johnnyt, rövid idő alatt elfogyasztja a zátony körüli halállományt.

A professzor felállt, majd hozzátette:

- Magára hagyom, hogy megcsinálja az elemzést. Ideje, hogy megnézzem a medencét. Gyere velem, Johnny, szeretném bemutatni neked néhány jó barátomat.

Amint a part felé sétáltak, előbb úgy tűnt, a professzor gondolatai nagyon messze járnak, de váratlanul éles, dallamos fütyögéssel lepte meg Johnnyt.

Jót mulatott a fiú megdöbbenésén.

- Az ember sohasem fog folyékonyan beszélni delfinül - mondta -, de én megpróbálkozom egy tucat köznapi kifejezéssel. Persze kitartó munkára van szükség, és félek, hogy meglehetősen borzalmas a kiejtésem. Csak azok a delfinek értik meg, mit is akarok mondani, akik jól ismernek. És néha, azt hiszem, csupán udvariaskodnak.

A professzor kinyitotta a medencéhez vezető kaput, majd mindjárt gondosan be is zárta maga mögött.

- Mindenki szeretne játszani Susie-val és Szputnyikkal, de nem engedhetem meg - magyarázta Johnnynak. - Legalábbis addig nem, amíg megpróbálom angolul tanítani őket.

Susie, egy jól táplált, vagy 150 kilós, izgatott matróna, amint feltűntek a látogatók, félig kiemelkedve a vízből, felágaskodott. Kilenchónapos fia, Szputnyik, sokkal tartózkodóbb volt, vagy talán sokkal élénkebb; kissé anyja mögé bújt.

- Hello, Susie! - köszönt a professzor, tisztán ejtve ki mindem hangot. - Hello, Szputnyik! - Aztán, ajkát lebiggyesztve, újra belefogott az előbbi komplikált fütyülésbe. Félúton valamit elhibázott, és halkán káromkodott a foga között, mielőtt előről kezdte volna az egészet.

Susie nagyon mulatságosnak találta a dolgot. Delfinnevetéssel többször elvakkantotta magát, majd egy vízsugarat spriccelt feléjük, de elég jól nevelt volt ahhoz, hogy célt tévesszen. Aztán odaúszott a professzorhoz, aki a zsebéből egy ínycsafalattal teli műanyag zacskót varázsolt elő.

Kivett egyet, és a magasba tartotta, mire Susie néhány métert hátrált, majd mint egy rakéta, kilötte magát a vízből. Úgyesen kivette az élelmet a professzor ujjai közül, és halk csobbanással a víz alá merült. Újra felbukkant, és érthetően azt mondta:

- Köszönöm `fesszor.

Újabb falatra várakozott, de Kazan professzor megrázta a fejét.

- Nem, Susie - mondta, és megveregette a hátát. - Nem kapsz többet, hamarosan itt a vacsoraidő.

Susie horkantott egyet, mintegy kifejezve méltatlankodását, majd körbeszáguldott a medencében, akár egy motorcsónak.

Amikor Sziputnyik az anyja után ment, a professzor odaszólt Johnny-nak:

- Próbáld meg te etetni... azt hiszem, bennem nem bízik. Johnny fogta az eledelt, amely erős hal-, olaj- és vegyszerszagot árasztott. Mint később megtudta, ez a delfineknek a cigarettát vagy a cukorkát jelentette. A professzor csak sokéves kutatás után jött erre rá; az állatok annyira szerették ezt a csemegét, hogy jóformán mindenre kaphatók voltak érte. Johnny a medence szélére térdelt, és meglóbálta az ínycsöveget.

- Sziputnyik! Sziputnyik, ide!

A kisdelfin kiemelkedett a vízből, és bizonytalanul méregette Johnny-t. Az anyjára nézett, aztán Kazan professzorra, majd újra a fiúra. Látszott rajta, hogy csábítja a dolog, mégsem jött közelebb; ehelyett horkantott egyet, hirtelen a víz alá merült, és a mélyben vad nyargalásba kezdett. Látszólag minden különösebb cél nélkül; mint az olyan ember, aki nem tudja elhatározni magát, összevissza száguldott.

Talán fél a professzortól - vélte Johnny. A medence szélén vagy tizenöt méternyire eltávolodott a tudóstól, és újra hívta Sziputnyikot.

Feltételezése helyesnek bizonyult. A delfin felmérte az új helyzetet, megfelelőnek tartotta, és lassan Johnny felé úszott. Kicsit még mindig gyanakodott, amikor felemelte az orrát, és kinyitva a száját, elővillantotta megszámlálhatatlan apró, de tühegyes fogát. Johnny nagy megkönnyebülést érzett, amikor a delfin elvette a csemegét, anélkül hogy megsértette volna az ujjait. Elvégre Sziputnyik mégiscsak húsevő állat, és nem volt túlságosan ínycsöveg, hogy egy félig felnőtt ragadozót etessen pusztán kézzel.

A kisdelfin a medence szélénél körözött, újabb falatra várakozva.

- Nem, Sziputnyik - mondta Johnny, akárcsak a professzor korábban Susie-nak. - Nem, Sziputnyik! Hamarosan itt a vacsoraidő.

A delfin egészen a közelében maradt, úgyhogy Johnny kinyújtotta a karját, és megsimogatta. Sziputnyik kicsit megijedt ugyan, de nem húzódott el, és hagyta, hogy a fiú végigsimítsa a hátát. Johnny meglepetten tapasztalta, hogy az állat bőre puha és rugalmas, akár a gumi; legkevésbé sem hasonlít egy hal pikkelyes testéhez; aki egyszer megsimogatott egy delfint, többé nem felejt el, hogy a delfin meleg vérű emlős.

Johnny szívesen játszott volna még Sziputnyikkal, de a professzor már hívta. Amint elhagyták a medence területét, a tudós vidáman megjegyezte:

- Mélyen meg vagyok sértve. Nekem még sohasem sikerült közel kerülnöm Sziputnyikhoz. Neked pedig azonnal sikerült. Úgy látszik, értesz hozzájuk. Volt valaha kedvenc háziállatod?

- Nem - felelte Johnny. - Kivéve néhány bacilust, de az is régen volt már.

- Nos - kuncogott a professzor -, azt hiszem, azokat kihagyhatjuk a számításból.

Kis idő múlva a professzor egészen más hangon kezdett beszélni; nagyon komolyan magyarázott Johnny-nak, mintha vele egyidős, felnőtt ember, nem pedig egy több mint negyven évvel fiatalabb fiú lépkedne mellette.

- Tudós vagyok, de nem tagadom meg babonás, orosz paraszt őseimet sem. Bár a józan eszem azt súgja, hogy lehetetlen, mégis kezdem azt hinni, hogy a sors küldött téged ide. Először is, úgy érkeztél ide, mintha a görög hitvilág elevenedett volna meg. A monda szerint Arion lovagolt delfinháton. Aztán meg Sziputnyik eszik a kezedből. Ez természetesen csupán a véletlen játéka, de józan eszű ember felhasználja a véletleneket a maga számára.

„Hova a csudába akar kilyukadni?” - morfondírozott magában Johnny. De a professzor hallgatott. Mielőtt azonban visszaértek volna a műszaki részleghez, hirtelen, mosolyogva megjegyezte:

- Az az érzésem, hogy neked nem nagyon sietős a hazamenetel. Johnny-nak egy pillanatra elállt a szívverése.

- Így igaz - buzgólkodott. - Szeretnék itt maradni, amíg csak lehet. Szeretnék többet tudni a delfinjeiről.

- Nem az enyéme - javította ki határozottan a professzor. - Minden egyes delfin önálló jogú

lény, olyan egyed, aki sokkal nagyobb szabadságot élvez, mint amelyet mi bármikor is megismerhetünk szárazföldünkön. Nem függnek senkitől, és remélem, soha nem is fognak. Segíteni akarok nekik, nem csupán a tudomány kedvéért, hanem mert öröömre szolgál, hogy ezt teszem. Sose vedd őket állatszámba; a saját nyelvükön a Tenger Népének mondják magukat, és ez a legtalálhatóbb kifejezés rájuk.

Johnny első ízben látta ilyen lelkesnek a professzort, de megértette az érzéseit. Ő maga is a Tenger Népének köszönheti az életét, és remélte, hogy egyszer majd törleszteni tudja nekik ezt az adósságát.

8.

A Delfin-szigetet egy varázslatos birodalom ölelte körül. A zátony. Egy egész élet sem elegendő, hogy az ember beteljen csodáival. Johnny álmában sem hitte volna, hogy ilyen hely is létezik: telised-teli furcsa és gyönyörű lényekkel; ehhez a nyüzsgéshez képest a szárazföld mezői és erdei szinte halottnak tűntek.

A dagály tetőzésekor a zátonyt teljesen elborította az óceán, és csak a szigetet szegélyező keskeny, fehér homokcsík látszott. Ám néhány óra múltán hihetetlen változás ment végbe. A dagály és apály közti szintkülönbség ugyan mindössze egy méter volt, a zátony azonban olyan széles, hogy apálykor a víz mérföldekre húzódott vissza róla. Néhány helyen az apálykor az óceán eltűnt a szem elől, és a korallplató a látóhatár széléig futott.

Ez volt az alkalmas idő a zátony felfedezésére; nem kellett más felszerelés hozzá, mint egy pár masszív cipő, egy széles karimájú kalap a nap ellen és egy bűvárszemüveg. Ezek közül a cipő volt a legfontosabb kellék, mert az éles, törékeny korall csúnya sebeket okozhatott, melyek könnyen elmérgesedtek, és gyógyulásuk hetekbe tellett.

Johnnyt első alkalommal Mick kísérte el a zátonyra. Fogalma sem volt, mi vár rá, így aztán mindent nagyon különösnek talált - és egy kicsit ijesztőnek is. Igencsak óvatos volt, amíg alaposan ki nem ismerte magát. A zátony tele volt apró, ártalmatlannak tűnő dolgokkal, amelyek akár a halálát is okozhatták volna, ha nem vigyáz.

A két fiú a sziget nyugati partja felől közelítette meg a zátonyt, amely itt csupán fél mérföld széles volt. Először egy érdektelen, élettelen, törött korallokkal borított, kihalt területen vágtak keresztül - a zúzálékot évszázadok viharai hordták itt össze.

Tulajdonképpen az egész sziget ilyen szilánklarabokból képződött, melyre az idők folyamán vékony földréteg rakódott, aztán benőtte a fű és a gaz, majd végül erdők borították be a felszínt.

Hamarosan maguk mögött hagyták az élettelen korallsávot, és Johnny úgy érezte, mintha egy különös, megkövesedett, növényekkel teli kertben járna. Színes kövek alkotta finom ágacskák és gallyak; tömör, hatalmas gombához hasonló formák, olyan szilárdak, hogy biztonságosan lehetett rajtuk közlekedni. A látszat ellenére ezek nem növények voltak, hanem az állatvilág vázai. Amikor Johnny lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye őket, jól látta a felületüket borító, ezernyi apró lyukacsokat. Ezek a magányos korallpolipok - tengeri rózsához hasonló, apró élőlények - kis kamráinak nyílásai voltak, melyeket az állatok által életük során kiválasztott mész alkotott. Amikor elhal az állat, a kamra megmarad, és a következő generáció arra építkezik. Így aztán a zátony egyre nőtt, évről évre, évszázadról évszázadra. Minden, amit Johnny látott - a napfényben csillogó, több mérföldes kiterjedésű, sík plató -, élőlények munkája volt, kisebbeké, mint a kisujjának a körme.

És ez csupán egy kis folt a Nagy-korallzátonyhoz képest, amely több mint ezer mérföld hosszúságban nyúlik el az ausztrál partok mentén. Most már megértette Kazan professzor egy korábbi megjegyzését - a zátony a Föld élőlényeinek legcsodálatosabb alkotása.

Hamarosan felfedezte, hogy nemcsak korallokon sétál. Másfajta állatok is akadtak ott szép számmal. Másfél méterre tőle váratlanul vízszugár szökött a levegőbe.

- Mi a csuda csinálja ezt? - meresztett nagy szemeket Johnny. Mick jót nevetett elképedésén.

- Kagyló - felelte röviden. - Meghallotta, hogy jössz.

A következőt aztán már Johnny időben észrevette, és megfigyelhette „működés” közben is. A körülbelül harminc centi széles kagyló függőlegesen beágyazta magát a koralltok közé, úgyhogy csak nyitott kopoltyúi látszottak. Az állat teste - mely részben a héjburkon kívül volt - egy gyönyörűen festett, a smaragd és a kék legkülönbözőbb árnyalataiban pompázó bársonydarabkához hasonlított. Amikor Mick a mellette álló sziklára lépett, a kagyló védekezésképpen azonnal összecsuksa héját - és

a vízszög, amit kilövellt, majd hogyanem Johnny arcába fröccsent.

- Á, ez csak egy kis mitugrász - legyintett Mick. - A nagyok a mélyben vannak, azok másfél méterre is megnőnek. A nagyapám meséli, hogy amikor egy cooktowni gyöngyhalászhajón dolgozott, három és fél méteres kagylót is látott. Persze, ő híres képtelen történeteiről, úgyhogy én ezt nem hiszem el.

Johnny még a másfél méteres kagylót sem hitte, de mint később kiderült, Mick a való igazat mondta. A zátonyról és élővilágáról szóló történetekből egyetlenegy sem lehetett pusztá képzelődésnek tartani.

Mentek még vagy 900 métert - útjuk során itt is, ott is dühös kagylók spriccelltek a vizet -, amikor egy természetes kis sziklamedencéhez értek. Szélcsend volt, a víztükör sima, így Johnny jól látta a mélybe suhanó halakat - olyan tisztán, mintha csak kint lennének a parton.

A szivárvány minden színét magukon viselték, csíkokban, pöttyökben, karikákban megmintázva, akárha egy örült, ámokfutó festő járt volna erre a palettájával. Még a legtarkább pillangók sem múltak felül színben és mintában ezeket a korallok között cikázó halakat.

A medencének még sok más lakója is volt. Mick sorra megmutatta valamennyit; Johnny két hosszú csápot látott. Egy kis üreg bejáratából nyúltak ki, izgatottan libegtek ide-oda, mintegy terepszemlét tartva a kinti világban.

- Homár - mondta Mick. - Lehet, hogy visszafelé majd kifogjuk. Megsütve, sok vajjal nagyon finom.

A következő néhány percben vagy egy tucat különböző állatot mutatott Johnnynak. Különböző, gyönyörű színes kagylókat, a medence fenekén préda után kúszó, ötágú tengeri csillagot, páncélházukban megbúvó remeterákokat és egy hatalmas meztelen csigához hasonló valamit, amely bíborszínű tintafelhőt lövellt ki, amikor Mick megpiszkálta.

Még egy nyolckarú polippal is találkoztak, Johnny most látott ilyet életében először. Néhány centis polipfióka volt, félénken leskelődött az árnyékban, ahol csak Mick gyakorlott szeme vehette észre. Amikor kikényszerítette rejtekhelyéről, a kis állat könnyed hullámmozgatással kúszott tova a koraitokon, fakószürke színét közben halvány rózsaszínre változtatva. Johnny helyes kis állatnak tartotta, bár félt, hogy megváltoztatja véleményét, mielőtt egy igazi, fejlett példánnyal találkozik.

Akár egy egész napot is eltöltött volna a kis medence felfedezésével, de Mick már indulni akart. Így aztán folytatták útjukat az óceán távoli csíkja felé; cikcakkban haladtak, hogy elkerüljék a nagyon törekeny korallmezőket, amelyek nem bírták volna el őket. Egyszer Mick megállt, és felemelt a földről egy toboz nagyságú és alakú, foltos kagylót.

- Ide nézz! - nyújtotta Johnny felé.

A kagyló egyik végén sarló alakú, fekete kampócska mozgott.

- Mérgező - mondta Mick. - Ha ez elkap, csúnyán megbetegszel tőle. Még meg is halhatsz.

Visszatette a kagylót a sziklára, Johnny pedig elgondolkodva bámulta. Egy ilyen szép, látszólag ártalmatlan valami - és halált hordoz magában! Egyhamar nem felejtette el a leckét.

De azt is megtanulta, hogy a zátony felfedezése nem jár semmi veszéllyel, ha az ember betartja a józan ész diktálta két szabályt. Az első: nézz a lábad elé. A második: semmihez ne nyúlj, amíg nem vagy biztos benne, hogy ártalmatlan.

Végül elérték a zátony szélét, és lebámultak a gyengén hullámozgó óceánra. Az apály még tartott, és a felszínen levő korallszirtről a víz szétömlött az élő szikla tengermosta ezernyi kis hasadékában. Hatalmas, mély, az óceánba nyíló medencék voltak itt, melyekben óriási halak úszkáltak, sokkal nagyobbak, mint amelyeket Johnny valaha is látott.

- Gyereünk - mondta Mick, és feltette bűvárszemüvegét. Becsúszott a legközelebbi medencébe, a víz jóformán nem is csobbant, és még vissza sem nézett, vajon Johnny követi-e.

Ő egy pillanatig habozott, de nem akart gyávának látszani, és óvatosan leereszkedett a törekeny korallon. Amikor azonban lemerült, rögtön elmúlt minden félelme. A víz alatti világ, amelyet eddig odakintről látott, most sokkalta szebbnek tűnt. Arcal lefelé lebegett a víz felszínén, mintha csak ő maga is egy hatalmas akváriumban úszó hal lenne. Bűvárszemüvegének ablakán kristálytisztán látott mindent.

Nagyon lassan követte Micket a tekervényes falak mentén, a korallsziklák között, amelyek egyre távolabb kerültek egymástól, amint az óceán felé közeledtek. A víz eleinte csupán egy méter mély volt, aztán a tengerfenék hirtelen - szinte függőlegesen - meredekké vált, és mire Johnny felocsúdott, már hatméteres vízben találta magát. Eltávolodott a zátony platójától, és a nyílt óceán felé

tartott.

Egy pillanatra nagyon megijedt. Abbahagyta az úszást, egy helyben taposta a vizet és visszanézett - a biztonságos szárazföld mindössze néhány méternyire van mögötte. Aztán újra előrenézett - előre és lefelé.

Lehetetlen volt megállapítani, milyen mélyre lát le - legalább három méterre. Az előtte húzódó hosszú, meredek lejtő egy teljesen új birodalomba vezetett; egészen más volt, mint amilyent a világos, színekben gazdag medencékben maga mögött hagyott. Egy napsütötte, ragyogó világból titokzatos kék homályba érkezett. És odalent a mélyben hatalmas alakok mozogtak előre-hátra, mintegy fenséges táncot lejtve.

- Mik azok? - kérdezte sűgva Micktől.

- Fűrészkes sűgerek. Figyelj!

Aztán - Johnny nagy rémületére - Mick eltűnt a víz alatt, és egyenesen a tengerfenék felé úszott, fűrgén és kecsesen, akár egy hal.

Alakja egyre kisebb és kisebb lett, amint az odalent mozgó lényekhez közeledett. Amikor megállt, körülbelűl 4,5 méter mélységben, közvetlenül fölöttük lebegett. Kinyűjtotta a karját, megpróbálta megérinteni az egyik óriási halat, de az csapott egyet a farkával és elsiklott mellőle.

Mick egyáltalán nem, igyekezett visszatérni a felszínre, Johnny legalább tucatszor vett már levegőt, miközben az előadást figyelte. Végűl nagy megkönnyebbűlésére, Mick lassan fölfelű kezdett úszni, és búcsút intett a fűrészkes sűgereknek.

- Mekkoraék ezek a halak? - kérdezte, amikor Mick felbukkant a vízből, és újra levegőhöz jutott.

- Á, csak 40-45 kilósak. Az igazán nagyokat fent északon láthatod. A nagyapám Cairns közelében egy 350 kilósat fogott.

- De te nem hiszel neki - vigyorgott Johnny.

- Dehogynem - viszonzotta Mick a vigyorgást. - Akkor fényképet is mutatott róla.

Amikor visszafordultak a zátony felű, Johnny még egyszer lenűzött a kék mélységbe, a korallsziklák és kiugró teraszok között lassan úszkáló lomha állatokra. Mintha egy másik bolygó idegen világát szemlűlnű, - pedig mindez itt található az ő földgolyóján!.. De olyannyira idegen volt neki ez a világ, hogy a kíváncsiság mellett egyben félelmet is keltett benne.

Csupán egyetlen mód volt arra, hogy megoldja ezt a problémát. Előbb vagy utóbb elkísűri Micket ebbe a titokzatos, kék mélységbe.

9.

- Igaza van, professzor - mondta Dr. Keith -, de itt sűllyedjek el, ha értem, honnét tudja. Hidrofonjaink körzetében nincsenek nagyobb delfincsapatok.

- Majd megkeressűk őket a Repűlőhallal.

- Merre induljunk? Tízezer mérföldes térségben bárhol lehetnek.

- Éppen erre szolgálnak a felderítű műholdak - felelte Kazan professzor. - Hívja fel az Ellenőrzű Központot, és kérje meg őket, készűtsenek felvételeket a sziget ötven mérföldes körzetéről. Mindjárt pirkadat után, amint lehetsűges. Holnap hajnal körül csak elhalad erre valamelyikűk.

- De miért pirkadat után? - kérdezte Keith. - Ja, persze; a hosszú árnyékok.

- Úgy van. Nagy feladat ekkora terület felderítűse, és ha túl sokáig halogatjuk, a delfinek rég máshol járnak majd.

Johnny röviddel a reggeli után értesűlt erről a tervről, amikor behívűták, hogy segítsen az azonosításban. Úgy látszik, túl nagy falat volt ez Kazan professzor számára. A sziget készűléke ugyanis huszonöt különféle fényképet továbbított, mindegyik egy húsz mérföldes területet ábrázolt, megszámlálhatatlan részletekkel. A felvételeket egy meteorológiai műholdról készűtettűk, ötszáz mérföld magasból, körülbelűl egy órával pirkadat után, és mivel egyetlen felhű sem zavarta a képet, kitűnű minőségűek voltak. A hatalmas teleszkópos kamerák mintegy öt mérföldes közelségbe hozűták a Földet.

Johnny a legkevésbé fontos, de egyben a legérdekesebb mozaikrészletet kapta átvizsgálásra. Ez a mozaikfelvétel középsű darabja volt, és magát a szigetet ábrázolta. Csodálatos érzűs volt a nagytűűvegen keresztül átbűngészni a területet, a szeme előtt kirajzolódűtak az épűletek, az ösvények, a bárkák körvonalai. Még az emberi alakok is - aprű, fekete pontokként - kivehetűk voltak.

Johnny most először fogta fel igazán, milyen hatalmas kiterjedésű a Delfin-szigetet körülölelő zátony. A keleti oldalon több mérföldnyire nyúlt ki, úgyhogy a sziget maga csupán egy felkiáltójel pontjának látszott. A dagály ellenére is jól ki lehetett venni a zátony minden részletét, a sziklákat épp hogy elborító vízfelületen keresztül. Johnny kis híján megfélekedett róla, mivel bízták meg, amikor felfedezte a medencéket, a víz alatti folyosókat és a vízmosta milliányi kis vájatot, melyeken apály idején a zátony pereméről visszahúzódik a víz.

A kutatóknak szerencséjük volt: a szigettől 60 mérföldre, délkeletre, jóformán a fényképmozaiak legszélén, felfedezték a delfincsapatot. Tévedésről szó sem lehetett: több tucat sötét test siklott a víz felszínén, néhányukat épp akkor örökítette meg a fényképezőgép, amikor felszöktek a vízből. Széles, V alakú nyomdokvonalukból megállapíthatták, hogy nyugat felé tartanak.

Kazan professzor elégedetten nézegette a fényképeket.

- Közelednek - mondta. - Ha továbbra is tartják ezt az irányt, egy órán belül találkozhatunk velük. A Repülőhal készen áll?

- Most töltik fel üzemanyaggal, de fél óra múlva indulhat. A professzor az órájára nézett; olyan izgatott lett, akár egy kisgyerek, akinek valartúlyen remek szórakozást ígértek.

- Helyes - mondta pattogva. - Húsz perc múlva találkozunk a mólónál.

Johnny már öt perc múlva ott volt. Most lépett életében először egy hajó fedélzetére (a Santa Annát aligha számíthatjuk ide, mivel nem sokat látott belőle), és elhatározta, ezúttal mindent alaposan szemügyre vesz. Már a kilenc méter magasban levő árbockosárból mászott le, amikor a professzor a fedélzetre érkezett. Szemképráztató hawaii inget viselt, szájában hatalmas szivar, nyakában fényképezőgép, látcső, kezében aktatáska.

- Indulás!

És a Repülőhal útjára indult.

A zátony szélénél azonban újra megállt, miután - átvágva a korallsziklák között - kijutott a csatornából.

- Mire várunk? - kérdezte Micktől Johnny. A hajó korlátjára könyököltek, és nézték az egyre távolodó szigetet.

- Nem tudom - felelte Mick. - De azt hiszem... igen, jönnek! A professzor valószínűleg hívta őket a víz alatti hangszórókon, bár általában enélkül is megjelennek.

Két delfin közeledett a Repülőhal felé, magasan a víz fölé szökellve, mintha csak így akarták volna felhívni magukra a figyelmet. Egészen a hajóig úsztak - és Johnny legnagyobb meglepetésére, azonnal a fedélzetre emelték őket. Egy daru ponyvát eresztett a vízbe, és amikor a két delfin beleúszott, felhúzták a fedélzetre, majd a hajó tatján elhelyezett, vízzel teli tartályba eresztették őket. A kis akvárium meglehetősen szűk volt, de az állatok láthatólag remekül érezték magukat. Érthető, hiszen azelőtt is gyakran utaztak már így.

- Einar, és Peggy - magyarázta Mick. - Az eddigiek közül a két legokosabb. A professzor néhány évvel ezelőtt szabadon engedte őket, de sohasem mennek nagyon messzire.

- Hogyan tudod megkülönböztetni őket egymástól? - kérdezte Johnny. - Nekem mindegyik egészen egyforma.

Mick megvakarta bodros fejét.

- Most, hogy kérdezed, nem vagyok biztos benne, hogy tudom. Bár Einart könnyű felismerni... látod azt a sebhelyet a bal uszonyán? És általában Peggy a barátnője. Mindenesetre azt hiszem, hogy ez Peggy - tette hozzá habozva.

A Repülőhal gyorsított, és körülbelül tízcsomós sebességgel egyre távolodott a szigettől. A kapitány - Mick számos nagybácsijainak egyike - megvárta, amíg kijutnak a víz alatti akadályokkal veszélyeztetett zónából, és csak aztán kapcsolt teljes sebességre.

Már két mérföldre maguk mögött hagyták a zátonyt, amikor a kapitány leengedte a két hatalmas sítalpat, és üzembe helyezte a sugárhajtóműveket. A Repülőhal nagyot rázkódva előrebillent, majd fokozatosan felgyorsult, és kiemelkedett a vízből. Néhány száz méter után a hajó egész teste a víz fölé került, ellenállását a szokásos érték tört részére csökkentették, ötven csomóval siklott a hullámok hátán, míg a vízbe merülve ugyanezzel az erővel mindössze tíz csomóval haladhatott volna.

Szívderítő érzés volt a nyitott előfedélzeten állni - erősen megkapaszkodva az árbockötelekbe -, és szembenézni az óceán felett suhanó hajó által kavart szélörvényekkel. Kis idő múlva, a széltől átfújva és már-már levegő után kapkodva, Johnny visszahúzódt a híd mögötti védett területre, és a látóhatár mögött eltűnő Delfin-szigetet figyelte. Már csak egy zöld szegélyű fehér homokfolt lebegett

a vízen, majd keskeny csík maradt belőle a láthatáron - végül az is eltűnt a szeme elől.

A következő órában több hasonló, de kisebb sziget mellett haladtak el, amelyek Mick szerint teljesen lakatlanok voltak. A hajóról olyan pompás látványt nyújtottak, hogy Johnny nem értette, vajon miért ilyen elhagyatottak, amikor földgolyónk olyan túlszűfolt. Még nem töltött elég hosszú időt a Delfin-szigeten, hogy ismerhette volna az energia-, víz- és ellátási problémákat, melyekkel számolni kellett, ha valaki a Nagy-korallzátonyon akart otthont teremteni.

Föld nem volt sehol a láthatáron, amikor a Repülőhal hirtelen lassított, visszahuppant a vízbe, és végül megállt.

- Csendet kérünk! - kiáltotta a kapitány. - A prof néhány megfigyelést akar végezni.

Nem tartott sokáig. Néhány perc múlva a professzor előjött kabinjából, látszólag nagyon elégedett volt magával.

- Helyes nyomon vagyunk - közölte. - öt mérföldnyire vannak tőlünk, és nagy hangon társalognak.

A Repülőhal újra megindult, eredeti irányától néhány fokkal nyugatra tartva. Tíz perc múlva már delfinek vették körül.

Több százan voltak - könnyedén, gondtalanul lubickoltak az óceánban. Amikor a Repülőhal megállt, az állatok a hajó köré tömörültek, mintha csak várták volna ezt a látogatást - vagy talán valóban várták?

A daru segítségével Einart a vízbe eresztették. De csak Einart, mert a professzor szerint: „Éppen elég szilaj hím van odalent, és nincs szükségünk semmiféle vizzálykodásra, mialatt Einar terepszemlét tart körülöttünk.” Peggy méltatlankodott, de semmit sem tehetett azonkívül, hogy mindenkit lefröcskölt, aki a közelébe került.

Ilyen furcsa konferenciát valószínűleg még sohasem tartottak, gondolta Johnny. Mickkel együtt az előfedélzetten álltak, és a hajó oldalára könyökölve nézték az Einar körül tolongó, csillogó, sötétszürke testeket. Vajon miről beszélgetnek? Vajon Einar érti mélytengeri rokonainak a nyelvét - és vajon a professzor megérti-e Einart?

Függetlenül e találkozás kimenetelétől, Johnny mély hálát érzett eme barátságos, kedves lények iránt.

Remélte, hogy Kazan professzor segíteni tud rajtuk, ahogyan ők is segítettek rajta.

Fél óra múlva Einar visszaúszott a ponyvához, és Peggy -nemkülönben a professzor - nagy megkönnyebbülésére felhúzták a fedélzetre.

- Remélem, jórészt csak pletykáltak - jegyezte meg a professzor. - Egy harmincperces, egybefüggő delfintársalgás egyheti munkát jelent, még ha számításba veszem a komputer segítségét is.

A fedélzet alatt felbúgtak a motorok, és a Repülőhal lassan újra kiemelkedett, a vízből. A delfinek néhány száz méteren még elkísérték a hajót, de hamarosan reménytelenül lemaradtak. Ebben a gyorsasági versenyben nem tudtak lépést tartani. Johnny még látta egy ideig a vízből fel-felszökellő sötét testek elmosódott körvonalait.

10.

Johnny amatőr mélyvízi búvárkodásának első leckéit a gát végében, a lehorgonyzott halászbárkák között kezdte meg. A víz kristálytisza volt és mindössze egy-másfél méter mély, úgyhogy első ügyetlen kísérleteit teljes biztonságban végezhetette, míg meg nem tanulta a búvárszemüveg és a békalábak használatát.

Mick nem volt valami jó tanár. Ő világéletében jól úszott, és már elfelejtette a kezdeti nehézségeket.

Fel nem foghatta, hogy létezhet olyan ember, akinek nem sikerül könnyedén a tengerfenékre merülni, és ott teljes kényelemben két vagy három percet eltölteni. Így aztán hamar türelmét veszítette, amikor tanítványa bukácsolva a víz felszínén maradt, akár a parafa dugó, lábával a levegőbe rúgkapált, és képtelen volt néhány centiméternél mélyebbre lemerülni.

Johnny azonban rövidesen rájött a dolog nyitjára. Megtanulta, hogy lemerülés előtt ne szívja teli tüdejét; a sok levegőtől könnyűvé vált, mint egy léggömb, és képtelen volt lemerülni. Legközelebb azt is megfigyelte, hogy ha két lábát a víz fölé emeli, azok önsúlya egyenesen lefelé nyomja. Aztán ha a lába már jóval a vízfelszín alá került, megkezdhetette békalábjával a krallozást, és így könnyedén mozoghatott bármely irányban.

Néhány órai gyakorlás után már sokkal ügyesebben csinált mindent. Felfedezte egy súlytalan világban való siklás-suhanás minden gyönyörűségét - akár az úrhajósok a világűrben. Bukfencezhetett, foroghatott, vagy akár mozdulatlanul lebeghetett bármilyen mélységben. Csakhogy félannyi ideig sem tudott a víz alatt maradni, mint Mick, persze ez is - mint minden más - csak idő és gyakorlat kérdése.

Johnny tudta, hogy ideje bőven van. Kazan professzor szelíd modora ellenére nagyon befolyásos ember volt. Egy kis protekció, néhány kitöltött úrlap - és Johnny hivatalosan is a sziget személyzetéhez tartozott. Nagynénje nagyon is lelkesen adta beleegyezését, és örömmel küldte utána Johnny néhány „értékes” holmiját. Most, a világ másik oldaláról, a fiú sokkal tárgyilagosabban tudott visszatekinteni elmúlt életére, és eltűnődött azon, hogy némely dologban talán ő maga is hibás volt. Vajon igazán megpróbált-e beilleszkedni az őt befogadó család életébe? Tudta, hogy özvegy nagynénje számára sem volt könnyű az élet. Ha Johnny néhány évvel idősebb lesz, talán jobban megérti a nagynéni problémáit, talán még barátok is lehetnek. De bárhogy történt, egyetlen pillanatra sem bánta meg, hogy megszökött.

Úgy érezte, új fejezet kezdődik az életében - egy fejezet, amely semmiben sem kapcsolódik a múltjához. Rájött, hogy eddig csupán létezett, egyáltalán nem élt. Mivel kiskorában elvesztette, akiket szeretett, visszaríadt minden újabb érzelmi kapcsolattól; gyanakvóvá, önzővé vált. Most azonban fokozatosan megváltozott, a szigeten folyó, szinte családias közösségi élet eloszlatta minden aggályát.

A halászok barátságos, jólelkű emberek voltak. Nem dolgoztak túl sokat. Nem is volt szükség kemény munkára egy olyan vidéken, ahol ismeretlen volt a hideg, és ahol az óceán ellátta a lakosságot élelemmel. A parton majdnem minden este volt táncmulatság vagy mozielőadás. És ha néha megeredt az eső, ott volt a televízió. Hála a közvetítő műholdaknak, a Delfin-sziget még fél másodpercnnyire sem volt a föld bármely városától. A szigetlakók mindent láthattak, ami a nagyvilágban történt, kívülállókként, biztonságos távoból. A civilizáció majd minden előnyét élvezték, hátrányaiból azonban csak keveset ismertek.

Johnny számára persze távolról sem csak játékból állt az élet. Hasonlóan a többi húsz éven aluli szigetlakóhoz - soknak közülük azon túl is - naponta több órát kellett iskolában eltöltenie.

Kazan professzor nagy gondot fordított a közoktatásra, a szigeten tizenkét oktató volt: két tanár és tíz elektronikus berendezés. Ez körülbelül megfelelt a szokásos aránynak, miután az oktatógépek feltalálása - a huszadik század közepén - a tanítást végre tudományos alapokra helyezte.

Az összes gépet Oscarhoz kapcsolták, egy hatalmas komputerhez, amely a professzor tanulmányait fordította, valamint a sziget adminisztrációs ügyeinek és könyvelésének nagy részét intézte, azonkívül sakkozni is tudott. Nem sokkal megérkezése után Oscar alaposan levizsgáztatta Johnnyt, hogy megállapítsa tudásszintjét, majd kidolgozta a megfelelő oktatási szalagokat, és összeállította számára a tantervet. Ezután Johnny naponta legalább három órát töltött valamelyik oktatógép billentyűzete előtt, lekopogva válaszait a képernyőn felvillanó kérdésekre. Saját maga oszthatta be tanulási idejét, de óvakodott attól, hogy meglógnjon az órákról. Oscar ugyanis azonnal jelentette volna a professzornak - vagy ami még rosszabb, Dr. Keith-nek.

A két tudós azonban pillanatnyilag sokkal fontosabb dolgok okoztak fejtörést. Huszonnégy órai szakadatlan munka után Kazan professzor lefordította az Einar által hozott üzenetet - ami komoly válaszut elé állította. A professzor békés ember volt. Legjobban talán a „jóságos” kifejezés illett rá. És most, legnagyobb bánatára, arra kérték, hogy egy viszálykodásban foglaljon állást.

Mereven bámult az Oscar által megfejtett szövegre, mintegy reménykedve, hogy eltűnik a szeme elől. Persze, csak saját magát hibáztathatta; elvégre ő volt az egyetlen, aki ragaszkodott annak megszerzéséhez.

- Nos, professzor - kérdezte Dr. Keith, aki fáradtan és borostásan kornyadozott a szalagellenőrző műszerasztal előtt -, most mit fogunk csinálni?

- Halvány sejtelmem sincs - felelte Kazan professzor. Mint a legtöbb kiváló tudós, és nagyon kevés a gyengébbek közül, sohasem szégyellte bevallani, ha zavarban volt. - Ön mit ajánlana?

- Úgy érzem, ez az az eset, amikor a Tanácsadó Bizottság segíthetne. Mi lenne, ha megbeszelnénk az ügyet néhány bizottsági taggal?

- Nem rossz ötlet - vélekedett a professzor. - Nézzük csak, kiket érhetnénk most el. Fiókjából előhúzott egy nevekkel teleírt papírt, és sorra vette a listát.

- Az amerikaiakat nem... azok most mind alszanak. Az európaiak szintűgy. Marad tehát... lássuk csak... Saha Delhiben, Hirsch Tel Avivban, Abdullah...

- Ennyi elég! - vágott közbe Dr. Keith. - Tapasztalataim szerint semmi haszna egy olyan

tárgyalásnak, amelynek több mint öt résztvevője van.

- Rendben van... majd meglátjuk, leszünk-e ennyien.

Egy negyedóra múlva öt férfi beszélgetett egymással a föld különböző részeiről úgy, mintha csak egyazon szobában ülnének. Kazan professzor nem vette igénybe a képernyőt, bár szükség esetén módjában állt volna. A kívánt eszmecsere lebonyolítására a hang is elegendő volt.

- Uraim - kezdte az üdvözlés után -, egy problémával állunk szemben. A kérdés hamarosan a bizottság elé kerül majd - talán még magasabb fórumokra is -, de először szeretném az önök nem hivatalos véleményét kikérni.

- Ah! - kiáltott fel Dr. Hassim Abdullah, a nagy pakisztáni biokémikus karachi laboratóriumában. - Eddig már vagy tucatszor kért tőlem „nem hivatalos” véleményt, és nem emlékszem, hogy a legcsekélyebb mértékben is figyelembe vette volna bármelyiket is.

- Ezúttal azonban lehetséges - felelte a professzor. Hangjának komolysága figyelmeztette hallgatóit, hogy nem mindennapos beszélgetésről van szó.

Gyorsan körvonalazta az eseményeket, természetesen Johnny szigetre érkezését is beleértve. Ez már nem volt ismeretlen a hallgatók előtt, mivel a furcsa megmenekülés világméretű hírverést kapott. Azután elmondta a folytatást - a Repülőhal útját és Einar tanácskozását a mélytengeri delfinekkal.

- Ez még bekerülhet a történelemkönyvekbe - mondta -, akárcsak az ember első találkozása idegen bolygóbeliekkel. Biztos vagyok benne, hogy nem ez az utolsó eset, így a mostani munkánk segítségül szolgálhat a jövő formálásában mind a világűrben, mind a Földön.

Tudom, hogy önök közül néhányan azt hiszik, túlbecsülöm a delfinek intelligenciáját. Nos, most saját maguk is meggyőződhetnek róla. Hozzánk fordultak segítségért legkegyetlenebb ellenségeikkel szemben. Az óceánban csupán két állatfaj létezik, amely normális körülmények között megtámadja őket. Az egyik, természetesen a cápa, bár nagy csapat felnőtt delfin számára nem jelent komoly veszélyt; meg tudják ölni. Mivel csupán egy buta hal- még fajtájához képest is buta -, a delfinek egyszerűen megvetik és gyűlölik.

A másik ellenség azonban sokkal bonyolultabb ügy, mivel rokonokról van szó, a kardszárnyú delfinről, az Orcinus orcáról. Nem is megyünk nagyon messze az igazságtól, ha azt mondjuk, hogy az orca egy kannibállá változott óriási delfin. Kilenc méter hosszúra is megnő, és olyan példányokra is akadnak, melyek gyomrában 20 delfint találtak. Gondolják csak el - micsoda étvágy az, melyet egyszerre 20 delfinnel lehet csak kielégíteni!

Nem csoda, ha tőlünk kérnek védelmet. Tudják, hogy olyan erőkkel rendelkezünk, melyekkel ők nem vetekedhetnek - hajóink évszázadokon keresztül bebizonyították ezt. Meglehet, hogy a hosszú időn át irányunkba tanúsított barátságuk kísérlet volt a kapcsolatteremtésre, hogy segítségünket kérjék örökös háborújukhoz - és mi csupán most értünk el oda, hogy megértsük őket. Ha ez igaz, akkor szégyellem magam... és a fajtámat is.

- Egy pillanatra, professzor - szólt közbe Dr. Saha, az indiai fiziológus. - Ez mind nagyon érdekes, de egészen biztos abban, hogy az ön magyarázata helyes? Ne vegye rossz néven, de mindannyian ismerjük a delfinek iránti szeretetét, ami persze legtöbbször megvan. Biztos abban, hogy nem a saját elgondolásait adta az ő szájukba?

Egyesek talán megsértődtek volna ezen, bár Dr. Saha a lehető legtapintatosabban beszélt. Kazan professzor azonban szelíden válaszolt:

- Egészen biztos. . . kérdezze meg Keitht.

- Így igaz - erősítette meg Dr. Keith. - Én ugyan nem értek olyan jól delfinül, mint a professzor, de a nevemmel felelek mindezért.

- Egyébként - folytatta Kazan professzor - a következő érvem igazolhatja, hogy nem vagyok reménytelenül delfinpárti, bármennyire rajongok is értük. Nem vagyok zoológus, de tudok egy s mást a természeti egyensúlyról. Ha tudnánk is segíteni, vajon megtehetjük-e? Dr. Hirsch, önnek bizonyára van ezzel kapcsolatban mondanivalója.

A Tel Aviv-i állatkert igazgatója kicsit késett a válasszal; meglehetősen álmos volt, hiszen Izraelben még föl sem kelt a nap.

- Elég kényes leckét adott fel nekünk - dörmögte. - És nem hinném, hogy gondolt volna az összes komplikációra. A természet világában minden állatnak van ellensége - ragadozók -, és végzetes lenne számukra, ha ezek nem lennének. Nézzük például Afrikát, ahol oroszlánok és antilopok élnek ugyanazon a területen. Tételezzük fel, hogy kiirtjuk az összes oroszlánt, mi történne akkor?

Megmondom: az antilopok, amíg találnak élelmet, szaporodnának, aztán éhen pusztulnának.

Bármit gondolnak az antilopok, az oroszlánok nagyon is hasznosak számukra. Azonkívül, hogy megakadályozzák őket élelemkészletük elpusztításában, a gyengébb példányok megsemmisítésével biztosítják a faj fennmaradását. Ez a természet törvénye: a mi normáink szerint kegyetlen, de célravezető.

- Ebben az esetben nem helytálló a hasonlat - mondta Kazan professzor. - Mi nem vadállatokkal, hanem egy értelmes néppel foglalkozunk. Nem emberek ugyan, de mégiscsak egy nép. Így megfelelő hasonlatként inkább egy békés farmerközösséget említenék, amelyet állandóan megtizedelnek a kannibálok. Ez esetben is azt állítaná, hogy a kannibálok hasznukra vannak a gazdálkodóknak, vagy megpróbálná megváltoztatni a kannibálokat? Hirsch kuncogott.

- Elfogadom az érvelését, bár nem tudom pontosan, hogyan kívánja megváltoztatni a kardszárnyúakat.

- Egy pillanat - szólalt meg Dr. Abdullah. - Ez már nem az én területem. Mennyire értelmesek a kardszárnyúak? Ha nem ugyanolyan értelmesek, mint a játékos delfinek, akkor az emberi közösséggel való hasonlat megdől, akkor ez nem erkölcsi probléma.

- Elég értelmesek - felelte Kazan professzor bánatosan. - Néhány elkészített tanulmány feltételezése szerint legalább olyan értelmesek, mint a többi delfin.

- Talán ismerik a kardszárnyúakról szóló híres történetet, amelyek megpróbálták elragadni a déli-sarki felfedezőket? - kérdezte Dr. Hirsch. A többiek nemmel válaszoltak, tehát folytatta: - A múlt század elején történt, az első déli-sarki expedíciók egyikével... azt hiszem, a Scottéval. Nos, a felfedezők egy csoportja egy úszó jégtábla széléről néhány kardszárnyut figyelt meg a vízben. Eszükbe sem jutott, hogy bármilyen veszély fenyegetheti őket... amíg alattuk a jég hirtelen töredezni nem kezdett. Az állatok alulról döfködtek a táblát, de az embereknek szerencsére sikerült biztonságba jutniuk, mielőtt az kettétört volna. Pedig körülbelül kilencven centiméter vastag volt a jég.

- Tehát felfalják az embert, ha lehetőségük nyílik rá - jegyezte meg valaki. - A magam részéről ellenük szavazok.

- Nos, az egyik magyarázat szerint a prémbé öltözött felfedezőket pingvinekkel tévesztették össze, nekem azonban semmi kedvem nem lenne ezt kipróbálni. Mindenesetre tény, hogy néhány amatőr könnyűbúvárt már elragadtak.

Rövid szünet állt be, amíg mindenki megemésztette a hallottakat. Aztán Dr. Saha újra feldobta a labdát.

- Feltétlenül több tényanyagra van szükségünk, mielőtt bármilyen döntést is hozunk. Ki kellene fogni néhány kardszárnyút, és alaposan tanulmányozni őket. Gondolja, Nyikoláj, hogy Kapcsolatot tud velük teremteni, akár csak a többi delfinnel?

- Talán, bár ez évekbe kerül.

- Eltérünk a tárgytól - mondta Dr. Hirsch türelmetlenül. -Előbb azt döntsük el, mit fogunk tenni, nem azt, hogy hogyan tesszük azt. Attól tartok, van még egy másik elképesztő érv, ami a kardszárnyúak, más néven gyilkos bálnák mellett és delfin barátaink ellen szól.

- Tudom, mire gondol - mondta Kazan professzor -, de csak folytassa.

- Élelmünk jelentős százalékát az óceánból kapjuk, évente körülbelül százmillió tonna halat. A delfinek közvetlen vetélytársaink: amit megesznek, az számunkra elveszett. Azt mondják, hogy a kardszárnyúak harcban állnak a delfinekkal, de harc folyik a delfinek és a halászok között is, akiknek elszakítják hálóit, és ellopják a halaikat. Ebben a harcban a kardszárnyúak a szövetségeseink. Ha nem tartanak ellenőrzésük alatt a delfinnemzetséget, nekünk már nem maradna egy fia hal sem.

Csodálatosképpen úgy tűnt, ez nem kedvetleníti el a professzort.

Sőt nagyon is elégedetten válaszolt:

- Köszönöm, Mordecai... eszembe juttatott valamit. Azt természetesen ön is tudja, hogy a delfinek néha segítenek az embereknek összerakni a halakat, hogy azután osztozzanak a zsákmányon? Így volt ez Queensland őslakóival is, kétszáz évvel ezelőtt.

- Igen, tudok róla. Ezt a szokást akarja modernizálni?

- Többek között. Nagyon köszönöm, uraim, rendkívül hálás vagyok önöknek. Amint elvégeztem néhány kísérletet, küldök egy memorandumot a bizottságnak, és kibővített ülésen tárgyaljuk meg a dolgot.

- Néhány vezérfonalat azért adhatna nekünk, ha már ilyen hajnalok hajnalán felébresztett.

- Még nem, ha nem veszi rossz néven. .. amíg nem tudom, hogy az elgondolások közül melyek

a teljesen képtelenek, és melyek a csupán hóbortosak. Kérem, legyenek még néhány hétig türelemmel; közben esetleg megérdeklődhetnek, van-e valakinek egy kardszárnyú delfinje, kölcsönbe. Lehetőleg olyan példány, amelynek a napi élelmiszeradagja nem haladja meg az 500 kilót.

11.

Johnny első éjszakai útja a zátonyon olyan élmény volt, melyet sohasem felejtett el. Az óceán mélyen visszahúzódott, a hold nem világított odafönt, és a felhőtlen égbolt szikrázó csillagokkal volt tele, amikor Johnny és Mick elindultak a partról, vízhatlan lámpákkal, szigonyokkal, bűvárszemüvegekkel, kesztyűkkel és zsákokkal fölszerelve, mely utóbbiakat, remélték, rákokkal tölthetik majd meg. A zátony élőlényeinek egy része csak sötétedés után hagyta el búvóhelyét, és Mick alig várta, hogy rábukkanjon néhány ritka és gyönyörű kagylóra, melyek napközben sohasem láthatók. Egész szép pénzt keresett velük, ausztráliai gyűjtőknek adta el őket - teljesen illegálisan, mivel a sziget állatvilágát a queenslandi halászati törvény védte.

Lábuk alatt meg-megroppant az egyenetlen korallfelület; zseblámpával világítottak maguk elé - és ezek az apró kis köröcskék szinte teljesen elvesztek a zátony hatalmas sötétjében. Koromfekete volt az éjszaka, úgyhogy száz méter után már semmi sem látszott a szigetből; szerencsére azonban az egyik rádiótorony piros irányfénye tájékozási pontul szolgált. E jelzővilágítás nélkül reménytelenül eltévedtek volna. Még a csillagok sem voltak megbízható irányjelzők, mert mialatt a fiúk elérték a zátony végét és visszatértek, az éjjeli lámpások már megtették éjszakai útjuk jó részét.

Johnnynak azonban minden figyelmét arra kellett összpontosítania, hogy a sötétben el ne vesse a lépést a törekeny korallok között, úgyhogy nem sok ideje maradt a csillagokra. Amikor felnézett, egy ismeretlen valami annyira hatalmába kerítette, hogy néhány másodpercig szinte megbabonázva bámult rá.

A nyugati horizontról kinyúló, hatalmas, szinte a fejük fölé csúcsosodó, kúp alakú fényt látott. Halvány volt ugyan, de jól kivehető; akár egy távoli város fényének is vélhette volna az ember. Ebben az irányban azonban, száz mérföldnyi távolságban egyetlen város sem volt - csupán az üres óceán.

- Mi az ördög az ott? - kérdezte nagy sokára Johnny. Mick, mialatt ő az égboltot bámulta, már továbbment, és egy pillanatig nem is értette a kérdést.

- Ja, ezt derült éjszakákon majdnem mindig láthatod, ha nem süt a hold. Azt hiszem, a világűrben van ez a micsoda. A te hazádból ezt nem látni?

- Még sohasem láttam, de ott nincsenek ilyen tiszta éjszakák, mint itt.

A két fiú mozdulatlanul állt, lámpáikat is eloltották egy pillanatra, és az égi csodát bámulták, amelyet csak nagyon kevesen láthattak, mivel a városok fénye és füstje elborította már a világot, és elhomályosította az égbolt ragyogását. Az állatövi fény volt, amely hosszú ideig zavarba hozta az asztronómusokat, amíg rá nem jöttek, hogy ez nem más, mint a Nap körül keletkezett porfelhő.

Nem sokkal ezután Mick foglyul ejtette az első rákot. Egy árnyékos gödör aljában mászott, és a szerencsétlen állat annyira megzavarodott a lámpafénytől, hogy egyszerűen képtelen volt elmenekülni. Mick zsákjába került, és hamarosan sorstársat is kapott. Johnny nem tartotta valami sportszerűnek a rákászásnak ezt a módját, de azért ez nem zavarta abban, hogy később jóízűen elfogyassza őket.

Sok más vadász is zsákmányszerző körútra indult, mivel a lámpák fénye ezrével csalogatta elő az apró rákokat. Általában gyorsan elmenekültek Johnny és Mick elől, de néha egy helyben maradtak, és fenyegetően lengették ollóikat az eléjük bukkanó két szörny felé. Johnny nem tudta eldönteni, hogy vajon ennyire bátrak, vagy egyszerűen csak buták.

Gyönyörű mintás porceláncsigák és kúpos csigák is portyáztak a korallszőnyegen; nehéz volt elhinni, hogy a zátony kisebb lakói számára még ezek a lomhán mozgó puhatestűek is szörnyű vadállatok. A Johnny lába alatt elterülő csodálatos és gyönyörű világ tulajdonképpen csatatér volt; az éjszaka csendjében, szinte minden pillanatban, megszámlálhatatlan gyilkosságot követtek el, megannyi csapdát állítottak fel a különféle élőlények.

Már a zátony végéhez közeledtek, és bokáig érő vízen láboltak keresztül. A vízben milliányi kis pont foszforeszkált, úgyhogy minden lépésnél apró csillagok lapultak szét a lábuk alatt. Még ha nyugodtan megálltak egy helyben, már a legkisebb mozgásra akkor is szikrázó fényzőn hullámoztak végig a felszínen. Amikor azonban zseblámpájukkal végigpásztázták a vizet, teljesen üresnek találták. Ezt a foszforeszkáló parádét okozó lények olyan aprók voltak, vagy olyan átlátszóak, hogy szabad

szemmel nem lehetett látni őket.

A víz mélyülni kezdett, és a sötétben Johnny már maga előtt hallotta a zátonynak csapódó hullámok morgását-dübörgését. Lassan, óvatosan haladt, mert noha már tucatszor járt erre nappal, most mégis teljesen idegennek, ismeretlennek tűnt minden a lámpák keskeny fénycsíkja mellett. És nagyon is jól tudta, hogy bármelyik pillanatban valami mély gödörbe vagy hasadékba léphet.

Ennek ellenére igencsak meglepődött, amikor a korall hirtelen eltűnt a lába alól, és egyszer csak egy sötét, titokzatos medence szélén találta magát. A lámpafény látszólag csupán néhány centiméternyire merült el. A víz ugyan krisztálytisztá volt, a fény egy pillanat alatt eltűnt a mélyben.

- Itt biztosan találunk rákot - szölt Mick. Szinte csobbanás nélkül leírferült a vízbe, magára hagyva Johnnyt, fél mérföldre a szárazföldtől, a zátony e dübörgő sötétjében.

Johnnynak nem kellett feltétlenül követnie Micket; nyugodtan maradhatott volna, amíg nem végez. A medence meglehetősen vészjósló volt, nem sok bizalmat keltett benne, és nem kellett túl sok fantázia, hogy elképzelje a mélyben leskelődő mindenféle szörnyét.

Neveltséges - morfondírozott magában. Meglehet, hogy éppen ebben a medencében nappal lemerült már, és találkozott az összes itt lakóval. Azok sokkal jobban megijednének tőle, mint ő tőlük.

Alaposan szemügyre vette lámpáját, majd a víz alá engedte, hogy vajon ott is tovább világít-e. Aztán feltette búvárszemüvegét, vagy fél tucat gyors, mély lélegzetet vett, és követte Micket.

A lámpa fénye meglepően erős volt a víz alatt. Persze, csak azt a kis korall- vagy homokfelületet világította meg, amelyre a fénykarika esett; azonkívül minden csupa feketeség - titokzatosság - veszély. Első éjszakai lemerülésének ebben a néhány percében nem állt messze Johnnytól a páni félelem. Szinte ellenállhatatlan érzés szorította: hátra kell néznie, nem követi-e valami...

Hamarosan összeszedte magát. Mick lámpájának kutató fénysugara, amint néhány méterre tőle villogva-lebegve hatolt át a tengerfenék sötétjén, eszébe juttatta, hogy nincs egyedül. Kezdte élvezni, hogy bekukucskál az üregekbe, a kiszögellések alá, és szentől szembe találja magát a megrémült halakkal. Egyszer egy csodálatos mintázatú murénaangolnával találkozott: dühösen kapott feléje sziklába vájt odújából, és kígyószerű testét ide-oda lóbálta a vízben. Johnny nem sokat törődött az állat hegyes fogaival, tudta, hogy a murénák csak akkor támadnak, ha zaklatják őket - neki pedig nem állt szándékában ellenségeket szerezni.

A medence furcsa zajokkal és furcsa lényekkel volt tele. Akárhányszor Mick szigonya sziklának ütközött, Johnny sokkal erősebben hallotta a hangot, mint odakint a parton. A tompa puffanást is hallotta - néha még érezte is a vízben -, amint a hullámok, néhány méternyire tőle, a zátony széléhez csapódnak.

Hirtelen újfajta hangot hallott, jégeső kopogásához hasonlót. Úgy tűnt, mintha a gyenge, de tiszta hang közvetlen közelből jönne. Ebben a pillanatban észrevette, hogy lámpájának fénysugara gomolygó párával telik meg.

A lámpa milliónyi apró élőlényt - legtöbbjük egy porszemnél nem nagyobb -vonzott fénykörébe, amelyek nyüzsgöve rontottak a lencseüvegnek, akárcsak az éjjeli lepkék a gyertya lángjának. Hamarosan olyan megszámlálhatatlan tömeg gyűlt össze belőlük, hogy teljesen elzárták a fény útját; amelyek pedig kimaradtak a fénysávból, Johnny szabadon maradt bőrét csípték, amint nekiütődtek. Olyan sebesen mozogtak, hogy Johnny nem tudta pontosan kivenni a formájukat, de úgy vélte, hogy némelyik mintha rizszem nagyságú, apró tengeri rákokra hasonlítana.

Johnny tudta, hogy ezek a teremtmények a planktonállatok között minden bizonnyal a nagyobbak és a mozgékonyabbak közé tartoznak, és ők az összes tengeri hal alaptápláléka. Kénytelen volt eloltani a lámpáját, amíg szét nem szóródtak, és már nem hallotta -vagy nem érezte - milliárdnyi testük kopogását. Várta, hogy eltűnjön az eleven pára, és közben azt latolgatta, vajon lámpája nagyobb élőlényeket is magához vonz-e? Például cápát? Elég alaposan felkészült a velük való találkozásra - nappal, de egészen más volt a helyzet naplemente után...

Amikor Mick kifelé indult a medencéből, Johnny örömmel követte őt. Mindenesetre kar lett volna elszalasztani ezt az élményt, amely az ezerarcú óceánt új oldaláról mutatta meg neki. Az éjszaka a víz alatti világot is megváltoztatja, mint ahogyan átformálja az odakinti világot is. Sohasem ismerheti meg az óceánt az, aki csak nappal kutatja.

A nappali fény valójában az óceánnak csak egy kis részéhez jut el. A többi az örök sötétség birodalma, mivel a nap sugarait 100-150 méter után teljesen elnyeli a víz. A tengerfenéig sohasem hatol le fény - kivéve a lidércalakok hideg villogását, melyek odalent élnek, egy nap és évszak nélküli

világban.

- Mit fogtál? - kérdezte Micket, amikor mindketten kimásztak már a medencéből.

- Hat rákot, két tigris-porceláncsigát, három kagylót és egy volutát, amit eddig még sohasem láttam. Nem rossz fogás - bár volt ott egy óriási rák, csak nem tudtam elcsípni. Láttam a tapogatóit, de egy üregbe húzódott vissza.

Hazafelé indultak a hatalmas, élő korallmezőn, a rádiótorony jelzőfénye mutatta nekik a helyes irányt. A fényes, piros csillag meglehetősen távolinak tűnt a sötétben, és Johnny aggódva tapasztalta, hogy a víz, amelyen keresztül gázoltak, igencsak megemelkedett, mialatt ők a medencében tartózkodtak. Közeledett a dagály; nagyon kellemetlen lett volna, ha itt éri őket, messze a szárazföldtől, noha már zúgva hömpölygött előttük a hatalmas víztömeg.

Ettől azonban nem kellett tartaniuk, Mick gondosan megtervezte a kirándulást. Egyúttal - szántsándékkal - arra is felhasználta ezt az alkalmat, hogy próbára tegye újdonsült barátját - és Johnny kitűnőre vizsgázott.

Akadnak emberek, akik - gyengébb idegrendszerük miatt - sohasem merülnek le éjszaka, amikor csupán a lámpa kis fénykarikáját láthatják, és az őket körülvevő sötétséget fantáziaképekkel töltik meg. Johnny, mint bárki más az első alkalommal, félt ugyan, de leküzdötte ezt az érzést.

Rövidesen elhagyja majd ezeket a biztonságos és védett medencéket, hogy igazi lemerüléseket végezzen a zátony végénél, az örök-változó, kiszámíthatatlan nyílt óceánban.

12.

Eltelt két hét, és a szigeten még senki sem látta megvalósulni a professzor elképzeléseinek akár csak az egyikét is. Természetesen sokféle kózsza hír terjedt. Amint kiszivárogtak a részletek a delfinek kéréséről, mindenki kialakította saját véleményét a szükséges teendőkről.

A kutatóállomás tudósai, mint az várható volt, egyöntetűen delfinpártiak voltak. Dr. Keith az ő álláspontjukat foglalta össze, amikor megállapította:

- Még ha kiderül is a kardszárnyúakról, hogy ők az értelmesebbek, én a játékos delfineknel maradok. Sokkal kedvesebb lények, és az ember nem az eszük szerint választja meg a barátait.

Ennek hallatára Johnny ugyancsak meglepődött; eddig nem sokat törődött Dr. Keith fura modorával, és magában kevés érzellemmel megáldott, rideg embernek könyvelte el. Mindamellet mégiscsak volt néhány jó tulajdonsága, hogyha már Kazan professzor megtette a helyettesének; ami a professzort illeti, Johnny szemében minden cselekedete kritikán felül állt.

A halászok véleménye megoszlott. Szerették ugyan a delfineket, de versenytársaknak tartották őket, mivel hallották a Dr. Hirsch által előadott érveket. Előfordult, hogy a delfinek elszaggatták hálójukat, zsákmányuk nagy részét elrabolták, és bizony olyan kijelentésekre készítették őket, hogy Kazan professzor nagyon boldogtalan lett volna, ha meghallja. Amennyiben a kardszárnyúak megakadályozzák a delfinnemzetség túlzott elszaporodását, akkor sok szerencsét nekik!

Johnny érdeklődéssel figyelte ezeket a beszélgetéseket, de ő már elhatározta magát; még az egyszerű tények sem készíthették véleménye megváltoztatására. Ha valaki megmenti az ember életét, ez eldönti a dolgot; akárki akármit is mondhat, sohasem fog ellene fordulni.

Ekkorra Johnny hovatovább szakképzett bűvárrá fejlődött, báí tudta, hogy sohasem lesz olyan kiváló, mint Mick. Megtanulta a békalábak, a bűvárszemüveg, a légzőpipa használatát, és most már olyan időtartamokat bírt ki a víz alatt, amin néhány héttel azelőtt igencsak elcsodálkozott volna. A szabad levegőn folytatott egészséges életmódtól megnőtt és megerősödött, ez azonban csupán részletkérdésnek számított. Az első lemerüléskor ideges volt, de most már éppúgy otthon érezte magát a tenger mélyén, mint a szárazföldön. Megtanult egyenletesen, erőlködés nélkül mozogni a vízben, és így el tudta érni, hogy egy lélegzetvétel sokkal tovább kitartson, mint az első tanórákon. Egy teljes percig is a víz alatt maradt, minden különösebb erőfeszítés nélkül.

Mindezt elsősorban szórakozásból csinálta, de a bűvárkodás olyan mesterség, amit érdemes megtanulni, magáért a tudásért is. Csak akkor tudta meg, hogy hobbyja milyen gyorsan hasznossá válhat, amikor Kazan professzor egy este magához hívta.

A professzor fáradtnak látszott, de amellett jókedvű volt, mintha éjjel-nappal olyan terven dolgozott volna, ami meghozta a várt eredményt.

- Johnny - mondta -, van egy munkám a számodra, amit, remélem, élvezni fogsz. Nézz csak ide!

Egy kis műszert tolt elébe az asztalon, amely kicsiny számológéphez hasonlított, rajta öt oszlopban 5-5 billentyűvel. A körülbelül nyolc centiméteres, négyzet alakú szerkezet egy gömbölyített gumiszivacs talpon helyezkedett el, és szíjakat meg kapcsokat erősítettek hozzá. Nyilvánvalóan azt a célt szolgálta, hogy - akár egy jókora karórát - a csuklón viseljék.

Néhány billentyű üres volt, de legtöbbjükre jól olvasható nagybetűkkel önálló szavakat véstek. Amint átfutotta a kis billentyűzet gombjait, Johnny kezdte már érteni a készülék rendeltetését.

A következő szavakat olvasta: NEM, IGEN, FEL, LE, BARÁT, JOBBRA, BALRA, GYORSAN, LASSAN, ÁLLJ, MENJ, KÖVESD, GYERE, VESZÉLY! és SEGÍTS!

A szavak logikus sorrendben helyezkedtek el a billentyűzeten: a FENT és LENT legfelül, illetve legalul; a BALRA és JOBBRA pedig a bal és a jobb oldalon. Az ellentétes szavak, mint NEM és IGEN vagy ÁLLJ és MENJ a lehető legtávolabb kerültek egymástól, hogy tévedésből se lehessen összecserélni őket. A VESZÉLY! és SEGÍTS! feliratokat védőlappal látták el, amelyet a működtetés előtt előbb félre kellett csúsztatni.

- Sok, ügyesen összerakott, szoros egységet alkotó elektronikus részből áll - magyarázta a professzor. - Az elem ötven óráig üzemképes. Ha megnyomod valamelyik gombot, csupán gyenge zümmögést hallasz. A delfin azonban azt a szót hallja, amelyiket a billentyűn lenyomtál, mégpedig a saját nyelvén, legalábbis reméljük. Hogy mi történik azután, ez az, amit meg kell tudnunk.

Az üres gombok egyelőre így maradnak, amíg el nem döntjük, szükségünk van-e más szavakra is. Nos, szeretném, ha magadhoz vennéd ezt a masinát, mi Jelkommunikátor I-nek neveztük el, és gyakorolj vele úszás és lemerülés közben, amíg hozzá nem szoksz. Tanuld meg, melyik szóhoz melyik billentyű tartozik, hogy csukott szemmel is rátalálj a megfelelőre. Azután gyere vissza hozzám, és rátérünk a következő kísérletre.

Johnny olyan izgatott lett, hogy majdnem egész éjjel fennmaradt, nyomogatta a gombokat, és magolta a billentyűk elrendezését. Amikor reggeli után jelentkezett a professornál, a tudós elégedettnak látszott, de nem volt meglepve.

- Hozd a békalábakat és bűvárszemüveget - mondta -, a medencénél találkozunk.

- Elhozhatom Micket is? - kérdezte Johnny.

- Természetesen, feltéve, ha csendben marad, és nem zavar bennünket.

A kommunikátor felkeltette Mick érdeklődését, de nem örült túlságosan, hogy azt Johnny gondjaira bízták.

- Nem értem, miért neked adta kipróbálni - mondta.

- Ez magától értetődik - felelte Johnny igencsak magabiztosan. - A delfinek szeretnek engem!

- Akkor nem is olyan értelmesek, mint ahogyan a professzor hiszi! - vágott vissza Mick. Ebből tulajdonképpen veszekedés robbanhatott volna ki, verekedés azonban nem, annál az egyszerű oknál fogva, hogy Mick majdnem kétszer annyit nyomott, mint Johnny, erő dolgában pedig több mint kétszeres előnye volt.

A véletlen úgy hozta, és ez nem is volt különösképpen furcsa, hogy Kazan professzor meg Dr. Keith, útban a medence felé, ugyanerről a problémáról beszélgetett.

- Szputnyik Johnnyval szembeni viselkedése - mondta a professzor - pontosan egyezik a történelemkönyvekben leírt esetekkel. Ha egy vadon élő delfin megbarátkozik egy emberrel, az általában mindig gyerek.

- És Johnny meglehetősen alacsony a korához képest - tette hozzá Dr. Keith. - Gondolom, jobban érzik magukat gyerekekkel, mint felnőttekkel. A felnőttek nagyok és talán veszélyesek. Egy gyerek viszont körülbelül olyanforma, mint egy fiatal delfin.

- Pontosán - mondta a professzor. - És azok a delfinek, akik a tengerparti fürdőhelyeken összebarátkoznak a strandolókkal, valószínűleg nőstények, akik elvesztették fiókaikat. Egy gyerek talán valamiféle pótlást jelenthet.

- Itt jön a delfin-fiunk - mondta Dr. Keith -, nagyon elégedettnek látszik.

- Ugyanezt azonban nem mondhatjuk el Mickről. Attól félek, megbántottuk őt. Szputnyik azonban határozottan fél tőle. Egyszer beküldtem a medencébe, de még Susie sem örült neki túlságosan, ön adhatna neki munkát, például segíthet a filmfelvétel.

A következő percben a fiúk utolérték a két tudóst, és Kazan professzor megadta nekik az utasításokat:

- Teljes csendet kérek, amíg a medencénél tartózkodunk. Mindenfajta beszélgetés tönkretetheti a kísérletet. Dr. Keith és Mick felállítják majd a kamerát a keleti oldalon, háttal a napnak. Én a másik

oldalra megyek, te pedig, Johnny, bemégy a vízbe, és a medence közepére úszol. Feltételezem, hogy Susie és Szputnyik követni fognak, de bármi történik is, maradj ott, amíg nem intek, hogy máshová menj. Minden világos?

- Igen - felelte Johnny nagyon büszkén.

A professzornál egy halom óriási, fehér kártya volt, melyeken ugyanazok a szavak szerepeltek, mint a kommunikátor billentyűin.

- Egymás után fel fogom emelni ezeket a lapokat - mondta. - Ekkor te megnyomod a megfelelő gombot, de jól figyelj, hogy valóban azt nyomd meg. Ha egyszerre két kártyát mutatok, akkor először a felsőt nyomd meg, aztán rögtön utána az alatta levőt. Érted?

Johnny bólintott.

- A legvégén valami drasztikusat akarok kipróbálni. Először leadjuk majd a VESZÉLY! jelzést, majd néhány másodperc múlva a SEGÍTS!-et. Amikor ezt megtetted, szeretném, ha összevissza csapkodnál, mintha éppen fulladoznál, és lassan süllyedj le a fenékre. És most ismételd el az egészszet!

Amikor Johnny befejezte a lecke felmondását, elérték a medencét körülvevő drótkerítést, és beszüntettek minden beszélgetést. Persze, még így is elég nagy volt a lárma, mivel Susie és Szputnyik hangos csikorgással-csobbanással fogadta őket.

Susie megkapta Kazan professzortól a szokásos csemegét, Szputnyik azonban távol tartotta magát, és visszautasította a csábítást. Aztán Johnny a vízbe ereszkedett, és lassan a medence közepe felé úszott.

A két delfin körülbelül hat méter távolságban követte őt. Johnny a víz alatt visszanézett, és most először csodálhatta meg az állatok ruganyos testének kecses kígyómozgását, amint uszonyaikkal hajtják magukat előre a vízben.

A medence közepén lebegett, egyik szeme a professzoron, másik a delfineken, és várta, hogy a kártyalapok a magasba emelkedjenek. Az első a BARÁT volt.

A delfinek kétséget kizáróan meghallották a jelzést, mert egész izgalomba jöttek. Még Johnny is elég tisztán hallotta a kommunikátor zümmögését, bár tudta, hogy ő csak a masina alacsony frekvenciájú hangjait hallhatja, és nem az ultrahangokat, amelyek a legtöbb jelentést közvetítik a delfineknek.

Újra a BARÁT következett, és Johnny ismét megnyomta a gombot. Ezúttal, legnagyobb öröme, mindkét delfin elindult feléje. Másfél méterre megközelítették, majd megálltak, és sötét, értelmes szemükkel Johnnyt nézték, Johnnynak határozottan az az érzése támadt, hogy az állatok sejtik a kísérlet célját, és várják a következő jelzést.

A BALRA szó következett, ami teljesen váratlan eredményt mutatott. Susie azonnal balra fordult, Szputnyik azonban jobbra, és Kazan professzor mind a tizennégy nyelven, melyet folyékonyan beszélt, elmondta magát mindenféle „idiótának”. Most kapott észbe; ha az ember utasítást ad, előbb győződjék meg róla, hogy egyértelmű-e a jelentése. Szputnyik feltételezte, hogy Johnny saját bal oldalára gondolt, a sokkal egocentrikusabb Susie viszont a magáéra értelmezte.

A következő utasításnál nem volt félreértés - LE. Uszonyaik egy gyors lökésével a delfinek a medence fenekére süllyedtek. Türelmesen ott maradtak, amíg Johnny nem adta meg a FEL jelzést. Johnny azon tűnődött, vajon mennyi ideig maradtak volna ott, ha ő nem jelez?

Az állatok szemmel láthatóan élvezték ezt az új és csodálatos játékot. A delfinek minden állat közül a legjátékosabbak, és mindig kitalálnak maguknak valami mókát, még akkor is, ha senki sem mutat nekik egyet sem. Susie és Szputnyik talán már arra is rájött, hogy ez több mint csupán szórakozás - kezdődő barátság, amely mindkét félnek előnyére válhat.

Most egyszerre két kártya emelkedett a magasba: MENJ!, GYORSAN! Johnny egymás után megnyomta a gombokat. Még jóformán meg sem szűnt Johnny fülében a második zümmögés, amikor Susie és Szputnyik nagy sebességgel keresztülváltak a medencén. Mialatt folytatták szélesebb száguldásukat, engedelmessé váltak a JOBBRA és BALRA jelzéseknek (ezúttal saját jobb és bal oldaluknak megfelelően); a LASSAN-ra csökkentették sebességüket, és végül az ÁLLJ-ra megálltak.

A professzor majd ragyogott az örömtől, és még az érzéketlen Dr. Keith arcára is széles vigyor ült, amint megörökítette a jelenetet, Mick pedig a medence szélén ugrabugrált, akárha valamelyik őse törzsi táncát járná. Hirtelen azonban mindenki elnémult: a VESZÉLY! kártya lendült a magasba.

Vajon mit csinál most Susie és Szputnyik? - találgatta Johnny, amint megnyomta a gombot.

Egyszerűen csak mosolyogtak rá. Tudták, hogy ez játék, és őket nem lehet bolonddá tenni.

Egyébként reflexióik sokkal gyorsabbak, mint Johnnyé; a medence minden kis centiméterét ismerték, és a valódi veszélyt sokkal előbb felismerik, mielőtt egy tompább észjárású ember figyelmeztethetné őket.

Kazan professzor ekkor taktikai hibát követett el. Megkérte Johnnyt, hogy a NEM és a VESZÉLY! szó egymás utáni lenyomásával törölje az előbbi üzenetet.

A két delfin hirtelen eszeveszett, féktelen száguldásba kezdett. Körbenyargalták a medencét, majd két méter magasra szökelltek ki a vízből, és olyan sebesen vágottak el közvetlen mellette, hogy Johnny attól félt, véletlenül belé rohannak. Néhány percig eltartott ez a bemutató; akkor Susie kidugta fejét a vízből, és csúnyán „legorombította” a professzort. A medence körül állók csak ekkor jöttek rá, hogy a delfinek jót szórakoztak az ő kárukra.

Már csak egyetlen jelzést kellett kipróbálni. Vajon ezt is viccnek fogják majd fel, vagy komolyan veszik? Kazan professzor felmutatta a SEGÍTS! kártyát, Johnny megnyomta a gombot, és hatásos buborékfelhő közepette a mélybe süllyedt.

Két szürke meteor suhant feléje a vízben. Johnny egy határozott, de óvatos lökést érzett, amely a felszínre emelte. Még ha akart volna, sem tud lent maradni; a delfinek biztosan tartották, amíg feje a víz fölé nem került, mintha csak saját sebesült társukat támogatták volna. És hogy ez a SEGÍTS! valódi volt, vagy sem, nem bízták a véletlenre.

A professzor intett neki, és Johnny a part felé kezdett úszni. A delfinek lelkesedése azonban rá is átragadt. Csupa jókedvből a medence aljára merült, bukfencet vetett a vízben, és arccal a felszín felé, a hátán úszott tovább. Még az állatok mozgását is utánozta, összezárta a lábait, és a békalábak segítségével megpróbált úgy kigyózni a vízben, ahogyan ők is tették. Bár az utóbbi időben sokat fejlődött, a delfinek-sebességének talán ha a tizedrészét érte el.

A delfinek végig követték, időnként gyengéden súrolták is Johnnyt. Ami Susie-t és Szputnyikot illeti, Johnny tudta, hogy többé már nincs szüksége a BARÁT jelzőgombra.

Amikor kimászott a medencéből, Kazan professzor mint rég elveszett fiát ölelte magához; sőt legnagyobb meglepetésére, még Dr Keith is át akarta fogni csontos karjaival, és Johnnynak fürgén félre kellett lépnie, hogy ezt elkerülje. Amint elhagyták a csendzónát a két tudós, izgatott diákokhoz hasonlóan, hangos csevegésbe kezdett.

- Túl szép, hogy igaz legyen. - mondta Dr.Keith. - Ámbár, egész idő alatt egy lépéssel előttünk jártak.

- Észrevettem - felelte a professzor. - Abban nem vagyok biztos, hogy nálunk jobb gondolkodók, de mindenesetre ők a gyorsabbak.

- Legközelebb használhatom ezt a masinát, professzor úr? - kérdezte kicsit panaszosan Mick.

- Hogyne - vágta rá mindjárt Kazan professzor. - Most már tudjuk, hogy Johnnyval együttműködnek, azt is látni akarjuk, hogy megteszik-e ugyanezt egy másik emberrel is. Egy idomított bűvár delfincsapatról álmodom, ez új lehetőségeket nyithatna a tengeri kutatásban... mentésben ... ó, és még ezerféle dologban. - Szárnyaló lelkesedésében pillanatnyi szünetet tartott. - Két szó jutott most hirtelen az eszembe, amit be kellene tápíálnunk a kommunikátorba, mégpedig azonnal.

- Éspedig? - érdeklődött Dr. Keith

- KÉREM és KÖSZÖNÖM - felelte a professzor

13.

Több mint száz éven keresztül egy legenda járta a Delfin-szigeten. Hamarosan amúgy is meséltek volna róla, de úgy esett, hogy Johnny maga fedezte fel.

Keresztülvágott az erdőn, amely a sziget háromnegyed részét borította, és mint általában, most is kiderült, hogy ez egyáltalán nem a rövidebb út. Amint letért az ösvényről, máris elvétette az irányt a sűrű pandanusok és pisoniafák között, és térdig süppedt a „birkamadarak” odúi által üregessé vált, homokos talajban.

Furcsa érzés volt, hogy néhány méterre a településtől és barátaitól „eltévedt”. Szinte azt képzelhette, hogy egy hatalmas őserdő közepében van, több ezer mérföldre minden lakott területtől. Az elburjánzott, ősi természet érintetlensége és titokzatossága vette körül, annak veszedelmei nélkül; bármelyik irányba is indulna el, öt percen belül kijutna a kis erdőből. Igaz ugyan, hogy nem oda, ahova szeretett volna, de ez egyáltalán nem számított egy ilyen kis szigeten.

Egyszer csak valami furcsa dolgot fedezett fel az erdő egy kis darabkáján, ahova éppen tévedt.

A fák kisebbek voltak, és ritkábban nőttek, mint másutt, és amint körülnézett, Johnny lassan rájött, hogy itt valamikor tisztás volt. Réges-régen hagyhatták el ezt a helyet, mivel jóformán teljesen benőtte a növényzet. Még néhány év, és nyoma sem marad a régmúlt időknek.

Vajon kik élhettek itt sok-sok évvel az előtt - morfondírozott magában Johnny -, hogy a Nagy-korallzátonyon megismerték a rádiót és a repülőgépet? Bűnözők? Kalózkodók? A romantikus ötletek minden lehetséges változatát végiggondolta, és kutatni kezdett a fák gyökerei között, hátha talál valamit.

Kissé elcsüggedt, és már azon tűnődött, vajon nem csupán képzeletének játéka az egész, amikor néhány elszenesedett köre bukkant, melyeket félig ellepett a föld és a levelek. Egy tűzhely, vélte magában, és kettőzött energiával keresett tovább. Egyszerre csak néhány rozsdás vasdarabot talált, egy fületlen csészét és egy törött kanalat.

Ez volt minden. Nem túlságosan értékes kincs, de mindenesetre azt bizonyította, hogy valamikor régen civilizált emberek és nem barbárok laktak itt. A távoli kontinensről senki sem jött volna a Delfin-szigetre csupán piknikezni; akárkik éltek is itt, jó okuk lehetett rá.

A kanalat magához vette emlékének, aztán továbbment, és tíz perc múlva újra a parton volt. Mick keresésére indult, akit meg is talált az osztályban, éppen a II. matekanyag harmadik tekercsének a végénél tartott. Amikor Mick végzett, és kikapcsolta az oktatógépet, majd hosszú orrot mutatott neki, Johnny megmutatta barátjának a kanalat, és elmesélte, hogy hol találta.

Johnny legnagyobb meglepetésére Micket kínosan érintette a dolog.

- Bárcsak ne hoztad volna magaddal! - mondta. - Jobb lesz, ha visszaviszed.

- De miért? - kérdezte Johnny csodálkozva.

Mick egészen zavarba jött. Nagy, meztelen talpát ide-oda csúsztatta a fényes műanyag padlón, és kitérő választ adott.

- Természetesen, igazából nem hiszek a szellemekben, de sötét éjszaka nem szívesen maradnék ott egymagam.

Johnny kezdett már dühbe gurulni, de tudta, hogy hagynia kell Micket, hadd mesélje el a történetet a maga módján. Mick legelőször is elvitte Johnnyt a Hírközlő Központba, felhívta a Brisbane Múzeumot, és néhány szót váltott a Queensland történetét bemutató részleg helyettes felügyelőjével.

Néhány másodperc múlva egy furcsa tárgy jelent meg a televíziós képernyőn. A körülbelül egy méter húsz centi széles és hatvan centi mély, szögletes kis fémtartály vagy ciszterna egy kirakati üvegdobozban állt. Mellette két kezdetleges evezőlapát.

- Mit gondolsz, mi ez? - kérdezte Mick.

- Szerintem víztartály - relelte Johnny

- Igen - folytatta Mick -, de csonak is volt, amely 130 évvel ezelőtt hagyta el ezt a szigetet, benne három emberrel.

- Három ember?! Egy ekkora micsodában!

- Egyikük csecsemő volt. A felnőttek pedig: egy angol asszony, Mary Watson és kínai szakácsa, akinek már nem emlékszem a nevére ... valami Ah ...

Amint a furcsa történet kibontakozott előtte, Johnny egy olyan korba került, amelyet csak nehezen tudott elképzelni magának Mindez 1881-ben történt - nem is egészen másfél évszázaddal korábban. Akkor már ismerték a telefont és a gőzmozdonyt, és Albert Einstein is a világon volt. Ám a Nagy-korallzátony mentén még kannibálok harci kenujai fenyegettek.

Ennek ellenére Watson kapitány, a fiatal férj a Delfin-szigeten telepedett le. Tengeri uborkák gyűjtésével és eladásával foglalkozott, ezekkel a ronda, virsliszerű lényekkel, amelyek ott hemzsegnek a korallgödrökben. A kínaiak magas árat fizettek a szárított bőrökért, orvosi célokra használták őket.

A sziget készlete azonban hamarosan kimerült, így kapitánynak egyre messzebb és messzebb kellett folytatnia a kutatást. Kis hajóján hetekre is eltávozott, fiatal feleségére és két kínai szolgálóra hagyva a háztartást és újszülött fiuk gondozását.

A kapitány távolléte alatt kötöttek ki a parton a kannibálok. Az egyik kínait megölték, a másikat súlyosan megsebesítették, mielőtt Mary Watson puskával és revolverrel elzavarta volna őket. Az asszony azonban tudta, hogy vissza fognak jönni - férje pedig még egy hónapig oda lesz.

Reménytelen helyzetbe kerültek, de Mary Watson bátor, életrevaló nő volt. Elhatározta, hogy megszöknek a szigetről, a csecsemővel és az inasfiúval együtt, mégpedig a tengeri uborkák főzésére használt kis fémtartályban; a zátony mentén közlekedő hajók egyike talán majd felszedi őket.

Labilis kis járművét ellátta élelemmel és vízzel, és elhagyta a szigetet. A fiú súlyos sérülése miatt nem sokat segíthetett, és a négyhonapos csecsemőre is állandóan figyelni kellett. Legnagyobb szerencséjére, - enélkül az utazás tíz percig sem tartott volna - az óceán teljesen nyugodt volt.

Másnap egy szomszédos zátonyon kötöttek ki, és két napig ott maradtak, hátha meglátnak egy hajót. De nem így történt, tehát újra vízre szálltak, és végül egy kis szigethez értek, 42 mérföldre régi otthonuktól. A szigetről aztán láttak egy gőzhajót, de a fedélzeten senki sem vette észre Mrs. Watson, amint gyermeke kendőjével őrvongva integetett a parton. Minden vizük elfogyott, és a szigeten nem találtak egy cseppet sem. Még négy napig bírták, egyre közelebb a szomszédhoz, azzal a halvány reménnyel, hogy megered az eső, vagy feltűnik egy hajó - de hiába. Három honappal később, egészen véletlenül, egy arra haladó szkuner néhány embere partra szállt, élelmet keresni. Ehelyett a kínai fiú holttestét találták meg és a bozót mélyén a fémtartályt. Benne összekuporodva pedig Mary Watson, kisfiával a karjában. Mellette a nyolcnapos útról készített napló, melyet haláláig vezetett.

- Láttam a múzeumban - mondta Mick nagyon komolyan.

- Hat kitépett noteszlapra írta. Nagy részét még most is el lehet olvasni, és sohasem felejttem el az utolsó bejegyzést. Csupán ennyi: „Nincs víz - nemsokára szomszédunk halunk.”

Mindketten sokáig hallgattak. Aztán Johnny ránézett a törött kanálra, amit még mindig a kezében tartott. Persze butaság, de mégis visszaviszi. Mary Watson bátor szelleme iránti tiszteletből. Megértette Mick és a többiek érzelmeit. Vajon hányszor fordul elő, hogy holdvilágos éjszakákon az élénkebb fantáziájú szigetlakók úgy vélik, egy fiatal asszonyt látnak, aki egy fémdobozt lök ki a tengerre ...

Aztán egy másik, sokkal nyugtalanítóbb gondolat jutott eszébe. Mick felé fordult, és azon tűnődött, hogyan is tegye fel a kérdést. Erre azonban nem került sor. Mick kérdés nélkül is válaszolt.

- Meglehetősen furcsán érzem magam e miatt a dolog miatt - mondta -, még ha olyan régen történt is. Mert biztosan tudom, hogy a nagyapám nagyapja még részt vett a kínai felfedezésében.

14.

Johnny és Mick naponta együtt úsztak a két delfinnel, igyekeztek kitapasztalni értelmük és együttműködési készségük határait. Az állatok ezúttal elviselték Micket, és engedelmeskedtek kívánságainak, ha a kommunikátort használta, de továbbra is barátságtalanok maradtak vele szemben. Néha megpróbálták megijeszteni: fogaikat kivillantva nekirontottak, és csak az utolsó pillanatban tértek ki előle. Johnnyval sohasem üttek ilyen tréfát; gyakran óvatosan megharapdálták békálábát, vagy gyengéden hozzádörgölődtek, mintegy azt remélve, hogy viszonzásul Johnny is megneveteti, megsimogatja őket.

Ez az előítélet bosszantotta Micket; fel nem foghatta, hogy Susie és Szputnyik vajon miért részesítenek előnyben „egy ilyen méreten aluli kis sápadtarcút”, mint Johnny. A delfinek azonban éppoly szeszélyesek, mint az emberek, és nem lehet számon kérni az ízlésüket. Egyszer aztán Mick számára is eljött a „nagy lehetőség”, méghozzá teljesen váratlanul.

Esetenkénti vitától-veszekedéstől eltekintve, a két fiút szoros barátság fűzte egymáshoz, és jóformán örökké együtt voltak. Johnnynak valóban Mick volt az első igazi jó barátja. Ennek is megvolt az oka, bár Johnnyban ez nem tudatosodott. Miután egészen kis korában elvesztette szüleit, óvakodott újra kockára tenni az érzelmeit; most azonban, hogy teljesen új életet kezdett, nagyrészt felengedett a múlt nyomasztó hatása.

Amellett Mick olyan ember volt, akire bárki csodálattal tekinthetett. Mint a legtöbb szigetlakó, Mick is remek testalkatú fiú volt, tengerhez szokott ősei gondoskodtak erről. Értelmes és talpraesett, és számtalan olyan ismeret birtokosa, amelyekről Johnny még soha életében nem hallott. Voltak persze hibái is - de jelentéktelenek -, a meggondolatlanság, a dolgok felnagyítása és a más kárára kiesztelt csínyek iránti hajlandósága, melyek néha kellemetlen helyzetekbe sodorták.

Johnnyval féltőn, majdhogynem apaian viselkedett, mint ahogy nagydarab emberek gyakran teszi a náluk jóval alacsonyabb növésűekkel. Meglehet, hogy ez a melegszívű fiú, aki népes családjával élt a szigeten - négy báty, három nővér, számtalan nagynéni, nagybácsi, unokatestvérek -, megérezte a világ másik végéről megszökött árva pajtása belső magányát.

Amióta csak megtanulta a lemerülés alapvető szabályait, Johnny állandóan azzal nyaggatta Micket, hadd mehessen felfedező útra a zátonyon túlra, ahol a mély vízben, nagy halak között próbálhatja ki új tudományát. Mick azonban még várt. Kis dolgokban ugyan türelmetlen volt, de ha fontosabbról esett szó, tudott óvatos is lenni. Nagyon jól tudta, hogy óriási különbség egy védett kis medencében vagy a gát közelében búvárkodni, mint a nyílt óceánban. Hiszen annyi minden balul üthet

ki: a víz alatt erős áramlatok vannak, váratlanul vihar törhet ki, cápák kellemetlenkedhetnek - a tenger még a leggyakorlottabb bűvár számára is százféle meglepetést tartogat. Könyörtelenül elbánik azokkal, akik hibáznak, és újabb- próbára nincs többé mód.

Johnny számára egészen váratlanul jött el a „nagy” alkalom. Tulajdonképpen Susie és Szputnyik voltak ezért a felelősek. Kazan professzor úgy határozott, ideje, hogy szabadon engedje őket, és a „saját lábukra álljanak”. Egy évnél tovább sohasem tartott delfint a medencében, úgy érezte, ez nem lenne becsületes. Elvégre társas lények.

A szabadon engedés után legtöbbjük a sziget közelében maradt, és bármikor el lehetett érni őket a víz alatti hangszórón keresztül. A professzor biztos volt abban, hogy Susie és Szputnyik is pontosan így cselekednek majd.

Ők azonban egyszerűen nem voltak hajlandók elmenni. Amikor a medence kapuját kinyitották, egy darabon beúsztak a tengerhez vezető csatornába, azután nagy sietve visszafordultak, mintegy attól félve, hogy kizárják őket.

- Én tudom, mi a baj - utáiatoskodott Mick. - Sunyira megszokták, hogy mi etetjük őket, hogy egyszerűen lusták maguk megszerezni a táplálékukat.

Valami lehetett benne, de nem felelt meg a teljes igazságnak. Mert amikor Kazan professzor megkérte Johnnyt, ússzon végig a csatornán, a delfinek követték őt a nyílt vízig. Még csak nem is kellett megnyomnia egyetlen gombot sem a kommunikátoron.

Ezután a fiúk már nem úsztak többé az üresen maradt medencében, mivel - bár erről senki sem tudott - Kazan professzornak más tervei voltak. Reggelente, rögtön első iskolai órájuk után, Mick és Johnny találkozott a két delfinnel, és elhagyták a zátonyt. Általában Mick akvaplóját, kicsi deszkaturáját vitték magukkal, amelyre ráteheték felszereléseiket és az esetleges halzsákrányt.

Mick hajmeresztő történetet mesélt arról, hogy egyszer ugyanezen az akvaplánon ült, és egy tigriscápa, ólálkodott körülötte, falatozni próbált a tizenhárom kilós barracudahaiból, amelyet ő ejtett el, de bolond fejvel a vízben húzott maga után.

- Ha sokáig akarsz a Nagy-korallzátonyon élni - mondta Mick -, a megszigonyozott halat mindig emeld ki a vízből, amilyen gyorsan csak tudod. Az ausztrál cápák a legaljasabbak a világon - évente három-négy bűvart is elkapnak.

Ezt jó tudni: Johnny azt latolgatta, vajon mennyi időt venne igénybe, amíg egy cápa keresztülragja Mick akvaplójának ötcentis üvegyapotját, ha valóban megpróbálná...

Ám Susie és Szputnyik kíséretében nem kellett cápáktól tartaniok. Jóformán eggyel sem találkoztak. A két delfin jelenléte olyan csodálatos biztonságérzetet adott, amit eddig még egyetlen bűvár sem élvezett a nyílt óceánon. Néha Einar és Peggy is csatlakozott hozzájuk, egyik alkalommal pedig egy egész csapat, legalább ötven delfin kísérte őket úszás közben. Ez persze már túl nagy létszám volt, a látási viszonyok ebben a tömegben szinte a nullára csökkentek, de Johnnyt nem vitte rá a lélek, hogy megbántsa őket, és megnyomja a MENJ gombot.

A szigetet körülölelő korallplató sekély medencéiben Johnny már éppen eleget úszott, de a zátonytól messzebb való bűvárkodás sokkal félelmetesebb élményt jelentett. A víz néha olyan kristálytisztá volt, hogy úgy érezte, a levegőben lebeg, és semmi sem tartja. Lenézett, és csak a tizenkét méter mélyen elterülő csipkés korallvidéket látta, közben szinte semmit; újra és újra meg kellett magát nyugtatnia, hogy semmiképpen sem zuhanhat le.

A sziget körül futó zátony néhol meredek, majd hogyanem függőleges korallfalban végződött. Csodálatos volt e falfelület mellett lassan alámerülni, és csodálni a mélyedésekben és hasadékokban élő, pompásan mintázott halakat. Egy-egy lemerülés után Johnny megpróbálta azonosítani a zátony legfeltűnőbb lényeit az intézet kézikönyveiben, de legtöbbszörre egyiknek sem volt érthető neve, csupán kiejthetetlen latin szavakat talált.

Majd mindenütt találkozhatott az ember gömbölyű vagy hegyes sziklával, melyek magányosan meredtek fel a tengerfenékből, és majdnem elérték a vízfelszínt. Mick „bombák”-nak hívta őket, és Johnnyt gyakran a Grand Canyon lecsiszolt sziklaformáira emlékeztette. Ezeket azonban nem eróziós erők formálták, önmaguktól alakultak ilyenné, mivel számtalan korallállat vázának felhalmozódásából keletkeztek. A több tonna súlyú, 3-6 méter magas, tömör, élettelen mészkőváz fölött a felszínnek már csak egy vékony rétege volt élő. Ha a víz mélye zavarossá vált, mint általában szélvihar és felhőszakadás után, kissé rémisztő volt a váratlan találkozás egy ilyen kőszörnyeteggel, amint egyszerre csak előtűnt a homályból.

Sok követ üregek hálóztak keresztül-kasul, melyek mind lakottak voltak; egyáltalán nem volt

ajánlatos bármelyikbe is belépni, anélkül hogy az ember tudná, ki van odabent. Lehetett egy undok, állkapcsát egyfolytában csattogtató murénaangolna; vagy egy barátságos, ám veszélyes, mérges végű tüskéit pulyka-tollhoz hasonlóan libegtető tengerisüncsalád, a nagyobb üregekben pedig rendszerint tőkehal vagy fűrészkes sügér lapult.

Ezek közül néhányan jóval nagyobbak voltak Johnnynál, de teljesen ártalmatlanok, és idegesen visszahúzódtak, ha feljük közeledett.

Meglepően rövid idő alatt megismerte az egyes halfajtákat, és már tudta, hol találja őket. A fűrészkes sügerek sohasem kóborolnak messzire a barlangjuktól, és Johnny néhányukat hamarosan személyes barátainak tekintette. Egy sebhelyes veterán szájníylásának alsó részébe horog ágyazódott be, egy darabka zsinég még most is kilógott belőle. Az emberiséggel kapcsolatos kellemetlen élménye ellenére sem volt barátságtalan, sőt Johnnyt egészen közel engedte magához.

Fűrészkes sügerek, murénák, tengerisüncök - a tenger alatti világ állandó lakói. Johnny lassan kezdte megismerni és megszeretni ezt a vüágot. Néha azonban váratlan és izgalmas látogatók is érkeztek a mélyebb régiókból. A zátony vonzerejéhez tartozott az is, hogy az ember sohasem tudta, mit talál odalent, még ha tucatszor is lemerült már ugyanazon a helyen, és úgy ismerte, akár a tenyerét.

Természetesen a cápák voltak a leggyakoribb csavargók a zátony körül. Johnny sohasem felejtette el az elsőt, amellyel találkozott, amikor egy nap Mickkel együtt, fittyet hányva kíséroiére, a szokásosnál egy órával korábban mentek ki. Johnny nem is látta közeledését: egyszerre csak ott volt a szeme előtt egy szürke, pompásan áramvonalas, eleven torpedó, amely lassan, könnyedén siklott feléje. Olyan gyönyörű és méltóságteljes volt, hogy benne fel sem merült a veszély gondolata. Amikor azonban már hat méter sem volt közöttük, aggódva nézett körül, Mick után. Megkönnyebbült, amikor feje fölött észrevette fújató barátját, aki nyugodtan figyelte a helyzetet, de szigonyos puskáját készenlétben tartotta.

A cápa, mint majdnem minden fajtájabeli, csupán kíváncsi volt. Hideg, merev pillantással méregette Johnnyt - milyen más volt a delfinek barátságos, értelmes tekintete - aztán három méterre, tőle jobbra elkanyarodott. Johnny tisztán látta a cápa orra előtt úszó kalauzhalat meg a hátára tapadt bojtorjánhalat - egy tengerjáró „autóstopos”, aki tapadókorongja segítségével potyán végigutazgatja egész életét.

Egyetlen, amit a bűvár a cápával szemben tehet: óvakodik tőle és békén hagyja, abban a reményben, hogy az is ugyanezt teszi vele. Ha az ember nyugodtan szembenéz vele, általában odébbáll. Ám ha valaki elveszti a fejét, és menekülni próbál, nos az ilyen bolond ember talán nem is érdemel részvétet. A cápák ugyanis minden erőlködés nélkül óránként harminc mérföldet képesek megtenni, míg a bűvárok csupán hármat.

A cápáknál sokkal nyugtalanítóbb volt egy csapat barracuda mely ott kószált a zátony szélénél. Johnny igencsak örült, hogy fölötte ott lebegett az akvaplán, amikor első alkommal észre vette a körülötte hemzsegő ellenséges tekintetű, agresszív lebiggyesztett állkapcsú, ezüstös tengeri „tüskéket”. Nem túl nagy állatok - legfeljebb kilencven cm hosszúak -, de több százan voltak, és szinte falként vették őt körül. És ez a fal egyre közeledett, amint az állatok összetekeredtek, hogy jobban megfigyelhessék őt, míg Johnny egyszer csak semmit sem látott, csupán csillogó testüket. Összevissza hadonászott a karjával, és nagyot kiáltott a víz alatt, de mindhiába: zavartalanul bámulták őt - aztán minden látható ok nélkül hirtelen megfordultak, és eltűntek a víz kékjében.

Johnny a felszínre emelkedett, megragadta az akvaplánt és aggódva tárgyalta meg a dolgot Mickkel. Fejét pillanataként a víz alá nyomta, vajon nem tért-e vissza a horda.

- Nem törődnek veled - nyugtatta meg Mick - Gyávák ezek. Ha egyet megölsz közülük, a többiek mind elmenekülnek. Johnny örömmel hallotta ezt, és a legközelebbi találkozásnál sokkal nyugodtabb volt. Mindamellet egyáltalán nem repesett ha ezek az ezüstös vadászok idegen földről származó úrhajóflottaként körülfogták.

Meglehet, hogy egy szép napon egyikük megpróbál támdni, és akkor az egész horda megindul...

A zátony felfedezésében egyetlen komoly probléma adódott: túlságosan nagy kiterjedésű volt. Legnagyobb része jóval az úzásra alkalmas térség mögé nyúlt, és a szinte a látóhatárt súroló oldalára még soha senki se merészkedett ki. Johnny gyakran szeretett volna messzebbre is eljutni, ismeretlen területre, de erőt kellett volna tartalékolnia a hosszú visszaútra is. Az egyik fárasztó hazatérés közben, amikor segített Micknek a mintegy negyvenöt kiló hallal megrakott akvaplánt tolni, eszébe jutott a megoldás.

Mick kételkedve fogadta, de abban egyetértett, hogy kitűnő ötlet, amennyiben sikerül.

- Nehéz lesz a delfineknek megfelelő hámot készíteni - mondta. - Olyan áramvonalasak, hogy kicsúsznának belőle.

- Én valamiféle rugalmas gallérra gondoltam, amit az uszonyok előtt kötnénk rájuk. Ha elég széles, és elég feszes, megmaradna. De tartsuk titokban, a többiek úgyis kinevetnének.

Hasznos tanács volt, de egyszerűen kivihetetlen. Mindenki kíváncsi volt rá, miért kell nekik laticel, rugalmas heveder, nylonzsinór, furcsa alakú műanyag darabkák, végül is meg kellett mondaniuk az igazat. Reménytelen volt az első kísérletet titokban végezni és Johnnynak meglepően nagy nézőközönsége akadt, amikor felkötötte Susie-ra a hámot.

A tömegből feléje szálló tréfákat és jó tanácsokat elengedte a füle mellett, mialatt a delfin köré csatolta a szíjakat. Susie hitt Johnnyban, és egyáltalán nem ellenkezett. Biztos volt abban, hogy nem tesz neki semmi rosszat. Csupán egy furcsa, újfajta játékról van szó, és ő kész volt megtanulni a szabályokat.

A hám a delfin áramvonalas testének elülső részére került, az uszonyok és hátúszó megakadályozta (legalábbis Johnny remélte), hogy hátracsússzon. Johnny nagyon vigyázott arra, hogy a fej hátsó felén levő fecskendőnyílást szabadon hagyja, amelyen keresztül a delfin lélegzett, ha a felszínre jött, és amely lemerüléskor automatikusan bezárult.

Johnny a hámmal erősítette a két nylonkötelet, és néhányszor jól meghúzta. Úgy tűnt, minden rendben van, így a szabad végeket Mick akvaplánjához kötötte, és ő is helyet foglalt a deszkalapon.

A tömeg gúnyos éljenzésben tört ki, amikor Susie, maga után húzva Johnnyt, elindult. Nem volt szüksége semmiféle jelzésre; mint mindig, Susie most is gyorsan átlátta a helyzetet, és pontosan megértette Johnny szándékát.

Mintegy száz méter után Johnny megnyomta a kommunikátoron a BALRA gombot. Susie azonnal reagált, majd a JOBBRÁ-t próbálta ki, és Susie újra engedelmeskedett. Az akvaplán már gyorsabban siklott, mint ahogy ők Mickkel úszni tudnának, és a delfin még jóformán meg sem erőltette magát.

Egyenesen a nyílt óceán felé haladtak, amikor Johnny így dünnyögött magában: „Majd én megmutatom nekik!” - és jelzett: GYORSAN! Az akvaplán ugrott egyet, és szinte repülni kezdett a hullámok hátán, amint Susie teljes sebességre kapcsolt. Johnny kissé hátrább csúszott, így a deszkalap könnyebben siklott tova, és az orra nem bukott előre a vízbe. Rettentő izgatott volt, és büszke magára; kíváncsi volt, vajon milyen gyorsan száguldanak. Ha rákapcsol, Susie legalább harminc mérföldet képes megtenni egy óra alatt; de még az akvaplánnal és a mozgását korlátozó hámmal együtt is elérte talán a 15-20 mérföldet. És ez komoly sebességnek számít, ha az ember a víz fölött hasal, és a szétszóródó vízcseppek az arcába csapódnak.

Aztán egy hirtelen pukkanás, és az akvaplán az egyik, Johnny meg a másik oldalra repült. Amikor Johnny prüszkölve a felszínre került, megállapította, hogy nem tört el semmi; csupán Susie repült ki a hámból, akár dugó az üvegből.

Nos, az első kísérletnél számolni lehet ilyen apró technikai zavarokkal. Bár sokat kellett visszafelé úsznia a partig, ahol az emberek bizonyára jót mulatnak majd a rovására, Johnny mégis elégedett volt. Újfajta hatalomra tett szert a tenger fölött, ami lehetővé tette, hogy sokkal kényelmesebben bebarangolja a zátonyt; újfajta sportot eszelt ki, amely egy szép napon sok ezer embernek és delfinnek szerez majd egyaránt örömet.

15.

Kazan professzor örömmel értesült Johnny találmányáról, amely éppen megfelelt saját terveinek. Ezek a tervek még meglehetősen homályosak voltak, de lassan kezdtek formát ölteni; néhány héten belül a professzor felkeresheti ötleteivel a Tanácsadó Bizottságot, melyek ezúttal valóban összeülésre készítették majd a testületet.

A professzor nem tartozott azok közé a tudósok közé - mint néhány elméleti matematikus -, akik boldogtalanok, ha kiderül, hogy munkájuk gyakorlati jelentőségű. Ámbár azzal is megelégedett volna, ha életének hátralevő részében csak a delfinek nyelvét tanulmányozza, anélkül hogy megpróbálná hasznosítani tudását, de tudta, eljött az idő e tapasztalatok alkalmazására. Maguk a delfinek készítették erre.

Még mindig nem volt semmilyen elképzelése arról, mit lehet vagy mit kell tennie a

kardszárnyúak ügyében. Nagyon is jól tudta azonban, hogy ha a delfinek több segítséget várnak az emberiségtől, be kell bizonyítaniuk, hogy valamiképpen viszonzni is tudják azt.

Még az 1960-as években Dr. John Lilly - az első tudós, aki megpróbált kapcsolatot teremteni a delfinokkal - javasolt néhány lehetőséget, melynek során a delfinek talán együttműködnének az emberrel. Állításai azóta bebizonyosodtak. A delfinek meg tudnak menteni életben maradt hajótörötteket - mint ahogy ezt tették Johnnyval is -, és óriási segítséget nyújthatnak az óceánkutatókban. Bizonyára ismernek az ember által sohasem látott lényeket is, sőt talán választ adhatnak a Nagy Tengeri Kígyó mind ez ideig megoldatlan rejtélyére. Ha csak nagy általánosságban segítenének a halászoknak, mint ahogy esetenként ezt már megtették kisebb közösségekkel, fontos szerepet játszhatnának a Föld immár hatmilliárd éhes szájának etetésében.

Ezeket az elgondolásokat érdemes volt tanulmányozni, de Kazan professzornak volt még néhány új, saját ötlete is. Nincs olyan hajótörés a világ tengerein, melyet a delfinek ne tudnának felderíteni és megvizsgálni, mintegy 300 méter mélységig, merülési mélységük legvégső határáig. Még ha századokkal ezelőtt is süllyedt el egy hajó, és belepte az iszap meg a korall, képesek megtalálni. Csodálatosan fejlett a szaglőérzékük -vagy inkább az ízlelésük -, és alig észrevehető fém-, olaj- és famaradványokat ki tudnak nyomozni. A tenger fenekén vérekekhez hasonlóan szimatoló delfin-nyomozók forradalmasíthatják a tenger alatti régészetet. Kazan professzor néha eltűnődött azon, vajon be lehetne-e idomítani a delfineket, hogy aranyat kutassanak ...

Amikor a professzor már annyira jutott, hogy néhány elméletét a gyakorlatban is kipróbálhatta, a Repülőhal - fedélzetén az újonnan elhelyezett tartályokban Einarral, Peggyvel, Susievel és Szputnyikkal - észak felé vette útját. A hajó több különleges felszerelést is vitt magával, de nagy csalódására, Johnnyt nem.

- Sajnálom, Johnny - mondta a professzor, miközben rosszkedvűen tanulmányozta a komputer által kilökött kártyát. -Biológia: A; kémia: A-mínusz, fizika: B-plusz, angol, matematika és történelem: csupa B-mínusz. Ez valóban elég gyenge. Mennyi időt töltesz búvárkodással?

- Tegnap egyáltalán nem voltam kint -hangzott a kitérő válasz.

- Mivel egész nap esett, nem vagyok meglepve. Én általában kérdeztem.

- Ó, néhány órát.

- Délelőtt és délután, bizonyára. Oscar új programot dolgozott ki neked, elsősorban a gyenge tárgyaidra koncentrálni. Attól tartok, még jobban visszaesnél, ha velünk jönnél. Két hétig leszünk távol, és nem állsz úgy, hogy ennyi időt veszíthess.

Hát, így történt. Még ha vette volna a bátorságot hozzá, akkor sem vitázhatott volna, mert tudta, hogy a professzornak igaza van. Ami azt illeti, egy korallsziget a világon a legkevésbé alkalmas hely a tanulásra.

Jó két hébe telt, míg a Repülőhal visszatért, közben többször is kikötött a kontinensen. Északi irányban egészen Cooktownig hajóztak, ahol 1770-ben a nagy Cook kapitány szállt partra, hogy megjavítsa megrongálódott Endeavour-jét.

A rádióon időről időre érkeztek hírek az expedíció útjáról, de az egész történetet végül is Mick mesélte el a hazatérés után. Mick távolléte valóban sokat segített Johnnynak a tanulásban, nem volt, aki elcsábítsa az oktatógépek mellől. Meglepő eredményt ért el ez alatt a két hét alatt, és a professzor igazán örült ennek.

Mick legelőször egy kisebb borsószem nagyságú, enyhén tojás alakú, szürkésfehér követ mutatott Johnnynak - emlék az utazásról.

- Mi ez? - kérdezte Johnny közömbösen.

- Nem tudod? Egy gyöngyszem. Méghozzá értékes. Johnny még mindig nem lelkesedett túlságosan, de nem akarta megbántani Micket - vagy elárulni tudatlanságát.

- Hol találtad?

- Nem én, Peggy hozta 80 öl mélységből. Búvár még sohasem jutott ilyen mélyre, túl veszélyes, még modern felszereléssel is. De miután Henry bácsi egyszer alámerült a sekély vízben, és megmutatta nekik, milyenek az ezüstös osztrigák, Peggy, Susie és Einar vagy 100-200 kilónyit hoztak a fedélzetre. A prof azt mondja, hogy ez fedezi majd az utazást.

- Micsoda? Ez a gyöngyszem?

- Dehogy, te buta! A kagyló. Még mindig ez a legjobb anyag gombok és késnyelek készítésére, és az osztrigatelepek nem tudnak eleget szállítani belőle. A prof szerint néhány száz idomított delfinnel egy jó kis gyöngykagyló-üzemet lehetne alapítani.

- Találatok roncsokat is?

- Körülbelül húszat, bár legtöbbjük már szerepelt a Tengernagyi Hivatal térképein. A nagy próba azonban a vonóhálós halászokkal történt, Gladstone közelében; sikerült két csapat tonhalat éppen a hálójukba terelnünk.

- Gondolom, örültek.

- Hát nem annyira, mint gondolod. Egyszerűen nem hitték, hogy a delfinek tették, bizonygatták, hogy saját elektromos jelzőterüknek és a hangcsaliknak köszönhetik az egészet. Mi persze tudjuk az igazságot, és be fogjuk bizonyítani, ha több idomított delfinünk lesz. Akkor aztán oda terelhetjük a halakat, ahová csak akarjuk.

Johnnynek hirtelen eszébe jutott, amit Kazan professzor legelső találkozásukkor mondott a delfinekről. „Sokkal nagyobb szabadságot élveznek, mint amelyet mi bármikor is megismerhetünk a szárazföldünkön. Nem függnek senkitől, és remélem, soha nem is fognak.”

Lehet, hogy hamarosan mégis elvesztik ezt a szabadságot, és maga a professzor is, minden jó szándéka ellenére, részese lesz ennek?

Csak a jövő a megmondhatója; de talán a delfinek sohasem voltak olyan szabadok, mint ahogy az emberek azt elképzelik. Johnny képtelen volt elfelejteni azt az esetet, amikor egy kardszárnyú gyomrában a Tenger Népeből húsz áldozatot találtak.

Mint minden másért, a szabadságért is fizetni kell. Talán a delfinek hajlandók lesznek üzletet kötni az emberrel: szabadságuk egy részét biztonságra cserélik. Nagyon sok népnek is ez volt az egyetlen választása, ám az üzlet nem mindig vált be.

Kazan professzor természetesen gondolt erre, és még sok másra is. Nem aggódott, mivel még csak kísérletezett, és adatokat gyűjtött. Döntés még nem született; a szerződés ember és delfin között, amit a professzor homályosan elképzelt, még csak a távoli jövőé volt. Lehetséges, hogy ő maga ezt meg sem éli - ha egyáltalán el lehet várni a delfinektől, hogy aláírjanak egy szerződést. De miért ne? Elvégre már bebizonyították, milyen ügyesen bánnak a szájukkal, amikor összegyűjtötték és felszínre hozták azt a több száz ezüstös gyöngykagylót. Megtanítani a delfineket írni, vagy legalább vonalat húzni - ez egyike volt a professzor távlati terveinek.

A másik, ami még több időt igényel - talán évszázadokat -, az óceán története volt. Kazan professzor mindig is gyanította - most már biztos volt benne -, hogy a delfineknek kitűnő a memóriájuk. Volt idő, az írásos közlés bevezetése előtt, amikor az emberek is a fejükben tárolták saját múltjukat. A trubadúrok és dalnokok több tízezer szót tudtak, amit aztán generációról generációra továbbadtak. A dalok, melyeket énekeltek - istenek és hősök legendái, történelem előtti nagy csaták -, a valóság és a képzelet keverékei voltak. De mindnek megvolt valahol a valós alapja, csak kellett valaki, hogy kutasson utána - mint ahogy a XIX. században Schliemann kiásta a 3000 évvel ezelőtt eltemetett Tróját, és bebizonyította, hogy Homérosznak igaza volt.

A delfineknek is megvoltak a mesélőik, bár a professzor még egygyel sem találkozott közülük. Einar képes volt nagy vonalakban elismételni néhány történetet, melyeket fiatal korában hallott. Kazan professzor fordításai bebizonyították, hogy ezek a delfinlegendák rengeteg olyan információt tartalmaznak, melyek sehol máshol nem fordulnak elő. Ezek az emberi mondák és népmesék előtti korokba nyúlnak vissza; némelyik történetben határozott utalás fedezhető fel a jégkorszakokra - pedig a legutolsó 17 000 évvel ezelőtt volt.

Az egyik mese olyan rendkívüli volt, hogy Kazan professzor nem hitt a saját fordításában. Odaadta a szalagot Dr. Keith-nek, és megkérte, tőle függetlenül elemezze a szöveget.

Keith nem tudott olyan jól delfinül, mint a professzor, s majdnem egy hónapig dolgozott, mire úgy-ahogy megértette a történetet. Azután meg erősen vonakodott, hogy közölje megfejtését, úgyhogy Kazan professzornak szinte harapófogóval kellett kihúzni belőle minden szót.

- Ez egy nagyon ősi történet - kezdte. - Einar többször is megismétli. És úgy tűnik, nagy hatással volt a delfinekre, mert külön hangsúlyozzák, hogy sem azelőtt, sem azóta nem történt és történhet hasonló. Én úgy értelmezem, hogy egy éjszakán nagy csapat delfin távolodott el egy nagy szigettől, amikor hirtelen nappal lett, és „a nap lejött az égről”. Ezt a kifejezést pontosan értem. A „nap” a vízre szállt és kialudt, vagyis újra sötét lett. De egy óriási valami lebegett az óceánon - olyan hosszú, mint 128 delfin. Eddig igazam van? Kazan professzor bólintott.

- A számot kivéve mindennel egyetérték. Nekem 256 jött ki, de ez nem fontos. Az a valami nagy volt, efelől semmi kétség.

A professzor rájött, hogy a delfinek kettes számrendszerben számolnak. Más tulajdonképpen

nem is lehet várni tőlük, mivel csupán két „ujjuk”, illetve uszonyuk van, amivel számolhatnak. Tehát ami náluk 1, 10, 100, 1 000, 10 000, az a mi tízes számrendszerünkben 1, 2, 4, 8, 16. Vagyis nekik a 128 és 256 olyan számok voltak, melyek megközelítést, és nem pontos méretet vagy mennyiséget fejeznek ki.

- A delfinek megijedtek, és távol maradtak attól a valamitől - folytatta Dr. Keith. - Az pedig a vízben lebegve furcsa hangokat adott. Einar utánczolt néhányat; nekem úgy tűnt, mintha működő elektromos motor vagy kompresszor lett volna.

Kazan professzor egyetértően bólintott, de nem szakította félbe.

- Aztán egy hatalmas robbanás következett, és az óceán szinte felforr. A tárgytól 1,024 vagy 2,048-as távolságban mindenki elpusztult. Aztán az a valami gyorsan elsüllyedt, és közben több robbanás is végbement.

Nem sokkal utána még a sértetlenül megmenekült delfinek is elpusztultak egy ismeretlen betegségben. Évekig messze elkerülték azt a helyet, de mivel nem történt semmi, néhány kíváncsi delfin visszament körülnézni. Egy „csupa barlang helyet” találtak a tengerfenéken, amelyekben halakra vadásztak. Csakhogy hamarosan ők is elpusztultak ugyanabban a furcsa betegségben, így most már senki sem merészkedik arrafelé. Azt hiszem, a történet legfőbb célja, hogy figyelmeztetésül szolgáljon.

- Egy figyelmeztetés, amit évezredek óta ismételnék - helyeselt a professzor. - Figyelmeztetés, de mi ellen?

Dr. Keith zavartan fészkelődött a székén.

- Fogalmam sincs. Ha ez a legenda a valóságon alapul - és nem értem, hogyan agyalhatták volna ki ezt maguktól -, néhány ezer évvel ezelőtt valahol landolt egy űrhajó. Aztán nukleáris motorjai felrobbantak, és az óceán radioaktív sugarakkal szennyeződött. Fantasztikus magyarázat, de jobbat nem tudok.

- Miért volna fantasztikus? - kérdezte Kazan professzor. - Ma már biztosan tudjuk, hogy számos magasabb rendű életforma létezik az univerzumban, így nyugodtan feltételezhetjük más fajokról is, hogy űrhajót építenek. Ami azt illeti, nehéz megmagyarázni, miért nem jöttek eddig még a Földre.

- Néhány tudós szerint feltehetően jártak itt valamikor, de több ezer évvel ezelőtt, úgyhogy nincs semmi bizonyíték erre. Nos, talán nekünk most lesz néhány bizonyítékunk.

- Mit szándékozik tenni ez ügyben?

- Pillanatnyilag semmit sem tehetünk. Megkérdeztem Einart, de sejtelve sincs, hol történt mindez. Találnunk kell egy delfintrubadúrt, és szalagra rögzíteni az egész történetet. Reménykedjünk, hogy abból több részletet megtudunk. Ha hozzávetőlegesen ismerjük a területet, akkor a Geiger-számlálók-kal pontosan meghatározhatjuk a roncs helyét, még tízezer évvel később is. Csupán egy dolog aggaszt.

- Éspedig?

- Lehet, hogy a kardszárnyúak legelőször ezeket a mesélőket nyelték le. Akkor viszont sohasem tudjuk meg az igazságot.

16.

A szigeten még egyetlen látogatót sem fogadtak ilyen vegyes érzelmekkel. Mindenki, aki nem volt kint a vízben, a medence körül gyűlt össze, amikor a teherszállító helikopter déli irányból, a tasmániai Bálnakutató Állomásról feléjük közeledett.

Magasan a medence fölött lebegett, a motorok által keletkezett légáramlat különös, változó hullámmintákat borzolt a vízfelszínre. Aztán a megnyílt fedélzeti nyíláson át egy hatalmas kötélhám ereszkedett lassan alá. Amikor elérte a medencét, nagy csobbanás hallatszott, a felkavart vízfelületen milliónyi vízcsepp záporozott szanaszét - és a hám üres lett.

Nem úgy a medence. Gyors felfedező útra indulva ott siklott a legnagyobb és legfélelmesebb teremtmény, melyet a Delfin-szigeten valaha is láttak.

Első találkozása a kardszárnyú delfinnel (más néven a gyilkos bálnával) Johnnynak mégis egy kis csalódást okozott. Kisebb volt, mint amilyennek elképzelte, bár sokkal nagyobb a delfineknél. Micknek is elmondta csalódását, amikor a helikopter már elment, és újra megérthették egymás szavát.

- Ez nőstény - mondta Mick. - A nőstények feleakkorák, mint a hímek. Ami azt jelenti, hogy

sokkal egyszerűbb fogságban tartani őket. Mindössze ötven kiló halat eszik naponta.

Ősztönös viszolygása ellenére Johnnynak el kellett ismernie, hogy egészen jól fest ez a példány. Tarka színei - fehér has, fekete hát, mindkét szeme mögött egy-egy hatalmas fehér folt - nagyon is feltűnő külsőt kölcsönöztek neki. E foltjai miatt aztán hamarosan ráragadt a Hóka becenév.

Miután szemlét tartott a medencében, ismerkedni kezdett a környezetével. Súlyos fejét kiemelte a vízből, kíváncsi, okos szemével végignézett a tömegen, és lustán eltátotta a száját.

Ék alakú, borzalmas fogainak láttán elismerő morajlás futott végig a tömegen. Talán Hóka tudta, milyen hatással van nézőire, mivel újra ásított, az előbbinél is nagyobb, mintegy alaposabb szemlére kínálva félelmetes fogsorát. A delfinek apró, tűhegyes fogaikat csupán arra használták, hogy megragadják a halat, mielőtt egészben lenyelik, de ezek a fogak pontosan azt a célt szolgálták, mint a cápáké. Képesek kettéharapni egy fókát vagy delfint - vagy akár egy embert is.

Most, hogy a sziget kapott egy kardszárnyú delfint, mindenki látni akarta, mit kezd majd vele a professzor. Az első három napon magára hagyta, hogy megbarátkozzék új környezetével, és kiheverje az utazás izgalmaival. Hóka már néhány hónapja fogságban élt, hozzászokott az emberekhez, így rövid idő alatt megnyugodott, és elfogadta a táplálékot, élő és döglött halat egyaránt.

Etetésére Mick családja vállalkozott, általában édesapja, Jo Nauru vagy Stephen bácsikája, a Repülőhal kapitánya. Tulajdonképpen csak a plusz pénz miatt vállalták el a munkát, de hamarosan igen megkedvelték megbízatásukat. Hóka értelmes volt, ahogy ezt mindenki el is várta, ráadásul jó természete volt - ami aligha illik egy kardszárnyúhoz. Mick különösen a szívébe zárta, Hóka láthatóan örült, ha a medencéhez közeledett - és csalódott, ha Mick elment, anélkül hogy adott volna neki valamit.

Amikor teljesen biztos volt abban, hogy Hóka megnyugodott, és visszanyerte egészséges életkedvét, a professzor megkezdte első kísérleteit. A víz alatti hidrofonon lejátszott néhányat a delfinek egyszerűbb mondataiból, és figyelte a kardszárnyú viselkedését.

Első reakciói meglehetősen hevesek voltak. Vad száguldásba kezdett a medence minden irányában, a hangok eredetét kutatva. Semmi kétség, a delfinhangokat az élelemmel azonosította, és azt hitte, felszolgálták az ebédet.

Csupán néhány percre volt szüksége, hogy rájöjjön: becsapták, egyetlen delfin sincs a medencében. Ezután figyelmesen hallgatta a hangokat, de már nem vette üldözőbe őket. Kazan professzor azon reménye, hogy a delfinek beszélgetésére majd a saját nyelvén válaszol, nem teljesült be: Hóka makacsul néma maradt.

Mindamelletts sikerült valami eredményt elérnie a cettfélék hangjait rögzítő magnótekercek felhasználásával. Oscar csalhatatlan komputermemóriájának segítségével átvizsgálta a delfinszavakról készült hatalmas anyagot. Sokat talált. Például a különböző halak neveit majdnem egyformán mondták a kardszárnyúak és a közönséges delfinek. Lehetséges, hogy mindkét nyelv - akár az angol és német vagy a francia és az olasz - valahol közös eredetű. Kazan professzor reménykedett ebben, mert ez nagymértékben leegyszerűsítene a munkáját.

A professzornak nem okozott túl nagy csalódást, hogy Hóka nem volt hajlandó együttműködni, mivel más terveit voltak vele, és ezeket az állat hajlandóságától függetlenül is véghezvihette. Hóka kétheti ott-tartózkodása után egy csoport egészségügyi technikus érkezett a szigetre Indiából, és elektronikus berendezéseket szereltek fel a medence szélén. Amikor elkészültek, leeresztették a medence vizét, és a felháborodott Hóka tehetetlenül megfeneklett a sekély vízben.

A következő művelethez tíz férfi kellett, néhány szívós kötél és egy erős fakeret, amely arra szolgált, hogy az állat fejét mozdulatlan helyzetben tartsa. A szerencsétlen egyáltalán nem örült ennek, akárcsak Mick, akinek segédkezni kellett az akcióban: egy fecskendővel locsolta Hókat, nehogy a napon kiszáradjon a bőre.

-Senki se akar bántani, öreglány - nyugtatgatta. - Egy perc az egész, aztán újra lubickolhatsz kedvedre.

Ekkor, Mick rémületére, az egyik technikus valami fura dologgal a kezében közeledett Hóka felé; az a valami olyan volt, mint egy „injekciós tübe oltott elektromos fűrógép”. Nagy óvatossággal kiválasztott egy helyet a bálna fejének hátsó részén, ráhelyezte a szerkezetet, és megnyomott egy gombot. Halk zümmögés hallatszott, és a tű az állat agyába mélyedt, könnyedén keresztülhatolva a vastag koponyacsonton, akár a kés a vajban.

Micket sokkal jobban megviselte ez a művelet, mint Hókat, aki úgy tűnt, alig vesz tudomást a tűszúrásról. Ez persze senkit sem lepett meg, aki jártas az élettanban, de Mick, mint a legtöbb ember,

nem ismerte azt a furcsa tényt, hogy az agy nem „érez”. Megvágthatják vagy megsúrhatják, anélkül hogy tulajdonosának kellemetlenséget okoznának.

Összesen tíz szonda mélyedt Hóka agyába. Drótokat kapcsoltak hozzá, és egy lapos, áramvonalas dobozhoz vezették, melyet az állat fejére erősítettek. Az egész művelet még egy óráig sem tartott. Amikor elkészültek, újra teleengedték a medencét, és a kardszárnyú fújtatva-prüszkölve, lustán ide-oda kezdett úszni. Szemmel láthatóan semmi baja sem esett ettől az „élménytől”, de Mick egy megbántott ember szomorúságát vélte felfedezni a szemében, akit hú barátja cserbenhagyott. .

Másnap megérkezett Dr. Saha New Delhiből. Az intézet Tanácsadó Bizottságának tagja és Kazan professzor régi jó barátja volt. Ő is világhírű tudósnek számított mint a legbonyolultabb szervezet, az emberi agy alapos ismerője.

- Amikor legutoljára használtam ezt a berendezést - mondta a fiziológus, miközben a medencében ide-oda úszkáló állatot figyelte -, egy elefánton próbáltam ki. Mire végeztem, annyira tudtam irányítani, hogy az ormányával képes volt gépelni.

- Nekünk nincs szükségünk ilyen mutatványra - mosolygott Kazan professzor. - Én csupán ellenőrizni akarom Hóka mozgását, és megtanítani őt arra, hogy ne egye meg a delfineket.

- Ha az embereim elhelyezték az elektródákat a megfelelő helyekre, akkor, azt hiszem, ezt megígérhetem. De nem azonnal, előbb még néhány agytérképet kell készítenem.

Ez az agytérképkészítés lassú, kényes munka volt, nagy türelmet és hozzáértést kívánt, Saha professzor órák hosszat ült műszertáblája előtt, és Hóka viselkedését figyelte, amint alámerült, napozott, lustán körbeúszta a medencét, vagy ahogy elvette a Mick által nyújtott halat. A fejéhez erősített rádióadó mindvégig közvetítette agyműködését, hasonlóan az űrben keringő műholdhoz. A szondák által felvett impulzusokat szalagra rögzítették, úgyhogy Dr. Saha közvetlenül leolvashatta a különböző mozgási tevékenységeknek megfelelő elektromos jelzéseket.

Végre készen állt, hogy megtegye az első lépést. Ezúttal azonban nem felfogta, hanem ő kezdett elektromos impulzusokat táplálni Hóka agyába.

Az eredmény lenyűgöző volt, de egyben rejtélyes is - közelebb a varázslathoz, mint a tudományhoz. Egy gomb elfordításával vagy egy kapcsoló elzárásával Dr. Saha képes volt elérni, hogy a hatalmas állat jobbra ússzon vagy balra, köröket vagy nyolcasokat írjon le a vízben, mozdulatlanul lebegjen a medence közepén, vagy kívánsága szerint bármilyen mozgást elvégezzen. Johnny fáradozása, hogy a kommunikátorral irányítsa Szeptnyikot és Susie-t - ami valamikor olyan lebilincselő volt -, most majdhogynem gyerekesnek tűnt.

Johnny azonban nem bánta. Susie és Szeptnyik a barátai voltak, és inkább meghagyta nekik a választás szabadságát. Ha nem akartak engedelmessé válni neki - ami gyakran előfordult -, megtehették, joguk volt hozzá. Hókának azonban nem volt más lehetősége: az agyába táplált elektromos áram élő robotná változtatta, megfosztotta saját akaratától, és Dr. Saha parancsainak végrehajtására kényszerítette.

Minél többet gondolkodott ezen Johnny, annál kényelmetlenebbül érezte magát. Vajon hasonló módon az embert is befolyásolhatják? Amikor érdeklődni kezdett, megtudta, hogy ez már meg is történt, méghozzá több ízben is, laboratóriumi kísérletek folyamán. Ez a tudományos eszköz éppolyan veszélyes lehet, mint az atomenergia, ha nem hasznos célokra fordítják.

Ahhoz persze nem fért kétség, hogy Kazan professzor hasznos célokra kívánja felhasználni - legalábbis a delfinek hasznára -, de hogy hogyan, ez még mindig rejtély volt Johnny számára. Akkor sem lett sokkal okosabb, amikor a kísérlet egy következő állomáshoz érkezett: egy nagyon furcsa tárgy került a szigetre - egy életnagyságú, elektromos motor által hajtott mūdelfin.

A mūdelfint a Tengerészeti Kutatólaboratórium egyik tudósa készítette húsz évvel ezelőtt, mivel nem tudta elképzelni, hogyan képesek a delfinek olyan gyorsan úszni. Számításai szerint az állatok izomzata legfeljebb tíz mérföldes óránkénti sebesség elérésére alkalmas - és ők minden további nélkül ennek a kétszeresét is megteszik.

Igy aztán a tudós épített egy delfinmodellt, és tanulmányozni kezdte, hogyan viselkedik lemerülés és felemelkedés közben - természetesen mindenféle műszerrel felszerelve. A terv kudarcba fulladt, de a modell olyan csodálatos és remek formájú alkotás volt, hogy senkinek se volt szíve szétrombolni, még akkor sem, amikor tervezője undorodva megvált tőle. A laboratórium technikusai időről időre letisztogatták egy-egy kiállítás alkalmával; így jutott a professzor tudomására is a dolog. Rövid pályafutása alatt a modell meglehetősen hírnévre tett szert.

Minden embert megtévesztett volna, de amikor leeresztették Hókához a medencébe - nagy

számú nézőközönség előtt - az eredmény teljes „leégés” volt. A kardszárnyú egy kíváncsi pillantást vetett a motoros játékra, aztán többé tudomást se vett róla.

- Pontosan ettől tartottam - mondta a professzor, minden különösebb csalódás nélkül. Mint minden tudós, ő is régen megtanulta, hogy a legtöbb kísérlet nem sikerül, és nem szégyellte magát, ha felsült, még ha nyilvánosság előtt történt is a dolog. (Elvégre a nagy Darwin egyszer órákig trombitált egy veteményeskertben, hogy megtudja, vajon a hang befolyásolja-e a palánták növekedését.) - Valószínűleg meghallotta az elektromotor zúgását. Nos, nincs más választásunk, valódi delfineket kell csaléteknek használnunk.

- Önkénteseket akar toborozni? - tréfálkozott Dr. Saha.

A tréfa azonban visszafelé sült el. Kazan professzor alaposan megfontolta a javaslatot, aztán egyetértően bólintott.

- Pontosan ezt fogom tenni.

17.

- A szigeten mindenkinek az az érzése - mondta Mick -, hogy a prof teljesen megőrült.

- Te is tudod, hogy ez hülyeség! - kelt a prof védelmére Johnny. - Most mit csinál?

- Azzal az elektroenkefalográffal irányítja Hóka etetését. Én nyújtok Hókának valamilyen halat, aztán Dr. Saha nem engedi, hogy megegye; a kapott áramütésektől Hóka már nem is próbálkozik többet. A prof ezt „kondicionálásnak” hívja. Most négy vagy öt nagy csuka úszik a medencében, de Hóka rájuk se néz. Persze, minden más halat megeszik.

- És miért lenne ettől a prof bolond?

- Nos, nyilvánvaló, mit forgat a fejében. Ha el tudja érni, hogy Hóka ne egye meg a csukákat, akkor azt is meg tudja akadályozni, hogy bántsa a delfineket. De hát millió bálna él még rajta kívül, mindegyiket nem kondicionálhatja!

- Akármit is csinál a prof - makacskodott Johnny -, annak megvan az oka. Várd ki a végét, majd meglátod.

- Mindenesetre szeretném, ha abba hagyná Hóka nyaggatását. Félek, hogy felbosszantja.

„Elég furcsa ilyet mondani egy kardszárnyúról” - gondolta Johnny.

- Szerintem ez igazán nem nagyon lényeges - mondta. Mick zavartan vigyorgott, és lábával a földet gyalulta.

- Nem mondod el senkinek, megígéred? - kérdezte.

- Hát persze.

- Szóval, elég sokat úsztam vele a medencében. Sokkal mulatságosabb, mint a te kis ebihalaid.

Johnny elképedten bámult rá, egyáltalán nem véve tudomást a Susie-t és Szputnyikot ért sértésről.

- És még te mondod, hogy a prof örült! - kiáltott fel, amint magához tért. - Vagy megint beugrattál, mi? - kérdezte gyanakodva. Mostanában Johnny nagyrészt már átlátott Mick tréfáin, de ezúttal úgy tűnt, komolyan beszél.

Mick megrázta a fejét.

- Ha nem hiszed, gyere le velem a medencébe. Tudom, hogy örültségnek hangzik, de teljesen biztonságos, igazán. Véletlen volt az egész: egyszer, amikor Hókat etettem, nem figyeltem eléggé, megcsúsztam a medence szélén, és a vízbe estem.

- Hüha! - füttyentett Johnny. - Lefogadom, azt hitted, véged van!

- Meghiszem azt. Amikor felbukkantam, egyenesen Hóka szájába láttam. - Kis szünetet tartott.

- Tudod, nem igaz, hogy ilyen pillanatokban az embernek eszébe jut az egész élete. Semmi másra nem gondoltam, csak azokra a fogakra. Azon tűnődtem, vajon egészben nyel-e le vagy kettéharap.

- És mi történt? - kérdezte Johnny lélegzet-visszafojtva.

- Nem harapott ketté. Gyengéden éppen csak megbökött az orrával, mintha azt mondaná: „Legyünk barátok”. És azóta barátok vagyunk. Ha nem úszom vele naponta, nagyon nyugtalan lesz. Néha elég nehéz megoldani, mert ha valaki észreveszi, elmondja a profnak, és akkor vége.

Mick jót nevetett Johnny arckifejezésén - ijedség és egyben rosszallás tükröződött rajta.

- Sokkal biztonságosabb, mint az oroszlánszelídítés, amit pedig évek óta csinálnak az emberek. És egész jó eredményt is érek el. Lehet, hogy egyszer még a nagy bálnafélékhez is közel

kerülhetnek, mint amilyen a 150 tonnás sziláscet.

- Azok legalább nem tudnak lenyelni - mondta Johnny, aki a szigetre érkezése óta elég sok mindent megtanult már a bálnákról. - Túl szűk a torkuk, csupán apró tengeri rákokat, meg ilyesmiket nyelnek.

- Ez oké! De mi a helyzet az ámbráscettel, mint például Moby Dick? Az egy falásra le tud nyelni egy kilencméteres tintahalat.

Amint Mick belemelegedett a témába, Johnny rájött, hogy az irigység beszél belőle. A delfinek még most is csupán eltűrték őt, de soha jelét sem mutatták annak a gyengéd szeretetnek, amivel őt elhalmozták. Johnny örült, hogy Mick végre talált egy barátot, de jobban szerette volna, ha „érmesebb” állatról lenne szó.

Úgy hozta a sors, hogy sohasem láthatta Micket és Hókat együtt úszni a medencében, mivel Kazan professzor készen állt a következő kísérletre. Napokon keresztül dolgozott, magnószalagokat ragasztott össze, és hosszú mondatokat formált delfinül; még most sem volt benne biztos, vajon közvetíteni tudja-e mondanivalóját. Remélte, hogy a delfinek intelligenciája majd áthidalja fordításának bizonyos hiányosságait.

Gyakran eltűnődött azon, vajon mit gondolnak az állatok az ő társalgásáról, amit a legkülönbélebb forrásokból összegyűjtött szavakból épített fel. A vízbe közvetített minden egyes mondat körülbelül úgy hangozhatott, mintha legalább egy tucat delfin nyüzsögne ott, és sorjában mindegyik mondana egy-két szót a maga módján. Ez meglehetősen rejtélyes lehetett a hallgatói számára, mivel azoknak aligha volt fogalmuk magnetofonfelvételtől és hangszerkesztésről. Ha ezekből a zajokból egyáltalán felfogtak valamit, az intelligenciájuknak és türelmüknek volt köszönhető.

Amikor a Repülőhal felszedte a horgonyát, Kazan professzor szokatlanul ideges volt.

- Tudja, hogy érzem magam? - kérdezte Dr. Keith-től, amint egymás mellett álltak az előfedélzetten. - Mintha vendégségbe hívtam volna a barátaimat, csak hogy egy emberevő tigris engedjek közéjük.

- Itt azért még nem tartunk - nevetett Keith. - Becsületesen figyelmeztette őket, a tigris pedig ellenőrzés alatt tudja tartani.

- Remélem - felelte a professzor.

Valahol a fedélzetten megszólalt egy hangszóró: „Most nyitották ki a medence kapuját. Úgy tűnik, nem sietős neki a távozás.” Kazan professzor szeméhez emelte a látcsövet.

- Szeretném, ha Saha addig nem irányítaná, amíg nem szükséges. - mondta. - Na, itt jön!

Hóka elhagyta a medencét, és nagyon lassan végigúszott a csatornán. Amikor a csatorna bejáratához ért, és a nyílt vízben találta magát, úgy tűnt, teljesen megzavarodott, többször megfordult saját tengelye körül, mintegy megpróbálva tájékozódni. Ez jellemző a hosszú ideig fogságban tartott állat - vagy ember - viselkedésére a szabadulás pillanatában.

- Hívja ide! - mondta a professzor. Elhangzott a GYERE IDE! jelzés delfinül; bár a kifejezés Hóka saját nyelvén nem egészen így hangzott, de azok közé tartozott, amelyeket megértett. A Repülőhal felé kezdett úszni, és lépést tartott a hajóval, amikor az eltávolodott a szigettől, és a zátony mögötti mélyebb vizek felé vette útját.

- Nagy területen szeretnék manőverezni - mondta Kazan professzor. - Biztos vagyok benne, hogy Einar, Peggy és társaik is jobbnak találják majd ezt a megoldást, arra az esetre, ha menekülniük kell.

- Ha jönnek egyáltalán. Talán okosabbak annál - mondta Dr. Keith bizonytalanul.

- Nos, néhány perc múlva majd megtudjuk. Egész délelőtt folyt a rádióüzenet, úgyhogy több mérföldes körzetben minden delfinnek meg kellett hallania.

- Oda nézzen! - kiáltott fel hirtelen Keith, és nyugat felé mutatott. Fél mérföldnyire egy kis csapat delfin úszott párhuzamosan a hajó útvonalával. - Ott vannak az önkéntesei, és úgy tűnik, nem nagyon igyekeznek közelebb kerülni.

- Most kezdődik a tánc - dünnyögte a professzor. -Csatlakozzunk Sahához a hídon.

A rádiókészüléket, amely a Hóka fején elhelyezett kis dobozhoz közvetítette a jelzéseket, és felfogta a kardszárnyú impulzusait, a kormánykerék közelébe szerelték föl. Ettől aztán a Repülőhal kis hídjá meglehetősen zsúfoltnak látszott, de a közvetlen kapcsolat Stephen Nauru kapitány és Dr. Saha között elengedhetetlen volt.

Mindketten pontosan tudták, mit kell tenniük, és Kazan professzornak nem volt szándékában

beleavatkozni, csupán veszély esetén.

- Hóka észrevette őket - suttogta Keith.

Ez nem volt kétséges. A szabadulása pillanatában mutatkozott bizonytalansága elmúlt; akár egy versenymotorcsónak, tajtékzó nyomvonalat hagyva maga után, egyenesen a delfinek felé vette útját.

Érthető módon a delfinek szétszéledtek. A professzor, sajgó büntudattal, azon tűnődött, vajon ebben a pillanatban mit gondolnak róla, ha Hókán kívül egyáltalán gondolnak valamire.

Hóka csupán kilenc méterre volt az egyik csillogó, jól megtermett delfintől, amikor hirtelen a levegőbe szökött, majd nagy csobbanással visszahuppant a vízbe. Ott feküdt egy helyben, fejét ingatva, akár egy ember.

- Két voltot, a büntető központba - mondta Dr. Saha, és levette ujját a billentyűről. - Kíváncsi vagyok, megpróbálja-e újra?

A delfinek, akiket ez a bemutató minden bizonnyal meglepett, és nagy hatással volt rájuk, néhány száz méterrel odébb újra egybeverődtek, ők is mozdulatlanul lebegtek a vízben, éberrel figyelve az ősi ellenséget.

Hóka átesett a sokkon, és újra elindult. Ezúttal egészen lassan úszott, és egyáltalán nem a delfinek irányába. Időbe telt, amíg a delfinek megértették a taktikáját.

Nagy kört írt le a még mindig mozdulatlan delfincsapat körül. Ha az ember azonban jobban odafigyelt, észrevehette, hogy ez a kör lassan szűkül.

- Csak nem hiszi, hogy a bolondját járathatja velünk? - mondta csodálkozva Kazan professzor. - Szerintem olyan közel megy, amennyire csak mer, közömbösséget színlelve, aztán nekik ront.

Pontosan ezt tette. A tény, hogy a delfinek olyan hosszú ideig helytálltak, lenyűgöző bizonyítéka volt emberbarátaikba vetett bizalmuknak, és újabb példája annak, milyen bámulatos gyorsasággal tanulnak meg dolgokat. Ritkán kellett nekik valamit kétszer elmondani.

Fokozódott a feszültség, amint a kardszárnyú csigavonalban egyre szűkítette a kört, mint ahogy egy öreg gramofon lejátszófeje közeledik a barázdákon a tengely felé. Mindössze 12 méterre volt a legközelebbi és legbátrabb delfintől, amikor megpróbálta elkapni.

A kardszárnyú hihetetlenül fel tud gyorsulni. Am Dr. Saha készenlétben állt, ujját közvetlenül a billentyű fölött tartotta. Hókának nem volt esélye. Értelmes állat volt. Tudta, hogy megbüntették. Amikor túljutott a második sokkon, hátat fordított a delfineknek, és ellenkező irányba kezdett úszni. Ekkor Dr. Saha újra megnyomott egy gombot.

- Hé, mit csinál már megint? - kérdezte a Repülőhal kapitánya, aki mindvégig rosszállóan figyelte az eseményeket. Akárcsak unokaöccse, Mick, nem szerette, ha erőszakoskodnak Hókával. - Hát nem azt csinálja, amit maga akart?

- Nem büntetem, hanem megdicsérem - magyarázta Dr. Saha. - Amíg ezt a gombot lenyomva tartom, nagyon kellemesen érzi magát, mivel néhány voltot küldök agyának élvezeti központjaiba.

- Azt hiszem, mára elég ennyi - szólt Kazan professzor. - Küldje vissza a medencébe, megdolgozott az ebédjéért.

- Holnap megismételjük, professzor? - kérdezte a kapitány, miközben a Repülőhal hazafelé tartott.

- Igen, Steve, mindennap. De csodálkoznék, ha egy hétnél tovább kellene folytatnunk.

Három nap múlva nyilvánvalóvá vált, hogy Hóka megtanulta a leckét. Nem kellett többé büntetni, csak rövid elektromos örömhatásokkal megjutalmazni. A delfinek félelme is ugyanilyen gyorsan megszűnt, és egy hét múlva teljes egyetértésben megfértek Hókával. Együtt vadásztak a zátony körül, hol közösen ejtettek csapdába egy raj halat, hol pedig ki-ki maga szerezte meg az ételt. Néhány fiatalabb delfin még szokásos tréfás játékába is belekezdett Hóka körül, aki nem mutatott sem sértődöttséget, sem pedig leküzdhetetlen éhséget, amikor neki-nekiütköztek. A hetedik napon Hókat nem küldték vissza a medencéjébe a delfinekkel való reggeli hancúrozás után.

- Amit tudunk, megtettük - mondta a professzor. - Szabadon engedem.

- Nem kockázatos ez? - kérdezte Dr. Keith.

- Természetesen az, de ezt előbb vagy utóbb vállalnunk kell. Ha nem engedjük szabadon, sohasem tudjuk meg, mennyit ér a kondicionálása.

- És ha felfal néhány delfint?

- A többiek elmondják nekünk, mégpedig hamarosan. Akkor utána megyünk, és újra nyakon csípjük. A ráhelyezett rádiókészülék segítségével könnyű lesz megtalálnunk.

Stephen Nauru, aki a Repülőhal kormánykereke mellől végighallgatta a beszélgetést, vállá fölött hátratekintett, és feltett egy mindenkit nyugtalanító kérdést:

- Még ha Hókat vegetáriánussá változtatták is, mi lesz a többi ezer és ezer fenevaddal?

- Nem szabad türelmetlennek lennünk, Steve! - felelte a professzor. - Még csak tapasztalatokat gyűjtök, és meglehet, hogy ezek közül egyetlenegy sem lesz a legcsekélyebb hasznára sem az embereknek, sem a delfineknek. Egy azonban biztos - az egész pletykás delfinnemzetségnek tudnia kell most már erről a kísérletről, és rá fognak jönni, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk értük. Üzleti szempontból ez előnyös a halászaik számára.

- Hm, erre nem gondoltam.

- Mindenesetre ha ez beválik, Hókával van egy elképzelésem, amit bármelyik területen csupán néhány kardszárnyún kellene alkalmaznunk. És csak nőstényeken, ők majd megtanítják a párjukat és utódaikat, hogy ha delfint esznek, szörnyű fejfájást kapnak tőle.

Steve nem volt erről meggyőződve. Bár, ha ismerte volna az elektromos agyingerlés rettenetes, ellenállhatatlan erejét, talán jobban megértette volna.

- Akkor sem hiszem, hogy egyetlen vegetáriánus jó útra téríthet egy kannibál nemzetséget - mondta.

- Talán igaza van - felelte a professzor. - Éppen ez az, amit szeretnék megtudni. Ha egyáltalán megvalósítható ez a terv, lehet, hogy nem is éri meg a gyakorlati alkalmazása. De még ha megérné is, több, emberöltőre lenne szükség hozzá. De hát az ember legyen optimista; emlékezzék csak vissza a XX. század történelmére.

- Melyik részére? - kérdezte Steve. - Elég sok minden történt akkor.

- Az egyetlen érdemleges dologra, ötven évvel ezelőtt nagyon sokan egyszerűen nem hitték el, hogy az egész emberiség békében élhet egymás mellett. Nos, tudjuk, hogy tévedtek; ha igazuk lett volna, most nem lennénk itt, maga meg én. Ne legyen túl pesszimista ezzel a tervvel kapcsolatban.

Steve-ből hirtelen kibuggyant a nevetés.

- Mi olyan nevetséges? - kérdezte a professzor.

- Csak eszembe jutott - mondta Steve -, hogy már harminc éve mindig találnak kifogást, miért nem ítélik oda a Nobel-békedíjat. Ha ez a terve sikerül, maga lesz az esélyes.

18.

Amíg Kazan professzor kísérletezett és álmodozott, a természet erői nem tétlenkedtek a Csendes-óceán vizein, fittyet hányva akár az emberek, akár a delfinek reményére és félelmére. Mick és Johnny az elsők között néztek farkasszemet ezzel a hatalommal, egy sötét éjszakán, odakint a zátonyon.

Szokásukhoz híven rákra és ritka kagylókra vadásztak, és Mick ezúttal egy segédeszköze tett szert munkája megkönnyítésére. A közönségesnél valamivel nagyobb vízálló zseblámpát hozott, amely egészen halvány kék fényvel világított.

A lámpa egyúttal az ember számára láthatatlan, átható ibolyántúli fénysugarat is kibocsátott. E fénysugár hatására a különböző korallok és kagylók mintha lángra lobbantak volna, fluoreszkáló kék, arany és zöld színben ragyogtak a sötétben. Ez a láthatatlan fénysugár, akár egy varázspálca, eladdig rejtett, még nappal sem látható dolgokat fedett fel. Ahol a homokban például egy puhatestű föld alatti odúja lapult, az ibolyántúli fény elárulta a parányi barázdát - és Mick újabb áldozatra lelt.

A víz alatt egyszerűen megdöbbentő volt a hatás. Amikor a fiúk a zátony közelében levő korallmedencékben alámerültek, a halványkék fény fantasztikus távolságban szelte át a vizet. Jó tíz méterre is láthatták a megannyi tündöklő csillaghoz hasonló, fluoreszkáló koraitokat.

Annyira elbűvölte őket ez a csodálatos, új játék, hogy tovább maradtak a víz alatt, mint tervezték. Amikor hazafelé készültek, észrevették, hogy az időjárás megváltozott.

Addig az éjszaka csendes és nyugodt volt, csupán a hullámok mormolását lehetett hallani, amint lustán a zátonyhoz gördültek. Az elmúlt órában azonban feltámadt a szél, szeszélyesen nyargalt minden irányban, és az óceán hangos dübörgéssel zúgott.

Elsőnek Johnny vette észre a változást, amikor kimászott a medencéből. A zátony mögött, szinte megfoghatatlan messzeségben egy halvány fénycsík szelte át a hatalmas víztömeget. Egy pillanatig azt hitte, talán egy hajó, aztán rájött, hogy ahhoz túlságosan elmosódott és alakatlan, akár egy ködpára.

- Mick - suttogta izgatottan -, mi az ott kint az óceánon? Mick válasza nem volt valami biztató.

Meglepetésében nagyot füttyentett, és mintegy védekezésül, közelebb húzódott Johnny-hoz.

Szinte nem hittek a szemüknek, csak bámulták, amint a köd egyre sűrűsödik, nagyobbodik, körvonalai mind jobban kirajzolódnak, és egyre magasabbra és magasabbra kúszik az égbolton. Néhány perc múlva többé már nemcsak egy halvány fénycsík volt az éjszakában, hanem tűzoszlop, amely a víz felszínén közeledett feléjük.

A látvány mindkettőjüket szinte megbabonázta, félelemmel vegyes bámulattal töltötte el - az ismeretlentől való félelemmel, amelytől az ember sohasem szabadulhat, mert a világegyetem csodái végtelenek. Fantáziájuk nekilódult, képtelen, vad gondolatok kergették egymást - végül Mick kissé megkönnyebbülten, de eléggé meggyötörten felnevetett.

- Tudom, mi ez! - mondta. - Vízoszlop! Már láttam ilyet, de sohasem éjszaka.

Mint minden titok esetében, a magyarázat egyszerű volt - ha az ember már ismerte. A csoda azonban nem tűnt el, és a fiúk megbűvölten bámulták a forgó vízoszlopot, amint felszippantotta az óceán billiónyi csillogó lényét, és szétszórta őket az ég felé. Több mérföldre lehetett tőlük, mert Johnny nem hallotta a hullámok dübörgését; aztán az egész egyszerre csak eltűnt a kontinens irányába.

Mire a fiúk magukhoz tértek a megdöbbenéstől, a közeledő dagály már a térdükig emelkedett.

- Jó lesz indulni, különben úszhatunk hazáig - mondta Mick. Majd elgondolkodva még hozzátette, mialatt a sziget felé gázolt: -Nem szeretem az ilyesmit. Rossz időt jelent. Akármibe lefogadom, hogy nagy szélre számíthatunk.

Hogy ez mennyire igaz volt, azt csak másnap reggel kezdték tapasztalni. Még a meteorológiában teljesen járatlanok számára is borzalmas képet nyújtott a televízió képernyője. A Csendes-óceán nyugati részét mintegy ezer mérföld szélességben hatalmas, örvénylő ködfelhő borította. A meteorológiai úrállomás kameráin, amelyek a magasból rögzítették a jelenséget, szinte teljesen mozdulatlanok tűnt. Ez azonban csak a látszat volt, amelyet a ködfelhő nagysága okozott. Ha az ember jobban szemügyre vette, néhány perc múlva jól láthatta, amint a spirális felhősávok földgolyónk peremén keresztirányban nagy sebességgel áramlanak. A szél, amely hajtotta őket, óránként százötven mérföldes sebességgel száguldott; Queensland partjain emberemlékezet óta nem volt ilyen nagy erejű hurrikán.

A Delfin-szigeten mindenki szinte szünet nélkül a televízió képernyőjét figyelte. A komputerok, amelyek előre jelezték a vihar alakulását, óránként tájékoztattak az időjárás pillanatnyi helyzetéről, de a nap folyamán alig történt változás. A meteorológia ekkor már egzakt tudomány volt; a szakemberek teljes bizonyossággal meg tudták állapítani, milyen idő várható - de még nem sokat tehettek ellene.

A szigetlakók már nagyon sok vihart átéltek, az általános hangulatra inkább az izgatottság és éberség, semmint az ijedség volt jellemző. Szerencsére apály lesz, amikor a hurrikán eléri a tetőpontját, így nem fenyeget annak a veszélye, hogy a hullámok végigsöpörnek a szigeten - mint azt a Csendes-óceán más partvidékén tették.

Johnny egész napon át a biztonsági óvintézkedéseknél segédkezett. Mindent, ami mozgatható, tető alá vittek, az ablakokat bedeszkázták, a bárkákat, amennyire csak tudták, partra vontatták. A Repülőhalat négy súlyos horgony tartotta, de a biztonság kedvéért, nehogy a vihar elsodorhassa, kötelekkel még a szigeten álló pandanusokhoz erősítették. A halászok azonban nem aggódtak túlzottan bárkáik miatt, mivel a kikötő a sziget védett oldalán épült. Az erdő részben fölfogja majd az orkán vad erejét.

A levegő forró és nyomasztó volt, szellő sem rebhent. Jóformán nem is volt szükség a televízió képernyőjére és a keleti zónából folyamatosan érkező időjárásjelentésekre, enélkül is tudta mindenki, hogy a Természet óriási produkcióinak egyikére készül. Az égbolt tiszta és felhőtlen volt ugyan, a vihar azonban már előreküldte hírnökeit. Egész nap vad hullámok ostromolták a zátony külső oldalát, míg végül az egész sziget remegni kezdett a víz vad ostromától.

A sötétedés beálltával az égbolt még mindig derült volt, a csillagok szinte szokatlanul fényesen ragyogtak. Johnny Nauruék beton- és alumínium bungalója előtt állt; mielőtt belépett, még egy utolsó pillantást vetett az égboltra, és akkor, a hullámok dübörgésén túl, egy új hang ütötte meg a fülét. Még életében nem hallott ehhez hasonlót. Mint egy hatalmas állat fájdalmas nyögése. A füledt, meleg este ellenére végigszaladt hátán a hideg.

Aztán kelet felé meglátott valamit, ami végképp megfagyasztotta ereiben a vért. Egy egybefüggő, koromfekete fal kúszott fel az égboltra, szabad szemmel is látni lehetett, amint egyre feljebb emelkedik. Johnny hallotta és látta a hurrikán előjeleit, úgyhogy percig sem habozott tovább.

- Éppen érted indultam - mondta Mick, amikor Johnny gondosan becsukta maga mögött az ajtót. Ezek voltak az utolsó szavak, melyeket még meghallott, aztán hosszú ideig semmit.

Néhány másodperc múlva az egész ház megremegett. A nyomában keletkezett hang, hihetetlen erőssége mellett, megdöbbenően ismerős volt. Johnny egy pillanatra visszaemlékezett kalandjának a kezdetére; eszébe jutott a Santa Anna légsűrítő motorjainak dübörgése.

A zúgó hurrikán lehetlenné tett mindenfajta beszélgetést. És szinte hihetetlen, de a hang erőssége még tovább fokozódott, mert olyan áradat zúdult a házra, amit Johnny addig elképzelni sem tudott. A szolid „esik” ige szóba se jöhetett ennek kifejezésére. A tetőn és a falakon keresztülhatoló hangból ítélve, a lezúduló áradatnak már a tömegétől is megfulladna az ember - ha ugyan előbb agyon nem üti.

Mick családja azonban teljes nyugalommal viselte el mindezt. Sőt az apróságok a televízió előtt kuporogtak, és a képernyőt bámulták, noha egyetlen szót sem lehetett érteni. Mrs. Nauru békésen kötögetett - boszorkányos ügyességgel, amit még fiatal korában tanult, és ami máskor mindig elbűvölte Johnnyt, mivel még soha senkit nem látott így kézimunkázni. Most azonban túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy figyelni tudja a kötőtűk bonyolult mozgását, és a pamut varázslatos átalakulását, amint zokni vagy pulóver lesz belőle.

Johnny az őt körülvevő zenebonából megpróbálta kitalálni, mi történik odakint. Az orkán biztosan gyökerestül tépi ki a fákat, darabokra töri a bárkákat, sőt még házakat is romba dönt! De a szél üvöltése és a víz szüntelen, fülsiketítő harsogása minden más hangot elnyomott. Akár ágyúk is döröghettek volna odakint, senki sem hallotta volna.

Johnny Mickre nézett, egy kis biztatást remélve; valamiféle jelzést várt, hogy minden rendben, hamarosan elmúlik a vihar, és az élet visszatér a megszokott kerékvágásba. Mick azonban csak a vállát vonogatta, aztán egy némajátékot rögtönzött: láthatatlan bűvárszemüveget tett föl, és nem létező légzőpipán keresztül vette a levegőt, Johnny azonban egyáltalán nem találta mulatságosnak a dolgot.

Eltűnődött, vajon mi történik a sziget többi részén, de valahogy minden olyan megfoghatatlan volt a számára, kivéve ezt az egyetlen helyiséget és benne az embereket. Úgy tűnt, mintha egyedül csak ők élneek itt, és a hurrikán személy szerint ellenük indított volna támadást. Így várhatta Noé és családja is az őket körülölelő hatalmas áradatot.

Johnny sohasem hitte, hogy egy szárazföldi vihar is megijesztheti, elvégre az „csupán” szél és eső. De a démoni erők tombolása a gyenge kis erőd körül, amelyben menedéket keresett, felülmúlt minden képzeletet. Ha valaki azt mondta volna, hogy a vihar az egész szigetet kifújja az óceánra, bizonyára elhiszi.

Az orkán zúgásán túl hatalmas csattanás hallatszott - de hogy közel-e vagy távol, azt lehetlenség volt megállapítani. Aztán hirtelen kialudtak a lámpák.

A teljes sötétség és a tetőfokát elérő orkán - ez volt Johnny addigi életének egyik legborzalmasabb pillanata. Amíg láthatta barátait, még ha nem is beszélhetett velük, úgy -ahogy biztonságban érezte magát. Most azonban magára maradt az üvöltő éjszakában, tehetetlenül a természet ilyen erőivel szemben, melyek létezéséről eddig nem is álmodott.

Szerencsére csak néhány másodpercig tartott a sötétség. Mr. Nauru felkészült a legrosszabbra is; egy elemes lámpát tartott készenlétben. Amikor újra világos lett, és kiderült, hogy semmi sem változott, Johnny elszégyellte magát előbbi félelme miatt.

Hiába dühöng hurrikán, az élet megy tovább. Most, hogy nem volt televízió, a kicsik játszani kezdtek, képeskönyveiket olvasgatták. Mrs. Nauru folytatta a kötést, mialatt férje a Világélelmezési Szervezet egy Ausztrália halászatáról szóló vastag, térképekkel, táblázatokkal és statisztikákkal illusztrált beszámolóját böngészte. Amikor Mick felállította a dájajátékhoz a bábukat, Johnnynak nem volt nagy kedve a viadalhoz, de megértette, hogy Mick javaslatára ésszerű.

Az éjszaka lassan vánszorgott előre. A hurrikán időnként egy-egy pillanatra alábbhagyott, és a szél zúgása is csöndesült valamit, úgyhogy kiabálva meg lehetett érteni egymás szavát. Senki sem kísérelte meg a beszédet. Mit is mondhattak volna? Az örült harsogás rövid időn belül úgyszólván visszanyeri korábbi erejét.

Éjfél körül Mrs. Nauru felállt, eltűnt a konyhában, majd néhány perc múlva egy kancsó forró kávéval, hat bádögrével és egy tál különféle aprósüteménnyel tért vissza. Johnny eltűnődött, vajon ez lesz-e az utolsó falat az életében, de azért jó étvágyal evett, aztán folytatta Mickkel a vesztés játzmákat.

A dühöngő orkán csak hajnali négykor, mintegy két órával napfölkelte előtt kezdett

alábbhagyni. Ereje lassan csökkent, és megszokott, zúgó szélviharrá szelődült. Egyidejűleg az eső is csöndesült, többé már nem volt az az érzésük, hogy egy vízfal alatt élnek: Öt óra felé még érkezett ugyan néhány vad szellőkés, éppolyan dühöngő erővel, mint a korábbiak, de ezek már a távozó hurrikán utolsó rohamai voltak. Amikor a nap fölkelte a megtépázott sziget fölött, már ki tudtak menni a levegőre.

Johnny felkészült a legrosszabbra, és nem is csalódott. Amikor Mickkel együtt keresztülvergődtek a több tucat kidöntött fán, melyek elzárták az egykor jól ismert ösvényeket, szembetalálkoztak a többi szigetlakóval, akik - hasonlóan egy lebombázott város lakóihoz - kábán tébláboltak a szabadban. Sokan megsebesültek: vagy a fejük volt bepólyálva, vagy a karjuk felkötve, de szerencsére súlyos sérülések nem történtek.

Az igazi csapás az anyagi károkból mutatkozott. Az összes villanyvezeték leszakadt, bár ezeket gyorsan helyre lehetett állítani. Sokkal nagyobb baj volt, hogy tönkrement az áramfejlesztő telep. Egy fa rongálta meg, amely nemcsak egyszerűen kidőlt, hanem előbb kilencven métert repült, aztán mint egy óriási furkósbot, rázuhant az épületre. Még a mellette álló dízelüzem is megrongálódott.

A legrosszabb még hátra volt. Az éjszaka folyamán a szél váratlanul nyugatra fordult, és a szigetet az egyébként védett oldaláról támadta. A halászbárkák nagy része elsüllyedt, többet az orkán kisodort a partra. Azok már csak tűzifának jók. A Repülőhal az oldalára dőlt, jó része víz alá került. Még rendbe lehetett hozni, de hetekbe kerül, amíg újra vízre szállhat.

A romok és a pusztulás ellenére sem látszott senki túlságosan letörtnek. Johnny először meglepődött ezen, aztán lassan megértette az okát. A Nagy-korallzátony lakói számára a hurrikán egyike volt az elkerülhetetlen természeti csapásoknak. Aki itt telepedett le, annak fel kellett készülnie, hogy megfizeti az árát. Ha nem vállalta, bármikor máshová költözhetett.

Amikor Johnny és Mick rátalált, Kazan professzor éppen a delfinmedencét körülvevő, megrongált kerítést vizsgálta.

- Ez legalább hathónapos késedelmet jelent - mondta. - De majd csak kiheverjük. A felszereléseket mindig pótolni lehet, az embereket és a tudást azonban nem. És ezek megmaradtak.

- Mi a helyzet Oscarral? - kérdezte Mick.

- Süket, amíg nem lesz újra áram, de az összes memóriaáramkörre érintetlen.

Ezek szerint egy ideig nincs tanulás - gondolta Johnny. A gonosz szél legalább valami jót is hozott.

Ámbár jóval több bajt is okozott annál, mint amit eddig bárki is felmért. Tessie nővér, a masszív, életrevaló asszony teljes kétségbeeséssel nézte gyógyszerkészleteinek átázott roncsait.

Vágások, zúzódások, még törött végtagok esetén is el tudta látni a betegeket, mint ahogy ezt tette a mai nap hajnaláig. De súlyosabb bajokon már nem tudott segíteni: egyetlenegy fiola penicillinje sem maradt.

Az orkán okozta gyászos helyzetben és hőmérsékletcsökkenésben megfázásokra, lázesetekre, talán még súlyosabb panaszokra is számíthatott. Nos, legjobb lesz, ha nem vesztegeti az idejét, és rádió utánpótlást kér.

Gyorsan összeállította azoknak a gyógyszereknek a listáját, melyekre korábbi tapasztalatai szerint az elkövetkező néhány napban szüksége lesz. Aztán a Hírközlő Központba sietett, ahol azonban újabb csapás érte.

Két elcsüggedt technikus forrasztópákákat melegített egy hordozható petrolgáz tűzhelyen. Körülöttük nagy halom drót és összetört szerszámok, melyeket a tetőn keresztülzuhanó pandanusfa ágai fogtak közre.

- Sajnáljuk, Tess - mondták mind a ketten. - Ha a hét végéig helyre tudjuk állítani az összeköttetést a kontinenssel, az kész csoda lesz. Mostantól kezdve visszatérhetünk a füstjelekre.

Tessie végiggondolta a helyzetet.

- Nincs más választás - mondta. - Hajót kell átküldenünk.

Mindkét férfi keserűen felnevetett.

- Nem hallotta? - kérdezte egyikük. - A Repülőhal félig elmerült, a többi meg a sziget közepén, a fák között parkol.

Amikor Tessie ezt meghallotta - kis túlzással, de csak egy egészen picivel -, sokkal tehetlenebbnek érezte magát, mint bármikor azóta, hogy a főnővér, még mint zöldfülű gyakornokot, egyszer alaposan rendreutasította. Csupán abban reménykedhetett, hogy senki sem betegszik meg,

amíg helyre nem állítják az összeköttetést.

Estig azonban egy sérült, üszkös lábat kellett ellátnia, aztán a professzor sápadtan és reszketve állított be hozzá.

- Tessie, legjobb lesz, ha meghőmérőz. Azt hiszem, lázam van.

Tessie már éjfél előtt biztosan tudta, hogy a professzornak tüdőgyulladása van.

19.

A hír, hogy Kazan professzor súlyos beteg, és nincs mód a megfelelő ápolására, sokkal jobban kétségbe ejtette az embereket, mint a hurrikán okozta károk. A legérzékenyebben azonban mégis Johnnyt érintette.

Tudat alatt, ha nem is fogalmazódott meg benne, a sziget lett végre igazi otthona, a professzor pedig az édesapját helyettesítette, akire már csak halványan emlékezett. Itt biztonságban érezte magát, ami után annyira vágyott, és amit akaratlanul is mindig megtalálni igyekezett. És most ez a biztonság forog veszélyben, mert nem tudnak száz mérföld távolságra, az óceánon keresztül üzenetet küldeni - egy olyan korban, amikor nem probléma a közvetlen kapcsolat a Föld és a Hold, illetve más égitestek között.

Mindössze száz mérföld! De hiszen ő maga nagyobb távolságot tett meg, amikor annak idején a szigetre érkezett. . .

Az emlék hatására, minden kétséget kizáróan, már pontosan tudta, mit kell tennie. Ha a delfinek elhozták őt a Delfin-szigetig, akkor most nyugodtan megtehetik vele a fennmaradó utat a kontinensig.

Biztos volt benne, hogy Susie és Szputnyik, ha felváltva húzzák az akvaplánt, nem egészen 12 óra alatt megtehetik ezt a száz mérföldet. Ez lenne a fizetség az együtt töltött órákért, a zátony körüli közös vadászatokért és felfedezésekért. A két delfin társaságában teljes biztonságban érezte magát az óceánon; a két állat ismerte minden gondolatát, még csak nem is kellett használnia a kommunikátort.

Johnny visszagondolt néhány közös utazásukra. Egyszer Susie Mick nagy akvapláncját vontatva, Szputnyik pedig Johnnyt egy kisebbben, eljutottak a körülbelül tíz mérföldre levő, szomszédos Wreck-sziget zátonyáig. Az utazás alig tartott tovább egy óránál.

De hogyan tudna bárkit meggyőzni arról, hogy ez nem örült, öngyilkos mutatóvány? Csupán Mick értené meg. A többiek bizonyára megakadályoznák, ha sejteneék, mit forgat a fejében. Nos, addig kellene elindulnia, amíg nem szereznek tudomást a tervéről. Mick Johnny várakozásának meglehetősen állt a dologhoz. Nagyon komolyan vette a tervet, de egyáltalán nem örült neki.

- Biztos, hogy meg lehet csinálni - mondta -, de nem mehetsz egyedül.

Johnny megrázta a fejét.

- Gondoltam erre - felelte. Életében most először örült annak, hogy kis növésű. - De emlékezz csak a versenyekre. Hányszor nyertél te? Túl nehéz vagy -csak késleltetnél bennünket.

Johnnynak ebben tökéletesen igaza volt, ezt Mick sem tagadhatta. Még a sokkal erősebb Susie sem tudta őt olyan gyorsan húzni, mint Szputnyik Johnnyt.

Mick ekkor újabb érvvel próbálkozott.

- Több mint 24 órája vagyunk elvágva a kontinenstől. Előbb vagy utóbb csak ide küldenek valakit, hogy megtudják, mi történt, mivel nincs semmi hír rólunk. Lehet, hogy feleslegesen kockáztatod az életed.

- Ez igaz - látta be Johnny. - De kinek az élete a fontosabb, az enyém vagy Kazan professzoré? Ha sokáig várunk, talán már késő lesz. Azonkívül éppen elég tennivalójuk van az embereknek odaát egy ilyen vihar után. Egy hét is beletelhet, amíg eszükbe jutunk.

- Van egy ötletem - mondta Mick. - Mindent előkészítünk, és indulás előtt, ha még mindig nem jön segítség, és a professzor állapota sem javul, újra megbeszéljük a dolgot.

- De nem árulod el senkinek? - aggódott Johnny.

- Hát persze hogy nem. Mellesleg hol van Susie és Szputnyik? Biztos vagy benne, hogy megtalálod őket?

- Igen. Ma kora hajnalban a gát közelében voltak, minket kerestek. Gyorsan itt lesznek, ha megnyomom a SEGÍTS! gombot.

Mick kezdte összeszámolni az ujjain a szükséges felszereléseket.

- Kell egy kulacs víz, lapos műanyag kulacsban. Néhány sűrített étel, egy iránytű, a

búvárfelszerelésed, más nem jut eszembe. Ja, és egy zseblámpa, nem tudod az egész utat nappal megtenni.

- Éjfél körül akarok indulni, akkor az út első szakaszán a hold világít, és valamikor a nap folyamán érnék partot.

- Látom, alapos tervet dolgoztál ki - bólintott Mick, kissé irigy csodálattal. Még mindig reménykedett benne, hogy nem lesz szükség erre a vállalkozásra, valami csak történik közben. De ha nem, minden tőle telhetőt megtesz majd, hogy útnak indítsa Johnnyt a távoli kontinens felé.

A többiekkel együtt nekik is segíteniük kellett a gyors helyreállító munkában, így sötétedésig nem sokkal tehettek. Sőt olyan feladatok is akadtak, amelyeket még alkonyat után, a petróleumlámpák halvány fényénél is folytattak, és a két fiú csak késő este jutott hozzá, hogy befejezzék az előkészületeket.

Szerencsére senki sem látta őket, amikor a kis akvaplánt levitték a kikötőbe, és a felborult és összetört bárkák között vízre bocsátották. A felszereléseket és a háموkat már hozzáerősítették. Már csak a delfinek hiányoztak - és a végső, szükséges indok az indulásra. Johnny Micknek adta a kommunikátort.

- Próbáld hívni őket. Én addig beugrom a kórházba. Tíz percen belül itt leszek.

Mick fogta a kis szerkezetet, és a mélyebb vízbe gázolt. A parányi számlap foszforeszkáló betűi tisztán látszottak, de erre nem volt szükség, mert akárcsak Johnny, ő is vakon tudta használni a kommunikátort.

Lemerült a meleg, nedves sötétségbe, és végigfeküdt a korall-homokon. Egy pillanatig habozott, ha akarná, most még visszatarthatná Johnnyt. Mondjuk, nem csinál semmit a kommunikátorral, és aztán azt mondja, hogy a delfinek egyáltalán nem jelentkeztek. Mindamellet előfordulhat, hogy valóban nem jönnek.

Nem, nem tudja becsapni a barátját, még hajó oka van is rá, még ha óvni akarja is őt, nehogy kockára tegye az életét. Csupán abban reménykedhetett, hogy Johnnyt a kórházban jó hírrel fogadják: a professzor túl van a veszélyen.

Azon tűnődve, vajon egész életében bánni fogja-e tettét, Mick megnyomta a SEGÍTS! gombot, és a sötétben jól hallotta a halk zümmögést. Tizenöt másodpercet várt, aztán újra meg újra megnyomta.

Ami Johnnyt illeti, nem áltatta magát. Amint zseblámpája fényét követve végigment a parton, majd a közigazgatási központba vezető ösvényen, számot vetett azzal a lehetőséggel, hogy talán utoljára lépeget itt a Delfin-szigeten, hogy talán nem éri meg már a holnapi napot sem. Ez olyan teherterhelés volt, amellyel kevés hozzá hasonló korú fiúnak kellett szembenéznie, de ő ezt önként vállalta. Nem tartotta hősnak magát, csupán csak a kötelességét tette. Boldog volt a szigeten, olyan életformát talált itt, amely mindent megadott neki, amire szüksége volt. Ha meg akarja őrizni, akkor most harcolnia kell érte - ha kell, az élete árán is.

A kórház alacsony épülete, amelyben egy évvel ezelőtt pecsenyévé égett hajótörötként ébredt, némán állt a sötétben. A függönyök mind összehúzva, csupán egyetlen ablakból szűrődött ki a petróleumlámpa sárga fénye. Johnny nem tudta megállni, hogy be ne lessen a kivilágított szobába: az iroda volt, és Tessie nővér ott ült az íróasztalnál. Egy nagy füzetbe vagy naplóba írt, és teljesen kimerültnak látszott. Többször a szeméhez emelte a kezét, és Johnny döbbenetesen eszmélt rá, hogy a nővér sír. A felismerés, hogy ez az erőteljes, életrevaló asszony sír, elég bizonyíték volt arra, hogy a helyzet kétségbeejtő. Talán már el is késett - gondolta Johnny hirtelen elszoruló szívvel.

A helyzet, ha nem is ennyire kétségbeejtő, de meglehetősen súlyos volt. A nővér kissé összeszedte magát, a megszokott, hivatalos kifejezést erőltette arcára, amikor Johnny halkán kopogott, és belépett az irodába. Valószínűleg mindenki mást kidobott volna, aki ebben az éjszakai órában zavarja, de Johnnyt már kezdettől fogva a szívébe zárta.

- Nagyon beteg - suttogta. - A megfelelő gyógyszerekkel néhány óra alatt rendbe hozhatnám. De mivel... - Tehetetlenül megvonta a vállát, majd hozzátette: - És nemcsak a professzor, két másik betegem is van, akiknek tetanusz elleni injekciókra lenne szükségük.

- Ha nem kapunk segítséget - mondta halkán Johnny -, gondolja, hogy túléli?

Tessie nem válaszolt; ez a hallgatás éppen elég volt, Johnny egy percig sem tévovázott.

Amikor visszatért a partra, Susie-t Mick már az akvapján elé fogta, Szputnyik pedig türelmesen várakozott mellette.

- Öt perc alatt itt voltak - mondta Mick. - Majd frászt kaptam, amikor megjelentek a sötétben.

Nem vártam őket ilyen gyorsan.

Johnny megsimogatta a két vizesen csillogó testet, és a két delfin gyengéden hozzádörgölődött. Vajon hol és hogyan vészelték át a vihart, tűnődött Johnny, mivel nem tudta elképzelni, hogy a sziget körül élő tengerlakók közül bárki is túlélhette a katasztrófát. Szputnyik hátszonya mögött volt ugyan egy vágás, de egyébként a hurrikán semmilyen nyoma sem látszott rajtuk.

Kulacs víz, iránytű, zseblámpa, lezárt élelmiszeres doboz, békalábak, bűvárszemüveg, légzőpipa, kommunikátor - Johnny valamennyit ellenőrizte.

- Kösz mindent, Mick. Hamarosan visszajövök.

- Nagyon szeretném, ha veled mehetnék - jegyezte meg Mick fojtott hangon.

- Nincs miért aggódnod - mondta Johnny, bár ebben már nem volt egészen biztos. - Szputnyik és Susie majd vigyáznak rám, nem igaz? - Mivel semmi más nem jutott eszébe, amit még mondhatna, elhelyezkedett az akvaplánon, jelt adott az indulásra, és búcsút intett szomorú barátjának, miközben Susie nekivágott vele a tengernek.

Éppen idejében hagyta el a szigetet, még látta a part felé közeledő, imbolygó lámpafényeket. Amint eltűnt az éjszakában, kis lelküsmeret-furdalást érzett, hogy Micknek egyedül kell szembenéznie a botrányal.

Meglehet, hogy százötven évvel ezelőtt Mary Watson a partnak éppen erről a részéről vágott neki végzetes menekülési kísérletének, abban a kis vastartályban lebegve gyermekével és a haldokló inassal. Milyen különös, az űrhajók és az atomenergia korában, amikor a különböző bolygókon településeket létesítenek, majdnem ugyanúgy kell cselekednie, méghozzá ugyanarról a szigetről indulva el.

De lehet, hogy mégsem volt olyan különös. Ha nem hallotta volna a történetet, talán nem támad az az ötlete, hogy megismételje. És ha sikerrel jár, akkor Mary Watson nem halt meg hiába, azon az elhagyatott zátonyon, negyven mérföldre északra.

20.

Johnny boldogan engedte át a delfineknek a navigálást, amíg jócskán maguk mögött nem hagyták a zátonyt. Csodálatos hangradarrendszerük, amely a sötét óceánt Johnny számára nem érzékelhető visszhangokkal töltötte meg, pontosan meghatározta haladási irányukat. Harmincméteres körzetben minden tárgyat, minden nagyobb halat jelzett nekik. Több millió évvel az előtt, hogy az ember feltalálta a radart, a delfinek (akárcsak a denevérek) már minden részletében tökéletesítették azt. Igaz, hogy ők hang- és nem rádióhullámokat használnak, de az elv ugyanaz.

A tenger hullámzott, de nem túl erősen. Néha sűrű vízpermet zúdult Johnnyra, időnként az akvaplán orra belefűrődött egy hullámba, de legnagyobbbészrét kényelmesen siklott tova a felszínen. A sötétben nehéz volt megállapítani a sebességet. Ha felkapcsolta zseblámpáját, úgy tűnt, örült gyorsasággal szelik a vizet, de Johnny tudta, hogy legfeljebb tíz mérfölddel haladhatnak.

Johnny az órájára nézett. Tizenöt perc már eltelt, és amikor hátranézett, nyomát sem látta a szigetnek. Azt hitte, lát még néhány fénypontot, de már azok is eltűntek. Már jó pár mérföldre távolodott a szárazföldtől, sebesen száguld az éjszakában, egy olyan küldetést vállalva, amely egy évvel ezelőtt még megrémítette volna. Mégse félt - vagy legalábbis uralkodni tudott félelmén, mivel tudta, hogy barátok vannak mellette, akik meg tudják védeni őt a bajban.

Ideje volt, hogy beállítsa az irányt. A navigáció már nem okozott problémát. Ha csak megközelítően is nyugatnak tart, előbb vagy utóbb kiköt Ausztrália több ezer mérföld hosszú partszakaszának valamelyik részén. Amikor ránézett az iránytűjére, legnagyobb meglepetésére látta, hogy nincs szükség irányváltoztatásra. Susie pontosan nyugat felé úszott.

Az állat értelmének ilyen nyilvánvaló, közvetlen bizonyítékát Johnny eddig még sohasem tapasztalta. Mick SEGÍTS! jelzése elegendő volt. Nem kellett pontosabban meghatározni, melyik irányból várható a segítség; Susie már tudta, mint ahogy valószínűleg ismerte a queenslandi partvonal minden centiméterét.

De vajon a tőle telhető legnagyobb sebességgel úszik-e? Johnny habozott: hagyja rá, vagy tudassa vele küldetésének sürgősségét? Végül úgy döntött, hogy abból baj nem származhat, ha megnyomja a GYORSAN billentyűt.

A jeladás pillanatában gyenge rántást érzett, de nem tudta megállapítani, vajon növekedett-e valamit is a sebesség. Talán elég a pusztá figyelmeztetés. Johnny bizonyos volt benne, hogy Susie

pontosan tudja, mit tesz, és a legmegfelelőbb sebességet alkalmazza. Ha gyorsabb úszásra ösztökélné, csak kifárasztaná.

Komor feketeség vette körül, mivel a hold még nem foglalta el őrhelyét, és az orkán által ittfelejtett, alacsonyan szálló felhők jóformán teljesen eltakarták a csillagokat. Még az óceán megszokott foszforeszkálása is eltűnt; meglehet, hogy a tenger mélyének csillogó lényei még nem tértek magukhoz a hurrikán okozta megrázkódtatástól, és amíg el nem múlik ez a sokkhatás, nem világítanak. Pedig Johnny örült volna barátságos csillogásuknak. Voltak pillanatok, amikor megrémítette a koromsötét éjszakában való eszeveszett száguldás. És ha észrevétlenül egy hatalmas hullám - vagy akár egy szikla - tornyosul fel előtte, miközben orrával mintegy nyolc centiméterrel a víz fölött siklik tova? Hiába bízott Susie-ban, időről időre felágaskodott benne ez a félelem, amit minden alkalommal le kellett gyűrnie.

Csodálatos pillanat volt, amikor a keleti égbolton megpillantotta a hold első, halvány fényeit. Az eget még mindig sűrű felhőtakaró borította, és bár magát a holdat nem láthatta, sugarainak derengése egyre világosodott körülötte. Nem lehetett kivenni egyetlen részletet sem, de hogy láthatta a horizontot, már önmagában ez visszaadta lelki nyugalomát. Most legalább saját szemével is meggyőződhetett arról, hogy sem szikla, sem zátony nem állja útját. Susie víz alatti érzékelő képessége sokkal kifinomultabb volt, mint gondolta.

Amint mélyebb vizekre értek, a kellemetlen, fodrozódó kis hullámok, amelyeken az akvaplán eddig bukdácsolt, elmaradtak. Ehelyett hosszú, egymástól több méter távolságban görgő hullámok hátán suhantak tovább. Aligha tudta megállapítani a magasságukat, mivel hason feküdt, és így a valóságosnál sokkal nagyobbak látta őket. Susie félúton felhágott a hosszú, lapos emelkedőre, aztán a mozgó hullámhegy tetején az akvaplán egy pillanatra a levegőbe emelkedett, majd lesiklott a völgybe - és az egész mutatvány kezdődött újra előlről. Johnny már régen megtanulta, hogy rábízta magát a hullámhegyekre és -völgyekre, és ügyesen egyensúlyozzon az akvaplánon. Akárha biciklizne, teljesen ösztönösen cselekedett.

A fogyó hold sarlója végre keresztültörte magát a felhőkön. Johnny csak most látta igazán a körülötte hömpölygő, végtelen víztömeget, az óriási hullámokat, amint kifogyhatatlanul belevesznek az éjszakába. Fehér tarajuk ezüstösen csillogott a holdfényben, és ez még jobban kihangsúlyozta a hullámvölgyek mély feketeségét. Az akvaplán hol sötét völgyekbe szállt alá, hol meg gördülő hullámhegyek tetejére kapaszkodott fel, mintha csak éjszakából nappalba, nappalból éjszakába utazna.

Johnny megnézte az óráját. Négy órája vannak úton. Ez, kis szerencsével, negyven mérföldet jelent, és azt is, hogy nem lehet már messze a hajnal. A világosban könnyebb lesz legyűrnie álmoságát. Kétszer már elbóbiskolt, lecsúszott az akvaplánról, és prüsszkölve tért magához a sós vízben. Egyáltalán nem volt kellemes érzés ott lebegni a sötétben és várni, amíg Susie visszafordul, és felszedi.

A keleti égbolt lassan világosodott. Amint hátranézett, a felkelő nap első sugarait várta, Johnny visszaemlékezett arra a napfölkeltére, amelyet a Santa Anna roncsairól látott. Milyen elhagyatottnak érezte magát akkor, és a trópusi nap milyen könyörtelenül fölégette! Most nyugodt és bizakodó volt, bár vissza már nem fordulhatott, hiszen mindkét irányban ötven mérföldnyi tenger választotta el a szárazföldtől. A naptól sem kellett többé félnie, bőre már csokoládébarnára sült.

A hirtelen felbukkanó nap elűzte az éjszakát, és amint a hátán érezte a sugarak melegét, Johnny megnyomta az ÁLLJ gombot. Ideje volt, hogy Susie-nak pihenőt adjon. Hadd szerezze meg reggeli táplálékát. Johnny lecsúszott az akvaplánról, előreúszott, meglazította a hámat - Susie pedig felszabadultan, vidáman a levegőbe szökellve elúszott. Szputnyiknak nyoma sem volt; talán valahol másutt vadászik, mihelyt azonban hívják, azonnal jön.

Johnny feltolta bűvárszemüvegét, a szertespiccelő vízcseppek miatt egész éjszaka viselte, és lovaglólülésben elhelyezkedett a himbálódzó akvaplánon. Egy banán, két húsos tekercs és egy korty narancslé - ennyi elegendőnek is bizonyult reggelire. A többi későbbre hagyta. Ha minden simán megy, akkor is legalább 5-6 órai utazás áll előtte.

Tizenöt perces pihenőt hagyott a delfineknek, ő pedig ezalatt az akvaplánon fekve, a hullámok hátán ringatózott. Aztán megnyomta a hívó gombot, és várta, hogy az állatok visszatérjenek, öt perc múlva kezdett kicsit aggódni. Ennyi idő alatt három mérföldet is megtehetnek, de csak nem mentek ilyen messzire? Aztán rögtön megnyugodott, mihelyt meglátott egy ismerős hátúszót, amint a vizet szelve egyenesen feléje tart.

Egy pillanattal később azonban hirtelen felült. Ez az úszó természetesen ismerős volt, de nem

az, amelyet várt. Egy kardszárnyú delfinhez tartozott.

Az a néhány perc, amíg Johnny szembenézett a harminc csomóval közeledő váratlan halállal, szinte örökkévalóságnak tűnt. Aztán egy halvány reménysugár csillant föl benne, és bizakodni kezdett. Az állat minden bizonnyal az ő jeladására jött ide, lehetséges, hogy...?

Igen. Amint a hatalmas fej mindössze egy-két méterre tőle a felszínre emelkedett, felismerte az ellenőrző szerkezet áramvonalas dobozát, amely még mindig szilárdan ült a masszív koponyán.

- Halálra ijesztettél, Hóka! -mondta Johnny, miután magához tért az ijedtségtől. -Légy szíves, máskor ne csinálj ilyet!

Mindamellet még most sem érezhette magát teljes biztonságban. A legutolsó jelentések szerint Hóka továbbra is csak halat evett, legalábbis a delfinek részéről nem érkezett semmilyen panasz. De Johnny nem volt sem delfin, sem Mick.

Az akvaplán erős hintázásba kezdett, amint Hóka nekiment, és Johnny egyebet nem tehetett, mint hogy erősen kapaszkodott, nehogy a vízbe pottyanjon. Ez azonban csupán egy gyenge lökés volt - a leggyengébb, ami egy négy és fél méteres jószágtól kitelik, - és amikor Hóka ugyanezt a manővert a másik oldalról szándékozta megismételni, Johnny már sokkal jobban érezte magát. Nem volt kétséges, hogy csupán barátkozni akart, és Johnny egy néma, de hálás „köszönömöt” küldött Micknek.

Kicsit ugyan még remegve, Johnny kinyújtotta a karját, és megveregette Hóka hátát, amikor az hangtalanul, könnyedén elsiklott mellette. Bőre éppen olyan ruganyos tapintású volt, mint a delfineké - ami persze nagyon is érthető. Nehéz volt elképzelni, hogy a tengerek réme szintén egyfajta delfin, csupán valamivel nagyobb a többinél.

Úgy látszik, értékelte Johnny meglehetősen ideges simogatását, mert visszatért, újabb kedveskedést várva.

- Remélem, egyedül vagy, teljesen egyedül - mondta Johnny barátságosan. Aztán hirtelen megfagyott ereiben a vér.

Hóka nem volt magában, nem is volt szükségszerű, hogy egyedül legyen. Lovagja kényelmesen közeledett feléjük - teljes kilencméteres hosszával.

Csak a hím állatnak van ekkora hátúszója, hosszabb, mint egy ember. A hatalmas fekete háromszög, akár egy vitorla, lassan közeledett az akvaplán felé, amelyen Johnny szoborrá merevedve ült. Csupán egyetlen gondolat motoszkált a fejében: „Ezt nem kondicionálták - nem úszkált békés egyetértésben Mickkel.”

Ez volt a legnagyobb állat, amelyet Johnny valaha is látott. Akkorának tűnt, mint egy hajó. Hóka mellette közönséges delfin. De mégis ő volt a helyzet ura - vagy úrnője -, mert amikor hatalmas társa lassan az akvaplán körül kezdett cirkálni, Hóka a belső pályán körözött, mindvégig Johnny és a hím állat között maradva.

Egy ízben megállt, és fejét jó másfél méterre kiemelve a vízből, Hóka háta fölött egyenesen Johnnyra bámult. Éhség, értelem és kegyetlenség tükröződött azokban a szemekben - vagy csak Johnny felajzott képzeletének tűnt úgy? -, de barátságnak nyoma sem volt. És a kör egyre szűkült, néhány percen belül még nekinyomja Hókat az akvaplánnak.

Hókának azonban más elképzelései voltak. Amikor kísérője már három méterre megközelítette az akvaplánt, és minden más kilátást elfogott Johnny elől, hirtelen feléje fordult, és gyengén oldalba bökte. Johnny a vízen keresztül tisztán hallotta az „ütődést” - ettől egy kisebbfajta hajó biztosan léket kapott volna.

A hatalmas állat megértette a gyengéd figyelmeztetést, és Johnny óriási megkönnyebbülésére egyre távolabb került tőle. Tizenöt méter után egy újabb kis zsörtölődés, majd egy másik oldalba lökés következett. És ezzel befejeződött a közbjáték. Hóka és kísérője pillanatok alatt eltűntek Johnny szeme elől, egyenesen észak felé tartva. Amint figyelte távolodásukat, Johnny ráeszmélt, hogy éppen szemtanúja volt, amint egy kegyetlen szörnyeteg papucsférjje juhászodik. Eltiltották az étkezések közötti extra falatozástól.

Jó időbe tellett, amíg újra összeszedte magát. Még soha életében nem félt ennyire, és ezt egyáltalán nem szégyellte; akadt éppen elég más is, ami miatt féltetett. Végül abbahagyta az állandó hátratekintést - vajon mi történik mögötte? -, és rátért a dolgok lényegére. Első kérdés: hol van Susie és Szputnyik?

Johnny nyomukat sem látta, de ez egyáltalán nem lepte meg. Bizonyára észrevették a kardszárnyúakat, és bölcsen távol tartották magukat. Még ha bíztak is Hókában, okosabbak voltak annál, semhogy közel kerüljenek a párjához.

Egészen elijesztették volna őket, vagy - még elgondolni is borzasztó - ellenségeik talán már fel is falták mindkettőt? Ha nem térnek vissza, Johnny tudta, hogy neki is vége, mivel legalább negyven mérföldre van az ausztrál partoktól.

Nem merte újra megnyomni a hívógombot; képes, és visszahozza a kardszárnyúakat, pedig egyetlen porcikája sem kívánta még egyszer átélni azt, még ha biztos lehetett is benne, hogy ugyanolyan szerencsés vége lesz az egésznek. Nem tehetett mást, mint ült és várt, körbefürkészte a tengert, egy normál nagyságú hátúszó után kutatott, amely nem magasabb harminc centiméternél.

Tizenöt végtelen hosszú perc múlva, déli irányból Szeptnyik és Susie közeledett. Valószínűleg megvárták, míg megtisztul a terep. Johnny még soha életében nem örült úgy senki emberfiának, mint amilyen boldogan most a két delfint köszöntötte. Amikor lecsúszott az akvaplánról, hogy megerősítse a hámat, gyengéden megveregette, megcirógatta őket, és beszélt hozzájuk, mintha csak értenék őt. Valóban megértették, noha csak néhány szót tudtak angolul, de nagyon érzékenyen reagáltak Johnny hanghordozására. Mindig tudták, mikor örül, vagy mikor mérges, és minden bizonnyal most is osztoztak vele a megkönnyebbülés eme fergeteges érzelmkitörésében.

Bekapcsolta Szeptnyik hámjának a csatjait, ellenőrizte, hogy szabadon maradtak-e az orrnyílása és uszonyai, majd visszamászott az akvaplánra. Amint végighasalt rajta, és megtalálta a helyes egyensúlyt, Szeptnyik máris elindult.

De nem nyugat felé, Ausztrália irányába tartott, hanem délnek fordult.

- Hé! - kiáltott Johnny. - Rossz irányba mész!

Aztán eszébe jutottak a kardszárnyúak és rájött, hogy ez nem is olyan rossz ötlet. Hagyta, hadd menjen Szeptnyik a saját feje után, aztán majd meglátja, mi történik.

Johnny még sohasem utazott ilyen gyorsan az akvapiánon, mint most. Bár a sebesség, ilyen közel a vízhez, meglehetősen csalóka volt, de nem lepte volna meg, ha 15 csomót (kb. 30 kilométert) tennének meg óránként. Szeptnyik húsz percen át tartotta az irányt, aztán, ahogy ezt Johnny remélte és várta nyugatnak fordultak. Ha szerencséjük van, semmi sem állja útjukat Ausztráliáig.

Időről időre hátranézett, nem követik-e, de egyetlen hatalmas hátúszó sem bukkant fel a mögötte elterülő végtelenségben. Egy ízben egy nagy rája szökött a víz fölé, néhány száz méterre tőlük, egy pillanatra a levegőben maradt, akár egy óriási, fekete denevér, aztán nagy csobbanással, amit több mérföldnyi távolban is hallani lehetett, visszazuhant a tengerbe. Az óceán nyüzsgő életének ez volt az egyetlen megnyilvánulása, amit Johnny útjának második szakaszában látott. Kilenc óra felé Szeptnyik lassítanj kezdett, de azért továbbra is elég erővel húzott. Johnny nem akart addig megállni, míg meg nem pillantja a partot; akkor majd Susie-t köti be, aki ezalatt jól kipihenhetette magát. Amennyiben helyesen ítélte meg a sebességet, Ausztrália nem lehet már tíz mérföldnél messzebb, és minden pillanatban felbukkanhatnak partjai.

Eszébe jutott, annak idején hogyan pillantotta meg a Delfin-szigetet, hasonló, mégis olyan más körülmények között. Olyan volt, mint a látóhatár szélén, a forró ködpárában lebegő kis felhő. Ami felé most közeledett, az nem sziget volt, hanem egy óriási kontinens, több ezer mérföld hosszú parsai. Még a leggyengébb navigátor sem téveszthetne el egy ilyen célpontot -neki pedig kettő volt a legjobbak közül. Nem aggódott de kezdett kicsit türelmetlenné válni.

A partot akkor pillantotta meg először, amikor egy szokatlanul nagy hullám a magasba emelte az akvaplánt. Akaratlanul is felnézett, amikor egy pillanatig a hullám taraján lebegett. És ott, messze előtte egy fehér vonalat látott, amely a látóhatár teljes hosszában nyúlt végig...

Szíve a torkában dobogott, és érezte, hogy tüzel az arca. Csupán kétórányira van a biztonság és a professzor számára a segítség. Hosszú szánkózása az óceánon hamarosan befejeződik.

Fél óra múlva egy nagyobb hullám hátáról még jobban szemügyre vehette az előtte húzódó partot. És ekkor rájött, hogy a tenger még nem fejezte be a vele való cicázást, a legnehezebbje még hátra van.

21.

A hurrikán két nappal ezelőtt múlt el, de a tenger még emlékeztetett rá. Amint közeledett a parthoz, Johnny kivehette a magányos fákat, házakat és a távolabb fekvő hegyek halványkék púpjait. A rettentő hullámokat is látta és hallotta maga előtt. Dübörgésük betöltötte a levegőt; az északról délnek húzódó partszakasz teljes hosszában fehér sapkás hegyek ostromolták a szárazföldet. Az óriási hullámok megtörték, amikor nekiütődtek a meredek partnak. Akár egy botladozó és földre zuhanó ember, a törés

pillanatában a hullámok is felgyorsultak, és amikor végleg szétfúzódtak, sűrű permetfelhőt hagytak maguk után.

Johnny hiába keresett egy rést valahol a hömpölygő, dübörgő vízfal mentén. Ameddig csak a szem ellátott - és ha felállt az akvaplánon, több mérföldnyire is ellátott -, az egész partvonalon ugyanaz volt a helyzet. Órákat is elvesztegethet, amíg felkutat valami védett öblöt vagy folyótorkolatot, ahol biztonságban kiköthetne. Legjobb lesz, ha egyenesen nekivág, mégpedig gyorsan, mielőtt elveszíti a hidegvérét.

A szükséges felszerelés vele volt, de még sohasem használta. A part közvetlen közelében levő kemény, lapos korallok a Delfin-szigeten lehetlenné tették a hullámlovaglást; ott nem voltak enyhe, víz alatti lejtők, amelyen a bukóhullámok a partra gördülhettek volna. Mick azonban gyakran mesélt neki lelkesedve a „hullámok elkapásának” technikájáról, és ez nem hangzott túl bonyolultnak. Ki kell várni, hol kezd megtörni a hullám, majd örült evezésbe kezdeni, amikor egy közeledik. Aztán semmi más teendő sincs, mint megkapaszkodni az akvaplánban, és imádkozni, nehogy leborítson. A többi már a hullám dolga.

Igen, ez egyszerűen hangzik - de vajon meg tudja-e csinálni? Egy buta vicc jutott eszébe: „Tudsz hegedülni?” - „Nem tudom, még sohasem próbáltam.” Itt a kudarcnak azonban sokkal komolyabb következményei lennének, mint néhány hamis hang.

Fél mérföldre a szárazföldtől Johnny leállította Susie-t, és kioldotta a hámot. Aztán, bár nem szívesen, elvágta a deszkalaptól; semmi értelme, hogy ott csapdosson körülötte, amikor a hullámok tetején száguld. Rengeteg munkát ölt a hám elkészítésébe, és most sajnálta eldobni. De aztán eszébe jutottak Kazan professzor szavai: „Felszerelést mindig lehet pótolni.” Ez most csak bajt okozna, tehát meg kell szabadulni tőle.

A két delfin még mindig mellette úszott, mialatt ő a part felé evezett, békalábával hajtva az akvaplánt, de pillanatnyilag semmiben sem segíthettek neki. Johnny eltűnődött azon, hogy amilyen kiváló úszók, vajon tudnának-e akár magukon is segíteni ebben a sístergő kavargásban. Delfinek gyakran bajba jutottak már ilyen partokon, és Johnny nem akarta Susie-t és Szputnyikot ilyen veszélynek kitenni.

Ez a hely megfelelőnek látszott: a bukóhullámok a parttal párhuzamosan futottak, egyenletességüket nem törték meg keresztirányban visszaverődő hullámok. És itt embereket is látott, akik az alacsony homokbuckák tetejéről figyelték a hullámverést. Talán már őt is észrevették; mindenesetre segítségére lehetnének a partra jutásban.

Felállt az akvaplánon, és vadul integetett - nem könnyű mutatvány ilyen labilis talapzaton. Igen, meglátták; a távoli alakok hirtelen izgatottá váltak, és néhányan feléje mutogattak.

Aztán Johnny észrevett valamit, ami egyáltalán nem vidította fel. A homokbuckákon legalább egy tucat akvaplán volt, egy részük kocsikra rakva, a többi pedig függőlegesen a homokba szúrva. Mindegyik kint a szárazföldön - egyetlenegy sincs a tengeren! Mick gyakori elbeszéléseiből Johnny tudta, hogy az ausztrálok a világ legjobb úszói és hullámlovasai. Most mind ott álltak, és reménykedve várakoztak partra vontatott felszereléseikkel, de józanabbak voltak annál, mintsem bármit is megkíséreljenek ilyen tengeren. Ez egyáltalán nem volt biztató látvány olyasvalaki számára, aki most először kísérelte ezt a mutatvánnyal.

Johnny lassan evezett tovább, a morajlás egyre erősödött előtte. Eddig a mellette elhaladó hullámok egyenletesek voltak, nem törtek meg, most azonban tarajuk fehéren fodrozódott. Mintegy száz méterre tőle kezdtek megtörni, és dübörögve zuhantak a part felé, itt azonban Johnny még a senki földjének biztonságában volt, a tenger és a bukóhullámok között. A hömpölygő hullámok, amelyek akadály nélkül gördültek tova több ezer mérföldön át a Csendes-óceán nyílt vizein, körülbelül néhány méternyire Johnny mögött kezdtek először érezni a szárazföld vonzását és ellenállását. Ezután perceik már meg voltak számlálva, mielőtt ezernyi darabra törtek a parton.

Johnny jó ideig ringatózott a tarajos hullámokon, kifigyelve viselkedésüket, megjegyezve, hol kezdenek megtörni, érezve, de nem engedve erejüknek. Egyszer vagy kétszer ugyan majdnem a vízbe ugrott, de az életösztön vagy valamiféle óvatosság visszatartotta. Tudta, mihelyt megteszi, mindenek vége.

A parton állók egyre izgatottabbak lettek. Néhányan visszafelé küldték, amit Johnny ostobaságnak tartott. Mit képzelnek, hova menjen? Aztán rájött, hogy segíteni próbálnak - figyelmeztették a hullámokra, amelyeket semmiképpen sem szabad elkapnia. Egyszer, amikor már majdnem evezni kezdett, a távolból figyelők kétségbeesetten integettek, hogy csak előre, de Johnny az

utolsó pillanatban elvesztette a fejét. Amikor látta, hogy az elszalasztott hullám gyenge fodrozódással ért partot, belátta, hogy követnie kell a kintiek tanácsát. Ők a szakértők, ők ismerik ezt a partot. Legközelebb azt csinálja majd, amit javasolnak.

Johnny az akvaplánt pontosan a szárazföld irányában tartotta, mialatt figyelte a háta mögött közeledő hullámokat. Itt jön egy, amely a tengerből felbukva mindjárt megtörik; taraját fehér tajtéksipkák borították. Johnny gyorsan a partra nézett, fél szemmel látta a hadonászó alakokat, amint eszeveszetten integetnek: tovább előre. Ez az.

Johnny most minden mást elfelejtett, teljes erejéből krallozott, hogy a tőle telhető legnagyobb sebességgel haladhasson. Az akvaplán látszólag alig engedelmeskedett, jóformán csak vánszorgott a vízen. Nem mert hátranézni, de tudta, hogy a hullám gyorsan emelkedik mögötte, morajlása egyre közeledett.

Aztán a hullám elkapta az akvaplánt, és az ő örült krallozása teljesen feleslegessé vált. Egy szinte megsemmisítő erő hatalmába került, úgyhogy az ő parányi ereje sem segíteni, sem pedig ellenállni nem tudott. Csupán behódolhatott neki.

Amikor a hullám a hátára kapta, Johnnyt hirtelen valamiféle nem várt nyugalom szállta meg; az akvaplán majdnem olyan biztosan siklott, akár ha síneken futna. Bár ez pusztán illúzió volt, látszólag mégis mintha csendesedett volna körülötte a világ, amint maga mögött hagyta a zajos kavardást. Csupán a körülötte fortyogó tajték kavargó sistergését észlelte, a fején átbukó habzó víz szinte teljesen megvakította. Hasonlóan a megvadult lovat szőrén megülő lovashoz, aki az arcába csapódó sörénytől semmit sem láthat.

Az akvaplánt ügyes kezek szerkesztették, és Johnnynak is jó volt az egyensúly érzéke; így aztán sikerült fönntartania magát a hullámokon. Jóformán automatikusan mozgott előre és hátra, hogy megtalálja a megfelelő súlyelosztást, és vízszintesen tartsa járművét. A habzó tajték a hullámvonal közepén húzódott vissza, így Johnny feje és válla elkerülte a morajló, szemét elborító vízpermetet, csupán a szél fújta az arcába.

Helyezet előnyösen alakult, legalább 30-40 mérföldes sebességgel haladt. Sem Susie, sem Szputnyik - de még Hóka sem vehette volna fel vele most a versenyt. Olyan rettentő hullámtarajon egyensúlyozott, hogy hinni sem akart a szemének; szinte beleszédült, ha lenézett az alatta tátongó mélységbe.

Alig száz méterre volt már a part, és a hullámok, röviddel végső összeomlásuk előtt, rendszertelen kavardásba kezdtek. Johnny tudta, hogy ez a legveszélyesebb pillanat. Ha most elkapja egy, a tenger fenekére nyomja. Érezte, hogy az akvaplán himbálódzni kezd alatta - orra belefúródik az émelyítő mélységbe, amely mindennek a végét jelentené. A hullám, amelyet meglovagolt, rettenetesebb volt minden tengeri szörnynél - és sokkal, de sokkal erőteljesebb. (Ha nem akadályozza meg az akvaplán előrebillenését, lecsúszik a hullámlejtőn; a magasba emelkedő vízhegy pedig egyre nő, nő, míg végül ráborul.)

Óvatosan hátrább csúszott az akvaplánon, így az eleje lassan emelkedni kezdett. Nem mert túlságosan hátracsúszni, különben még lesodorhatná a hullám, a következő pedig összezúzná.

A hullámhegy lassan süllyedni kezdett alatta, és ő is vele, az akvaplánt sikerült szintben tartania, amint belemerült a laposodó hullámba. Aztán a tajték enyhe dombocskává alakult, a part hullámtörő fala megfosztotta minden erejétől. A most szertelenül kavargó tajtékon keresztül az akvaplán továbbra is előresiklott, akár a saját lendülete által hajtott nyílvevessző. Aztán egy hirtelen rázkódás, egy hosszú, kígyóvonalas csúszás - és Johnny hullámzó tenger helyett mozdulatlan homokban találta magát.

Ugyanabban a pillanatban erős kezek ragadták meg, és segítettek talpra. Körülötte nagy hangzavar keletkezett, de Johnny fülében még mindig ott zúgott a tenger harsogása, úgyhogy csak félmondatok jutottak el a tudatáig: „Örült, ostoba gyerek! Szerencsésen megúsztá! Nem idevalósi kölyök.”

- Jól vagyok - motyogta Johnny.

Aztán a tenger felé fordult, vajon a bukóhullámok mögött meglátja-e Susie-t és Szputnyikot. De a megdöbbenő valóság láttán rögtön meg is feledkezett róluk.

Amikor a part felé zúgó-tajtéktzó, hegy nagyságú hullámokra bámult, csak akkor fogta fel igazán, min is ment keresztül. Nincs ember a földön, aki úgy érezné, még egyszer végigcsinálhatja az egészet; valóban szerencséje volt, hogy élve megúsztá.

Az átéltek hatására lába remegni kezdett, hálás volt, hogy leülhetett, két kézzel kapaszkodott

az őt befogadó, biztonságos ausztrál fövénybe.

22.

- Most bemehetsz - mondta Tessie nővér. - De ne feledd, csak öt percre. Még elég gyenge, és nem heverte ki legutóbbi látogatóját.

Johnny hallott a történeletről. Két nappal ezelőtt Mrs. Kazan rajtaütött a szigeten, akár „egy kozákcsapat”, ahogy valaki némi túlzással jellemezte az esetet. Megpróbálta a professzort erőszakkal magával hurcolni Moszkvába, hogy ott ápolják; és a terv meghiúsítása érdekében latba kellett vetni Tessie nővér minden határozottságát és a professzor minden ravaszságát. Persze, alulmaradhattak volna ebben a küzdelemben, de szerencsére az orvos, aki a kontinensről naponta iderepült, szigorúan meghagyta, hogy betegét legalább egy hétig nyugalomban kell hagyni. Így Mrs. Kazan Sydneybe utazott, kíváncsi volt, mit tud nyújtani Ausztrália a kultúra terén - és ez nem volt kevés. Ám pontosan egy hét múlva újra itt lesz, ígérte.

Johnny lábujjhegyen lépett a betegszobába. Először jóformán nem is látta a professzort, aki teljesen körül volt bástyázva könyvekkel, és észre sem vette látogatóját. Csak egy jó perc után látta meg, akkor aztán gyorsan félretette a könyvet, amit éppen olvasott, és üdvözlésre nyújtotta a kezét.

- Jaj, de örülök, hogy látlak, Johnny, nagyon köszönök mindent. Roppant nagy kockázatot vállaltál.

Johnny meg sem próbált szabadkozni. A kockázat sokkal, de sokkal nagyobb volt, mint ahogy elképzelte, amikor egy héttel ezelőtt elindult a Delfin-szigetről. Talán ha tudta volna... De végigcsinálta, és ez volt a lényeg.

- Örülök, hogy elmentem - felelte egyszerűen.

- Én is - mondta a professzor. - A nővér említette, hogy éppen időben érkezett a Vörös kereszt helikoptere.

Hosszú, kínos csönd állt be. Aztán a professzor vidám hangon folytatta:

- Hogy tetszettek a queenslandiek?

- Ó, csodálatos emberek. Bár egy kicsit sokáig tartott, amíg végre elhitték, hogy a Delfin-szigetről jöttem.

- Nem lep meg - mondta a professzor szárazon. - És mit csináltál odaát?

- Már nem is emlékszem, mennyi televízió- és rádióinterjút kellett adnom! Torkig voltam az egészszel. A legjobb azonban a hullámlovaglás volt; amikor a tenger lecsendesedett, kivettek, és igazából megmutatták az összes fogást. Most már - tette hozzá büszkén - a Queenslandi Hullámlovag Klub tiszteletbeli örökös tagja vagyok.

- Ez remek - felelte kissé szórakozottan a professzor. Johnny látta rajta, hogy valamit forgat a fejében, amivel aztán rögtön elő is hozakodott.

- Nos, Johnny, az elmúlt néhány napban, amíg itt feküdtem, éppen elég időm volt a gondolkodásra. Jó néhány elhatározás született meg bennem.

Volt ebben valami vészjósló, és Johnny kíváncsi volt, mi következik ezután.

- Különösen a jövőd miatt aggódom - folytatta a professzor. - Tizenhét éves leszel, ideje már ezzel a kérdéssel is foglalkozni.

- A professzor úr tudja, hogy itt szeretnék maradni - felelte Johnny meglehetősen aggódással.
- Minden barátom itt él a szigeten.

- Igen, tudom. De van itt egy fontos dolog: a taníttatásod; Oscar csak részben segíthet neked. Ha valami hasznosat akarsz csinálni, fejlődöd kell, specializálni magad valamire, amihez tehetséget érzel. Egyetértesz ezzel?

- Azt hiszem, igen - hangzott az egyáltalán nem lelkes válasz. (Hogy ebből mi fog kisülni?)

- Arra gondoltam - mondta a professzor -, hogy a jövő szemeszterre beíratunk a Queensland Egyetemre. Ne vágj olyan savanyú képet, hiszen nincs a világ végén. Brisbane csupán egy órányira fekszik innen, minden hét végén visszajöhetsz. Mégsem töltheted az egész életedet búvárkodással!

Johnny úgy érezte, szívesen kipróbálná ezt az életet, de a lelke mélyén igazat adott a professzornak.

- Vannak már tapasztalataid, és van benned lelkesedés, amire nagy szükségünk van. Ami még hiányzik, az a fegyelem és a tudás, mindkettőt megszerzed majd az egyetemen. Aztán pedig komoly szerepet vállalhatsz távlati terveimben.

- Milyen tervekben? - kérdezte Johnny valamivel bizakodóbban.

- Azt hiszem, legtöbbjüket ismered. Mindegyik egy célt szolgál: kölcsönös segítség emberek és delfinek között, ami mindkét fél előnyére válik. Az utóbbi néhány hónapban felfedeztünk néhány dolgot, amit közösen végezhetünk, de ezek csupán kezdeti lépések. A halállomány megőrzése, gyöngyhalászás, parti őrző, hajóroncsok felkutatása, vízi sportok - száz és száz módja van, hogy a delfinek segíthetnek nekünk! És ennél még nagyobb dolgok is vannak...

Egy pillanatig azon volt, hogy megemlíti a kőkorszakban elsüllyedt és eltűnt űrhajót. Dr. Keith-szel azonban elhatározták, hogy addig nem beszélnek róla, amíg több, pontosabb információt nem szereznek; ez volt a professzor aduja, amit nem akart idő előtt kijátszani. Majd egyszer, ha úgy érzi, hogy növelni kell a költségvetést, megpróbálkozik az űrközpontban a delfin-mitológiának ezzel a részletével, és majd várja a befolyó pénzt...

Johnny szava szakította félbe ábrándozását.

- És mi a helyzet a kardszárnyú delfinokkal, professzor úr?

- Ez hosszú távú feladat, és pillanatnyilag nehéz lenne megválaszolni. Az elektromos kondicionálás csupán egyfajta eszköz, amit használnunk kell, amennyiben ez a legjobb eljárási mód. De azt hiszem, tudom a végső megoldást.

A szoba másik végében levő alacsony asztalra mutatott.

- Hozd ide azt a földgömböt, Johnny.

Johnny odavitte a harminc centi átmérőjű földgömböt, amelyet a professzor megpörgetett a tengelye körül.

- Figyelj ide - kezdte. - Rezervációra gondoltam, csakis delfinek számára, a kardszárnyúak kizárásával. A Földközi- és a Vörös-tenger a legmegfelelőbb hely, ahol elkezdhetjük. Mintegy száz mérföldnyi területet kellene csupán bekeríteni, hogy elzárjuk őket az óceántól, és teljes biztonságot nyújtsunk nekik.

- Bekeríteni? - kérdezte hitetlenkedve Johnny.

A professzor egészen belemelegedett. Ellentétben a nővér figyelmeztetésével, úgy látszott, akár órákig is képes lenne folytatni.

- Ó, nem dróthálóra vagy bármiféle szilárd kerítésre gondoltam. De ha eleget tudunk már a kardszárnyúak nyelvén, hogy beszélhessünk velük, akkor víz alatti hangközvetítés útján összerelhetjük, és távol tarthatjuk őket bizonyos, általunk meghatározott területektől. Néhány hangszóró a Gibraltári-szorosban, néhány az Adeni-öbölben, ez két biztonságos tengert jelentene a delfineknek. És később talán elválaszthatjuk a Csendes-óceánt az-Atlantitól, és így egy óceánt kapnának a közönséges delfinek, egyet pedig a kardszárnyúak. Nézd csak, a Hoom-fok és az Antarktisz nincs messze egymástól, a Bering-szorosnál könnyű a helyzet, csupán Ausztrália déli részénél lesz nehéz elzárni az átjárót. A bálnavadászatot irányító felügyeleti szervek már évek óta tárgyalnak erről a lehetőségről, és előbb vagy utóbb meg is valósítják.

Johnny meglehetősen elképedt arcát látva elmosolyodott, aztán visszatért a földre.

- Ha elképzeléseim felét örültségnek tartod, teljesen igazad van. Csakhogy nem tudjuk, melyik fele az, és éppen erre kell rájönnünk. Érted most már, miért akarlak egyetemre küldeni? Nemcsak önös szempontjaim miatt, hanem a te saját érdekedben is.

Johnny éppen csak fejbólintással válaszolhatott, mert hirtelen kinyílt az ajtó.

- Öt percet mondtam, és már tíz perc is eltelt - zsörtölődött Tessie nővér. - Kifelé. Itt a tej, professzor!

Kazan professzor motyogott valamit oroszul, amelyből egyértelműen arra lehetett következtetni, hogy utálja a tejet. Amikor azonban Johnny, gondolataiba merülve, elhagyta a szobát, a professzor már fel is hajtotta „az orvosságot”.

Az erdőt átszelő, keskeny, kacskaringós ösvényen Johnny lesétált a partra. A kidőlt fák nagy részét már elszállították, és a hurrikán már csak lidércnyomásnak tűnt, amely a valóságban sohasem fordulhat elő.

A dagály csaknem az egész zátonyt víztakaróval borította, de sehol sem emelkedett a vízszint 60-90 centiméternél magasabbra. Enyhe szellő borzolta végig a felületet, különös, csodálatos látványt nyújtva a szemlélőnek. Néhol olyan sima és fényes volt, akár a tükör. Másutt viszont ragyogva szikrázó ezernyi apró hullámba redőzött, hasonlóan a nap sugarait állandóan más szögben visszatükröző drágakövekhez.

A zátony békés és barátságos volt most, és az itt eltöltött egy év alatt Johnny számára az egész világot jelentette. De hívta őt a nagyvilág, szembe kellett néznie a távoli messzességgel.

Már nem bánkódott többé a jövő, az előtte álló tanulmányok miatt. Kemény munka vár rá, de egyúttal örömét is leli majd benne; hiszen annyi minden van, amit még szeretne megtudni a Tengerről. És annak Néperől, akik most már a barátai.

HU ISSN 0324-3222

ISBN 963 11 1947 5

Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: Szilvásy György igazgató Veszprémi Nyomda (79 1995), Veszprém, 1980

Felelős vezető: Danóczy Balázs igazgató

A szöveghusegef ellenőrizte: Lorschly Katalin

Felelős szerkesztő: Rónaszegi Miklós

Műszaki vezető: Haas Pál

Műszaki szerkesztő: Supp Emilné

Képszerkesztő: Szecskó Tamás

110 000 példány, terjedelem 10,5 (A/5) ív, IF 3687